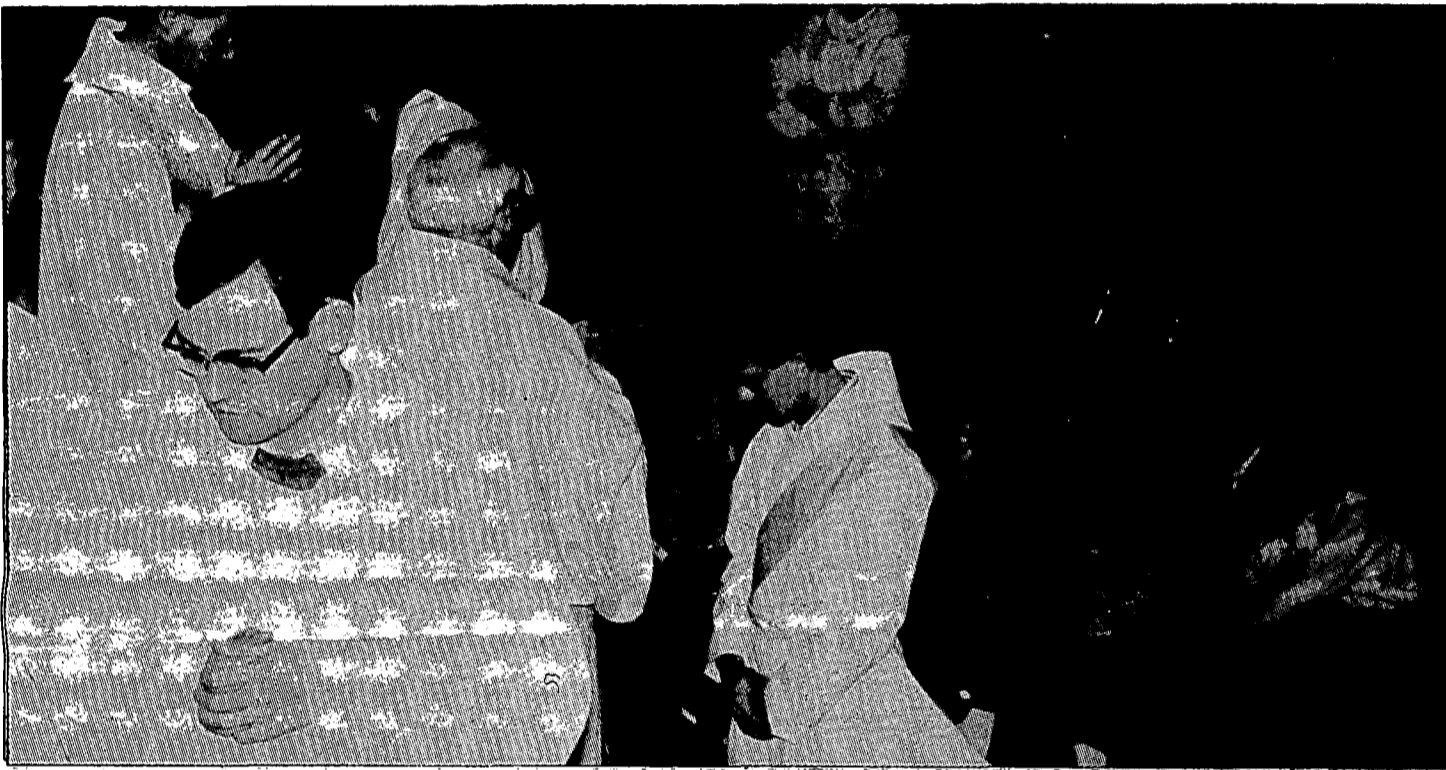

El 22 de març se celebra el Dia del Seminari

Déu segueix cridant

S'està notant un creixement de vocacions sacerdotals en l'àmbit urbà i de joves universitaris i amb carreres ja acabades. Cada any, a tot l'Estat espanyol s'ordenen uns 200 nous sacerdots, però el nombre de defuncions anuals de preveres diocesans és de 400.

L'Església catalana celebra aquest diumenge el Dia del Seminari, que aquest any té com a lema *Moguts per l'Esperit*. La jornada vol recordar que els preveres estan cridats a ajudar

les persones en l'orientació de la vida i en la relació amb Déu, al mateix temps que es demana que es pregui per les vocacions.

En el reportatge que us oferim queda dibuixat el perfil dels futurs sacerdots, com es preparen i quins són els seus dubtes i les seves esperances. En definitiva, ens apropem als que seran els preveres del segle XXI.

Pàgines 5-7

Mons. Romero, defensor dels pobres del regne de Déu

Figura mítica per a El Salvador i per a tota l'Amèrica Llatina, Mons. Óscar Romero, assassinat el 24 de març de fa 18 anys mentre celebrava l'eucaristia, s'ha convertit en el símbol del cristià compromès amb la justícia fins a les últimes conseqüències.

D'ell, Jon Sobrino ha dit que va ser «una bona notícia de Déu als pobres d'aquest món» i el bisbe Pere Casaldàliga va dedicar-li un poema on expressa: «Sant Romero d'Amèrica, pastor i màrtir nostre, ningú farà callar la teva última homilia.»

Recordem que és en la seva darrera homilia quan va exclamar: «En nom de Déu i en nom d'aquest poble sofert, els plans del qual puguen cap al cel cada dia més tumultuosos, els suplico, els prego, els ordeno en nom de Déu: Que s'aturi la repressió!»

Pàgines 8-9

LA CORT DEL REI OSCAR

Especial sobre els premis cinematogràfics de Hollywood

Ben Bella, el primer president d'Algèria que va ser elegit democràticament el 1962

«Els terroristes islàmics i els militars han originat un mercat del crim»

Ahmed Ben Bella ha estat a Barcelona. El qui va ser el primer president algerià elegit democràticament el 1962 ha denunciat la responsabilitat de l'Exèrcit i dels serveis secrets algerians en les massacres indiscriminades contra la població civil. No ha dubtat a comparar-les amb les perpetrades pels Grups Islàmics Armats (GIA).

Ben Bella valora d'una manera positiva la pres-

sió sobre el seu país de les ONG i de les organitzacions a favor dels drets humans. Però mostra la seva desconfiança envers els Estats, als quals acusa de ser parts interessades en un conflicte que els garanteixi els tractats de gas i de petroli que han fet amb el govern del general Zerual.

Pàgina 27

3 El drama de Kosovo revifa el conflicte als Balcans

10 Jon Sobrino a Barcelona

18 Pren forma el Sínode per a l'Àsia

Editorial

En el Dia del Seminari

El Dia del Seminari suscita la reflexió de les comunitats cristianes sobre una temàtica fonamental per a la nostra Església: les vocacions al sacerdoci. És una reflexió que sovint es tenyeix de preocupació. Quan constatem, en efecte, el nombre limitat de joves que es preparen per ser preveres, en contrast amb les necessitats creixents d'una pastoral que necessita dinamisme evangelitzador i capacitat de respondre a nous reptes, temem pel futur. És bo que aquesta reflexió ens porti a acréixer el nostre sentit de responsabilitat: el Senyor és amb nosaltres fins a la fi del temps, però demana la nostra col·laboració. És Ell el qui crida, però pertoca als homes de respondre. La història ens adverteix de la possibilitat que l'Església arribi a mínims en un àmbit determinat.

Aquest sentit de responsabilitat ha de dur-nos, en primer lloc, a un aprofundiment de la fe. Perquè l'escassetat de vocacions no és un fet aïllat, sinó el reflex d'un fenomen més ampli: l'afebliment de la vida cristiana. Ens cal actuar sobre les causes: només l'envigoriment de la fe ens donarà les vocacions que necessitem. Quan Jesús feia observar als seus deixebles que «hi ha molt a segar, però els segadors són pocs», què recomanava? No, certament, una acció exterior, sinó la pregària a l'amo dels sembrats. És a dir, la vida de fe. Per això, quan parlem, en el Dia del Seminari, de pregar per les vocacions, no ho fem com qui acut a un recurs

fàcil: assenyallem el fons de la qüestió. Si fóssim més rics en oració, seríem menys pobres en vocacions. La manca de sacerdots interpel·la la qualitat evangèlica de la nostra vida eclesial.

Des d'aquesta perspectiva, és fàcil adonar-se que no es tracta de rebaixar, sinó d'enfortir. La manca de vocacions porta alguns a posar la solució en la substitució dels preveres per laics. Cal que en aquest punt siguem lúcids: la importància del laicat i de la plena assumpció de les seves responsabilitats a l'Església té un valor substancial. No deriva d'un fet conjuntural com la disminució dels preveres. La nostra pastoral necessita, alhora, ministres ordenats plenament consagrats a la seva missió i laics conscients amb esperit missioner. La potenciació dels uns enforteix els altres. La difuminació de les seves respectives identitats ens afebliria a tots.

Fidelitat, renovació interior, pregària: això ens demana, en primer lloc, el Dia del Seminari. I, a partir, d'aquí, una mica d'audàcia per fer més present la paraula de Jesús enmig de les noves generacions: veniu amb mi, i jo us faré pescadors d'homes.

No manquen, d'altra banda, signes d'esperança. Als nostres seminaris hi ha una joventut de qualitat espiritual que orienta la seva vida amb criteris de generositat absoluta. I no són pocs els joves que ara mateix es plantegen la possibilitat d'afegir-s'hi...

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Núria Oriol i Palarea

Coordinació: Glòria Carrizosa Servitje

Redacció: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Marta Puyol

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Jaume Mora, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Tena, Josep Venturra, David Vidal, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutjar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Impressions Intercomarcals S.A. Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - D.L.B. 14.387/79

Sumari

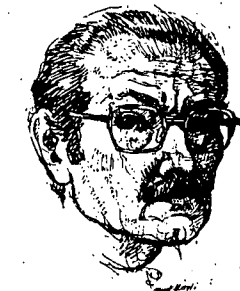
3

El drama de Kosovo revifa el conflicte als Balcans

10

Jon Sobrino a Barcelona

11

L'adéu a l'artista Josep M. Nuet

12

Poblet celebra els 900 anys del Císter

18

Pren forma el Sínode per a l'Àsia

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Kosovo, un drama anunciat

Tots els elements necessaris perquè esclatés un conflicte a Kosovo estaven reunits, només calia saber en quin moment s'iniciaria el drama anunciat. El moment ja ha arribat i la sang dels albanesos de Kosovo ha començat a vessar-se mentre policies, soldats, tancs i artilleria serbis circulen pel territori com si fos un país ocupat.

El primer element del conflicte és l'existència d'un poble, l'albanès, que és majoria (prop del 90 %) a la regió de Kosovo (gairebé 11.000 quilòmetres quadrats, una tercera part del territori de la Catalunya autònoma). Aquesta regió forma part de la República de Sèrbia, que junt amb la de Montenegro constitueix la República federal de Iugoslàvia, però els serbis només són el 10% dels dos milions d'habitants. Ara bé, tenen tot el poder polític, econòmic i militar a les seves mans. Polícies, metges, mestres, comerciants... són serbis. Així doncs, els albanesos de Kosovo són una majoria marginada dins la seva regió i una minoria perseguida dins de Sèrbia.

El segon element del drama és la voluntat política d'aquest poble de treure's de sobre el domini serbi. Si acceptessin resignadament la seva sort (mala sort) no passaria res, però no és aquest el cas. Ja el 1981, un any després de la mort del dictador comunista mariscal Tito, van començar les manifestacions al Kosovo dels albanesos demanant convertir la regió en una república amb igualtat de drets amb les altres sis que aleshores formaven Iugoslàvia. Aquestes reivindicacions van desvetllar el nacionalisme serbi, que considera aquesta regió com el seu bressol. Als segles XIII i XIV el regne serbi estava centrat en aquest territori. Allí hi ha els monestirs més importants de l'església ortodoxa sèrbia i allí va ser derrotat l'exèrcit feudal serbi el 1389 per l'imperi turc, que va fer desaparèixer el regne serbi i va annexionar-se les seves terres. Els segles XVII i XVIII gran part dels habitants serbis de la regió van emigrar cap al nord i les terres deshabitades van ser repoblades pels turcs amb albanesos islamitzats. Després de la Segona Guerra Mundial, el dictador Tito va convertir Kosovo en una província autònoma de Sèrbia amb un govern i un parlament propis i un estatut jurídic pròxim al de les sis repúbliques federades.

I arribem al tercer element del conflicte. El nacionalisme serbi desfermat per les reivindicacions de Kosovo és encapçalat per un dirigent comunista,

Milers de ciutadans de Kosovo es manifesten contra la violència de les forces de seguretat sèrbies.

Slobodan Milosevic, que primer aconseguí el control del partit comunista de Belgrad i després el de Sèrbia, desplaçant als dirigents més moderats, partidaris de la negociació política. El 1990 la Sèrbia de Milosevic posa fi a l'autonomia de Kosovo, la regió és ocupada militarment i l'administració passa a mans dels serbis. Milosevic, el líder comunista-nacionalista, provoca l'explosió de Iugoslàvia i esclaten les guerres de Croàcia, primer, i de Bòsnia, a continuació. Ara és el torn de Kosovo. Són les maneres d'actuar de Milosevic i el seu equip des que és al poder.

Incendi als Balcans

El perill més greu rau en la possibilitat d'intervenció en el conflicte de la veïna Albània i que, com en un castell de cartes, entrin en escena Macedònia, on el 30% de la població es albanesa; Grècia, país aliat de Sèrbia i enemic d'Albània i Macedònia; Turquia, país aliat d'Albània i enemic de Grècia, en definitiva, que s'incendiïn tots els Balcans.

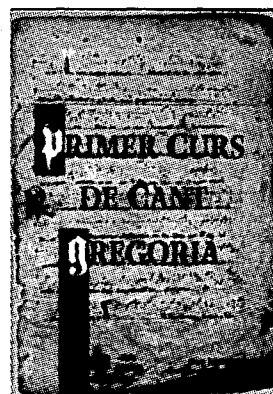
Una vegada més, la Unió Europea demostra ser un gegant econòmic i un nan polític. Les divisions internes (França i Gran Bretanya són històricament aliades de Sèrbia mentre Alemanya és enemiga de Sèrbia) paralitzen la seva intervenció i li resten força i eficàcia. I, novament, apareixen els Estats Units com l'única potència capaç de

frenar l'agressiu nacionalisme serbi. Perquè hi ha moltes menes de nacionalisme i no és el mateix un nacionalisme d'alliberament nacional, que condueix els pobles oprimits cap a la seva llibertat, que un nacionalisme agressiu que manté sotmesos altres pobles. El nacionalisme serbi vol mantenir Kosovo dins de Sèrbia fins i tot contra la voluntat dels seus habitants. D'això a la península ibèrica també en sabem alguna cosa. Ara bé, la solució al conflicte no pot venir a través de les canonades, la destrucció i la neteja ètnica, sinó per la via

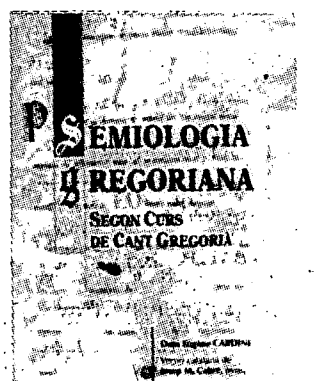
del diàleg polític i la recerca de sortides basades en la voluntat lliurement expressada del poble de Kosovo. La nova Europa que està sorgint a partir de la unificació econòmica i monetària no pot permetre que personatges tan violents com Milosevic governin ningú ni molt menys que imposin les seves idees i ambicions a través de guerres d'extermini dels pobles que no se sotmeten a la seva voluntat.

Antoni Reig
Periodista

Cant gregorià, Paraula cantada

PRIMER CURS DE
CANT GREGORIÀ

SEMIOLOGIA
GREGORIANA

Segon curs de cant gregorià

de Dom Eugène Cardine professor de l'Institut Pontifici de Música Sacra de Roma

Versió catalana de Josep M. Cabré i Roigé, pvre.

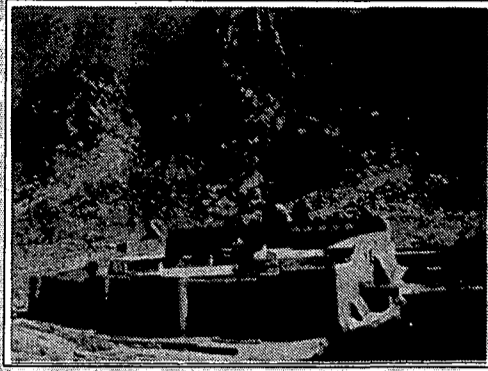
El trobareu a: Llibreria Claret de Barcelona
Llibreria del bisbat de Tarragona

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

El País de Jesús, com a
 «pelegrins de la Paraula»

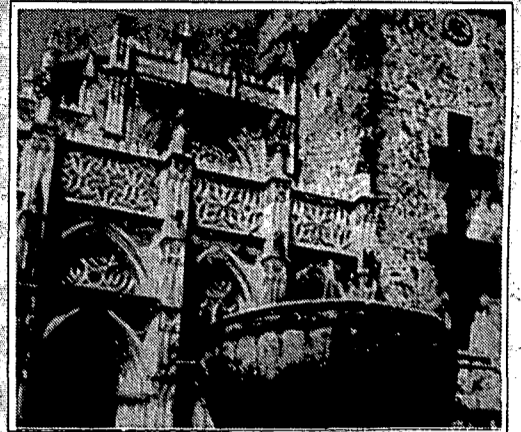
Del 16 al 23 de febrer
De l'11 al 18 de maig
Del 3 al 10 d'agost
Del 21 al 28 de setembre
Del 16 al 23 d'octubre
Del 9 al 16 de novembre
Del 28 de desembre
al 4 de gener

Anar-lo a conèixer és una bona
 preparació per al Jubileu
 de l'any 2000.

Del 8 al 20 de març
RUTA DE L'ÈXODE
 (Sinai / Jordània / Jerusalem)

Tot refent el camí cap a la
 Terra Promesa.

Del 15 al 24 d'abril
EXTREMADURA

Arrels històriques i relligiositat del
 país dels «conquistadores».

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

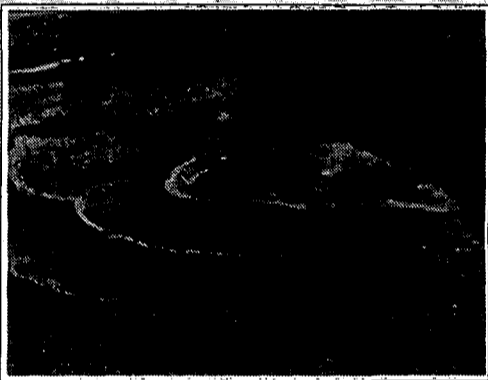

MERCATRAVEL S.A.

De l'1 al 9 de juny
RUTA MONÀSTICA
CENTREEUROPEA
 (França / Suïssa)

Alguns dels camins d'Europa,
 que continua fent camí.

De l'1 al 9 de juliol
IRLANDA
 L'illa Maragda

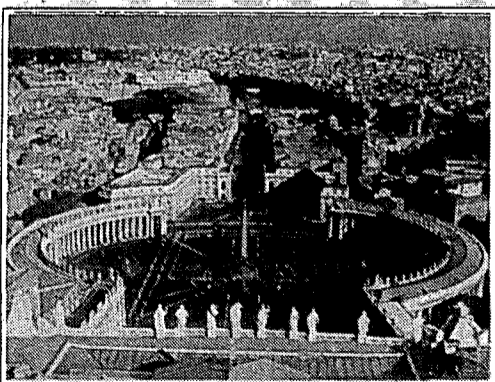
Als extrems de la civilització
 durant l'alta Edat Mitjana.

De l'1 al 13 d'agost
CANADÀ: Costa Oest
i Muntanyes Rocoses

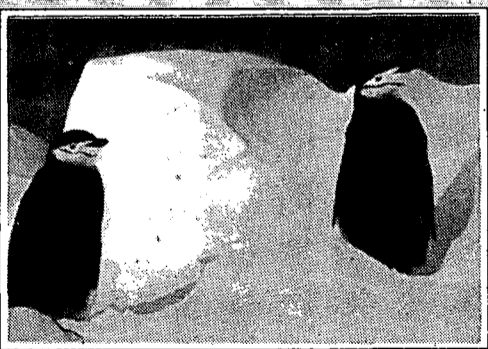
Alberta i Colúmbia Britànica, amb
 les seves belles naturals.

PODEU DEMANAR MÉS INFORMACIÓ

Del 5 al 10 d'octubre
ROMA
 amb Nàpols / Pompeia / Subiaco

Com qui va a les pròpies fonts:
 cristianes i culturals.

Del 26 novembre al
12 de desembre
XILE / ARGENTINA
 i creuer a l'estret de Magallanes

Tot l'encant dels Andes i del
 majestuós con sud-americà.

Del 27 de desembre al
3 de gener
XIPRE i CRETA

Història i cultura de les grans illes
 de la Mediterrània oriental.

A les portes del segle XXI, Déu continua fent la seva crida

■ «Moguts per l'Esperit», lema del Dia del Seminari d'enguany

«Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Eren pescadors i estaven tirant el filat a l'aigua. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pesca-

dors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i el seguiren» (Mc 1,16-18). A punt de canviar de mil·lenni la història es repeteix: Jesús continua cridant

milers d'homes a tot el món. A cadascú el crida pel seu nom. És una crida personal que exigeix un compromís per a tota la vida.

L'Església catalana celebra el diumenge 22 de març el Dia del Seminari, que enguany té com a lema *Moguts per l'Esperit*, en el marc del programa de preparació per al Jubileu del 2000. Aquest lema fa referència a homes amb experiència de vida espiritual, capaços d'intuir per on l'Esperit orienta l'Església, i capaços de ser guies d'esperit per a les persones. En aquesta jornada es vol recordar que els sacerdots estan cridats a ajudar les persones en l'orientació de la vida i en la relació amb Déu, al mateix temps que es demana oració per les vocacions.

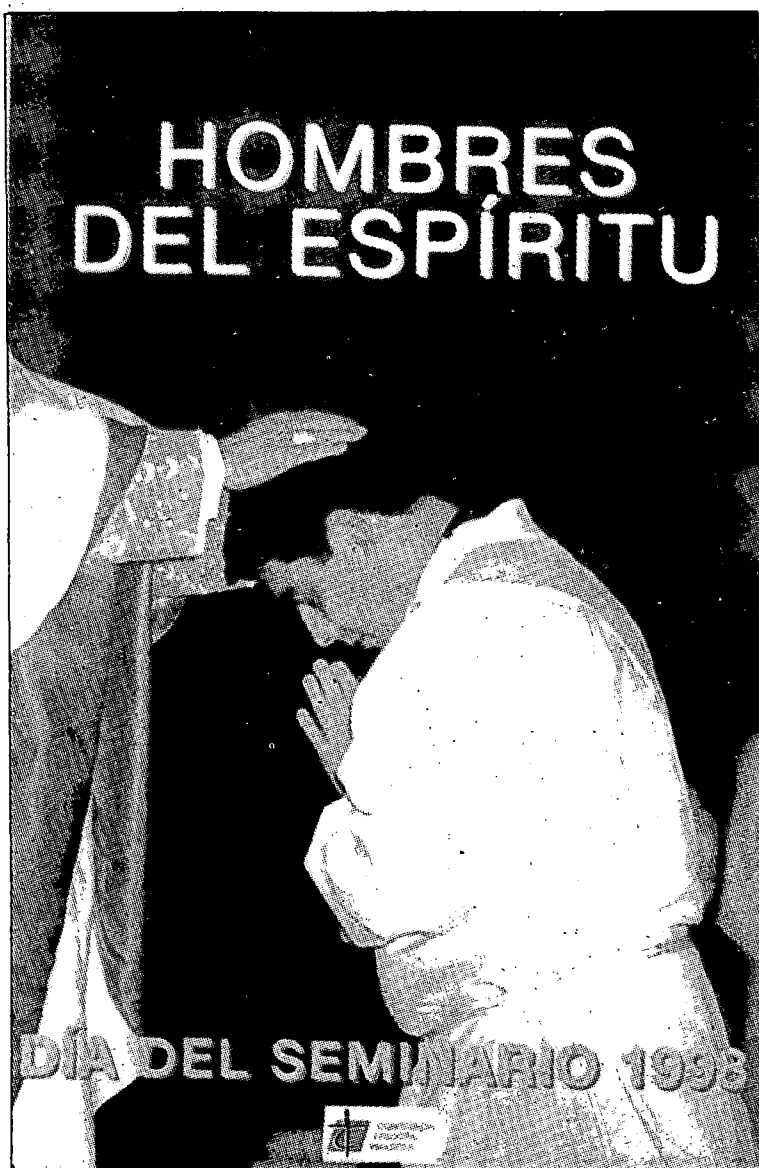
Últimament s'està notant un creixement de vocacions en l'àmbit urbà i de joves universitaris i amb carreres ja acabades. Emili Marlès, semi-

*«Moltes vegades
no confiem
plenament en Déu,
potser per això no el
tractem prou,
no vivim gaire
arrelats en la fe»*

narista del Seminari Diocesà de Barcelona, explica que «sentia com si el Senyor em cridés al sacerdoci. Era quelcom que em molestava perquè pensava que, amb la quantitat de nois que hi ha al món, encara tindria la mala sort que Déu volgués que jo fos sacerdot. Però aquesta experiència et fa veure que allò que el Senyor vol és el que realment et farà feliç». Una altre seminarista de Barcelona, Jordi Gutiérrez, va descobrir la seva vocació «en el moment que busques sentit a la teva vida i t'adones que només li'n

pot donar Déu».

Cadascun d'aquests joves ha escoltat la veu de Déu que els cridava a la vocació sacerdotal. El rector del Seminari de Tortosa, Domingo Escuder, assegura que «Déu parla al cor i parla a través dels germans». Potser el que succeeix és que no se sap o no es vol escoltar, però formadors, rectors i seminaristes coincideixen a assenyalar que Déu parla i mostra allò que vol de cada persona. Borja Morodo, seminarista del Seminari Menor de Barcelona, afirma que «és una crida molt especial la de viure com ho va fer Crist, la d'intentar ser una imatge de Crist a la terra. Sentim la presència viva de Déu entre nosaltres».

Cartell del
Dia del
Seminari.

DONAR EL PAS

Una vegada que es té clar el camí a seguir s'ha de començar a caminar. La vocació ja és clara: ser sacerdot. Però en ocasions aquesta elecció no és compresa per l'entorn del seminarista. Es dóna el cas que els amics o la família, fins i tot aquella que segueix el sender de la fe, no conceben que una persona vulgui consagrar-se a Déu i als altres per a la resta de la seva vida. Les raons poden ser diverses: temor davant d'un ambient que no valora la figura del sacerdot, falta de generositat... Segons el director espiritual del Seminari Diocesà de Barcelona, Salvador Cristau, una de les dificultats es pot trobar en la

falta de confiança en Déu: «Potser perquè no el tractem suficientment, no vivim suficientment arrelats a la fe.»

Però no tot el món reacciona malament quan el seu fill o el seu amic anuncia la decisió d'entrar al seminari. Jordi Salvadó, del Seminari de Tortosa, explica que «vaig trobar una comprensió i un suport que t'ajuden a continuar, perquè van comprendre que era una decisió raonada i meditada». La majoria de seminaristes asseguren que, si en un principi la família va mostrar un cert rebuig, després va canviar d'idea en constatar la felicitat del fill.

Jaime Bordons i Maravillas Closa tenen un fill al seminari. Jaime admet que «al principi no em va agradar gaire. Va ser una punxada espiritual de difícil assimilació. Ell tenia una bona feina i el meu dubte era que fos una il·lusió passatgera». Després de comprovar que la vocació del seu fill era ferma, viuen amb satisfacció la seva preparació per al sacerdoci. Per a Jaime, el dia de l'ordenació del seu fill «serà un dels esdeveniments que em permetrà experimentar la major felicitat espiritual».

POQUES VOCACIONS?

Cada any s'ordenen uns 200 nous sacerdots, però el nombre de defuncions anuals de sacerdots és de 400. Actualment hi ha 19.500 sacerdots diocesans a l'Estat espanyol. Ramon M. Serchs, seminarista de Solsona,

(Segueix en la pàg. 6)

LOURDES

EN AUTOCAR, del 1 al 3 de MAIG
Sortida: BARCELONA, TARRAGONA,
REUS, VALLS, VIC, i altres punts.
ANADA per PUIGCERDÀ,
TORNADA per la VALL D'ARAN.
TRUQUI'NS AL: 883.33.30
li enviarem informació de
aquesta i altres sortides.

Viatges ©Alemany

(Viene de la pàg. 5)

afirma: «Diuen que de cara al 2000 serem pocs sacerdots. Em dol però no m'espanta gaire.»

L'esperança és quelcom que es palpa als seminaris. Francesc Jordana, seminarista del Seminari Diocesà de Barcelona; Ramon Casanova, director espiritual del Seminari de Tortosa, i Josep Anton Arenas, rector del Seminari Menor de Barcelona, coincideixen: «Hem d'esperar contra tota esperança, per damunt de les previsions humanes, confiant en l'Esperit Sant. Sempre és possible mirar el futur amb esperança. A més, tenim la promesa del Senyor que mai no mancaran els ministres per fer-lo present.»

La por al compromís és un obstacle important que frena algunes persones a plantejar-se seriosament el camí del sacerdoti. Un altre llast és l'ambient secularitzat, en el qual «moltes vegades el sacerdot és objecte d'escarni i de burla», explica el director espiritual del Seminari Diocesà de Barcelona, Salvador Cristau. D'altra banda, Ramon Casanova apunta les carències en la formació de la fe i la falta de veritables testimonis perquè «la nostra comunitat cristiana no és animadora de la fe cristiana»:

Davant d'aquest panorama, Cristóbal Robledo, del Seminari Diocesà de Barcelona, fa una crida: «No tingueu por, perquè el Senyor vol el millor per a nosaltres i per a la seva Església.»

EL SACERDOT DEL DEMÀ

Mossèn Josep A. Arenas és rector del Seminari Menor de Barcelona. Segons ell, per cultivar les llavors de

El bisbe Carrera en una trobada vocacional al Seminari Diocesà de Barcelona.

«La por al compromís és un obstacle important que frena algunes persones a l'hora de plantejar-se seriosament el camí del sacerdoti»

vocació dels nois, a més dels estudis acadèmics, hi ha l'ambient del seminari, «que com una gota d'aigua cau cada dia: l'Eucaristia, la Sagrada Escriptura, la litúrgia, les converses amb els formadors. Tot crea un clima que els ajuda a créixer en l'espiritualitat cristiana i posa les bases d'un possible

futur presbiteral».

El futur sacerdot ha de preparar-se culturalment i conèixer la Paraula de Déu, la teologia, la història i la tradició de l'Església i la història del propi país, explica mossèn Arenas. «El sacerdot del demà haurà de donar testimoni de la seva fe, de la seva esperan-

ça i de la seva caritat. Haurà de ser testimoni vivent de Jesucrist i estar atent a un món molt complex de mentalitats, sensibilitats...», segons afirma Salvador Cristau.

Un dels reptes que haurà d'afrontar el sacerdot és, segons el rector del Seminari de Tortosa, Domingo Escuder, viure en un món secularitzat com «un home de Déu que provoqui l'etern interrogant del seu Misteri». Per a Josep Anton Arenas, també haurà de preguntar-se què ha passat amb els practicants que han deixat l'Església.

Anys enrere, la figura del sacerdot era respectada per la societat. Actualment les coses han canviat i es valora poc o negativament el sacerdot. Per a

El Dia del Seminari

El seminari té un motiu de presència especial en la vida de l'Església en el tradicional Dia del Seminari, que té tot el contingut necessari per viure més endavant la vida com a sacerdot: pregària, estudi i convivència. El dia del seminari és, no obstant això, cada dia per als que es preparen per ser sacerdots.

El dia del seminari és, en primer lloc, un dia de pregària. El seminarista i els que comparteixen la casa inicien el dia amb la lloança a Déu, amb la pregària de laudes, perquè tot el dia està centrat en qui és el Senyor. No n'hi ha cap altre. El Senyor a qui cal servir, el Senyor que haurà de fer conèixer, el Senyor que es farà present pels sacraments, especialment per l'Eucaristia, el Senyor que trobarà en els

germans, especialment en els més pobres i desatsos.

El dia del seminari transcorre a la feina, que per al candidat al sacerdoti és l'estudi: les classes a la Facultat de Teologia i l'estudi personal. El seminarista necessita preparar-se perquè el món pregunta i busca la raó última de les coses i el sentit més profund de l'existència. El sacerdot del demà haurà de donar, com el de cada generació, resposta de la seva esperança.

El dia del seminari es concreta en la convivència. La convivència que educa i forma perquè motiva el respecte, condueix al diàleg i corregeix la manera de ser de cadascú. La comunitat que ha de presidir el sacerdot és, essencialment, un lloc de convi-

vència en la fe, un espai de creixement en l'amor on es practica la correcció fraterna. Segons sigui la convivència amb els que comparteix un mateix seminari, serà la vida de relació del sacerdot del demà amb la comunitat que presidirà.

Necessitem un DIA DEL SEMINARI perquè les comunitats ajudin els seminaristes amb la seva pregària, el seu exemple i la seva almoïna; però cal que al seminari cada dia sigui un dia de pregària, un dia d'estudi i un dia de convivència per preparar-se per ser sacerdots d'una Església que prega, que treballa pel bé dels homes i que viu comunitàriament la seva fe.

Mn. Jordi Figueras i Jové
Vicerector del Seminari Major Interdiocesà

Seminari Menor
de Barcelona.

«El sacerdot del demà haurà de donar testimoni de la seva fe, de la seva esperança i de la seva caritat»

Vicente Araque, seminarista del Seminari Diocesà de Barcelona, «hi ha un desconeixement de la vida del sacerdot. Una vida de servei, d'entrega als altres, cosa que constitueix la seva alegria, la seva pau. Valors que no són allò que una part d'aquesta societat aprecia perquè allò que impera és el consumisme, el triomf fàcil...».

Custodi Ballester va ser ordenat sacerdot l'1 de febrer d'aquest any. Ell opina que el sacerdot «és l'instrument

que fa viva l'acció de Jesús. Aquesta presència també resulta incòmoda avui en dia, com va ser la de Jesús fa 2000 anys». Mossèn Arenas reconeix que encara que abunda la crítica fàcil «hi ha molta gent, fins i tot allunyada de l'Església, que es refia del sacerdot».

TOT ESPERANT EL GRAN DIA

La formació del futur sacerdot comprèn quatre dimensions bàsiques: la

humana, l'espiritual, la pastoral i la comunitària. Per ser ordenat sacerdot es requereix tenir 25 anys. Marc Josep Martí, del Seminari de Tortosa, explica què significa per a ell ser sacerdot: «Rebré del Cel la gràcia per oferir a Déu el sacrifici de la missa pels pecats del món, absoldré en el sagrament de la Penitència i regiré, ensenyaré i vetllaré per la salvació de les ànimes que la Providència Divina em confii.»

Sis anys d'estudi: dos de filosofia i

ciències humanes i quatre de teologia pastoral. A aquest temps normalment se li afegeix un any de pràctica pastoral vivint a les parròquies i exercint el diaconat. Il·lusió, tenacitat i ganes de treballar per fer realitat la vocació sacerdotal: «Sé que faré un pas important, on el més important és posar-se en mans de Déu, perquè Ell és el veritable protagonista de la meua història. I aquest serà el meu treball: que Déu es faci present al món mitjançant la meua activitat i el meu ésser», afirma Jordi Salvadó, del Seminari de Tortosa.

Mossèn Josep Anton Arenas viu el dia a dia al costat de joves al Seminari Menor de Barcelona: «És un ambient alegre i divertit. Hi ha alguna cosa en aquests "vocacionats" que supera el que podem entendre i supera les nostres estructures. Aquí hi ha alguna cosa que jo no sé expressar. És allò de l'Esclat: "Aquí hi ha el dit de Déu".»

Rosa María Jané Chueca

Els pensen...

«Ha estat la riquesa humana i cristiana la que ha enfortit la meua etapa al seminari. M'ha encoratjat en els estudis. Cal estar preparat i saber donar raó de la fe. Poder pregar des del seminari per la comunitat que m'acull els caps de setmana (parròquia de Cardona-Bages), al costat dels meus companys que viuen riqueses semblants a tot Catalunya... poder pregar cada diumenge a la nit, per tots aquells amb qui t'has trobat... és un bé de Déu.»

RAMON M. SERCHS
Seminari Interdiocesà

«Quan tries alguna cosa també renunciés a d'altres. En aquest cas, quan tries Crist i desitges configurar-te només a ell, renunciés a la falsa seguretat del tenir per ser cada vegada més pobres en una vida al servei dels altres. És una renúncia a tu mateix per posar-te al servei i en una actitud d'obediència a l'Església.»

VICENTE ARAQUE
Seminari Diocesà de Barcelona

«Les nostres pors no signifiquen res, les nostres mancances són substituïdes pel seu Amor, les nostres faltes sempre són perdonades. Per què hem de tenir por? Crist et crida a tu. T'estima tal com ets, amb les teves virtuts i els teus defectes. Per a Ell ets únic, no hi ha ningú com tu.

T'estima i vol que tu l'estimis fins al límit, que t'hi lliuris sense reserves, que et vesteixis del seu Amor i el mostris a tothom.»

BORJA MORODO
Seminari Menor de Barcelona

«La meua vida personal i la meua relació amb Déu, a mesura que avanço, es va fent més íntima i sincera. El Senyor sempre dóna cent vegades més del que que has deixat per Ell i pel seu Regne. Pensar que un dia seré sacerdot és pensar que estaré al servei dels que em necessitin. Ser sacerdot significa fer present Crist en l'Eucaristia, perdonar els pecats en nom seu. En definitiva, és donar gràcies a Déu per aquest do.»

JOAN GUEROLA
Seminari de Tortosa

«Jo no vaig descobrir la meua vocació. Déu me la va fer descobrir. És buidar-se per poder omplir-se d'Aquell que es dóna plenament. És una renúncia que té el sentit d'estar obert a tothom i a Déu. Cada dia haig de deixar de ser i de viure per a mi, per anar vivint per al proïsme. Ser sacerdot és viure a prop de la gent, per poder apropar-la a Déu.»

FERNANDO PALAU
Seminari de Tortosa

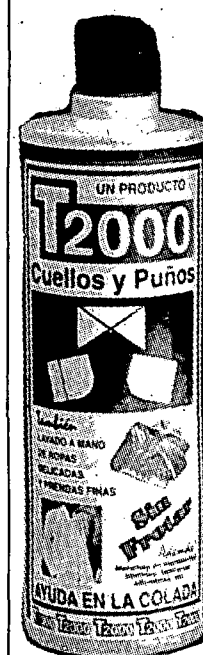
El seminari en xifres

Seminaristes majors

Barcelona 75
Girona 6
Lleida 4
Solsona 4
Tarragona 14
Tortosa 14
Urgell 5
Vic 6

Seminaristes menors

Barcelona 25
Tortosa 10

El producte que li resol de veritat el problema de neteja de camises i altres peces.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o supermercat. Ens ho agrairà!

«Amb Mons. Romero Déu va passar per El Salvador»

■ El 24 de març farà divuit anys de l'assassinat de l'arquebisbe de San Salvador

Óscar Romero va néixer el 1917 en el si d'una família camperola. De jove va estudiar teologia a Roma. Va ser ordenat sacerdot el 1942. Durant molts anys va treballar de rector; més tard de vicari general i de bisbe auxiliar de San Salvador. Pocs dies després de l'inici d'aquesta tasca —enmig d'una campanya de repressió contra els camperols i de calúnnia contra l'Església duta a terme per l'oligarquia salvadorenca— són assassinats el Pare Rutilio Grande i dos catequistes. Aviat cauran assassinats cinc sacerdots més que lluitaven per la promoció integral dels camperols salvadorenca.

Mons. Romero es converteix en una veu profètica i pastoral del seu poble denunciant l'estructura de pecat que «continua matant els fills de Déu». Amb una sòlida fe amb Déu i mogut per l'esperit ressona en les seves homílies dominicals —transmeses per ràdio i escoltades a tot el país— la paraula evangèlica dirigida a l'oligarquia salvadorenca, a la violència intransigent d'una dreta que dona suport a la violència de les forces armades, a la Junta de Govern, a les organitzacions populars. L'emissora de l'Arquebisbat, YSAX, és dinamitada. Ell és amenaçat de mort. I afirma: «Que quedi constància que ningú no podrà matar la veu de la justícia.»

El 24 de març de 1980, mentre celebrava l'Eucaristia, mor assassinat.

Un gir radical

Tal com recorda Jon Sobrino, professor de la Universidad Centroamericana de San Salvador, Mons. Romero era un bisbe molt conservador, molt influenciat per l'Opus Dei contrari —a vegades amb agressivitat intel·lectual— als sacerdots i bisbes que havien acceptat la línia progressista de la Conferència de bisbes llatinoamericans del 1968 a Medellín. El clergat que seguia les directrius de la conferència estava molt compromès treballant al costat dels pobres i dels oprimits. Óscar Romero era un home molt senzill i intel·ligent, però se sotmetia a la línia que seguia l'alta jerarquia eclesiàstica i veia els que seguien les idees de Medellín com a revolucionaris. Però, arran de l'assassinat del seu amic el jesuïta Rutilio Grande, pioner del treball de base eclesial entre el proletariat de El Salvador, alguna cosa va canviar dins d'ell.

Romero va vetllar els cadàvers de Rutilio, d'un vell catequista i un nen també brutalment assassinats. Quan va donar una ullada a la casa parroquial va exclam-

ar: «Era realment pobre.» Romero va pensar com va explicar posteriorment que: «Si Rutilio ha mort com Jesús es perquè també ha viscut i obrat com Jesús.» Reflexionant sobre el camí recorregut per Rutilio, i que ell mateix no havia estat capaç de seguir fins aquell moment, la vida de Mons. Romero va fer un gir radical.

Les paraules d'un sermó sobre les

benaurances de Mons. Romero on deia sense embuts que «el món al que l'Església ha de servir és el món dels pobres...» il·lustren la seva profunda conversió. Romero afegia: «Per aquest motiu, germans meus, no suposa cap honor per a l'Església estar bé amb els poderosos. L'honor de l'Església consisteix en què els pobres se sentin dins d'ella com a casa seva, a complir la seva missió a la terra exigint també als rics que es converteixin i construeixin la seva salvació, però des del món dels pobres; perquè ells, només ells són els benaurats.»

Compartir la vida amb els pobres

Romero creia fermament en el fet d'estar al costat dels pobres i en una altra homília de les seves afirmava que: «Si Crist, el fill de Déu, compartia la vida dels pobres i patia amb humilitat la mort dels esclaus en la creu, hem de pensar que aquesta és la conseqüència de la nostra fe cristiana. El cristià que es nega a traduir en els fets de la seva vida l'obligació de ser solidari amb els pobres, no és digne d'anomenar-se cristià. Aquesta entrega comporta persecució perquè —creieu-me, germans meus— qui pren partit pels pobres ha de córrer la mateixa sort que ells. I nosaltres sabem quina és la sort dels pobres a El Salvador: la desaparició, les tortures, el segrest, el ser trobat mort.» El bisbe Romero va predicar aquests mots en el sermó que va pronunciar el diumenge 17 de febrer de 1980.

Cinc setmanes més tard aquestes paraules es complien en la seva persona. Estava una vegada més a l'altar, parlava un altre cop de l'evangeli i deia que no cal tenir por de dir la veritat davant els poderosos i si cal s'ha d'entregar el cos i la vida, o el cos i la sang —com Jesús— en favor de la justícia i de la pau. I aleshores va ressonar un tret a la catedral que va acabar amb la seva vida.

Mons. Romero havia rebut diverses amenaces de mort, però aquest fet no evitava que seguís predicant com en la seva última homília el diumenge 23 de març. «En nom de Déu i en nom d'aquest poble sofert els planys del qual pugem cap al cel cada dia més tumultuosos, els suplico, els prego, els ordeno en nom de Déu: Que s'aturi la repressió!»

Jon Sobrino explica que «no sé si aquestes paraules van ser la seva sentència de mort, ja que la planificació d'un

Óscar Romero.

TOT AQUELL QUE ES PREOCUPA DELS QUE PATEIXEN TÉ A PROP DÉU

Mons. Romero va ser per al poble salvadorenç la presència mística de l'amor de Déu, una bona notícia per els pobres, per els oprimits mitjançant les seves paraules.

«Un benestar personal, una seguretat de la meua vida no m'interessa mentre vegi en el meu poble un sistema econòmic, social i polític que tendeix cada vegada més a obrir aquestes diferències socials.»

(14 de gener de 1979)

«Aquest és el pensament fonamental de la meua predicació: res no m'importa tant com la vida humana.»

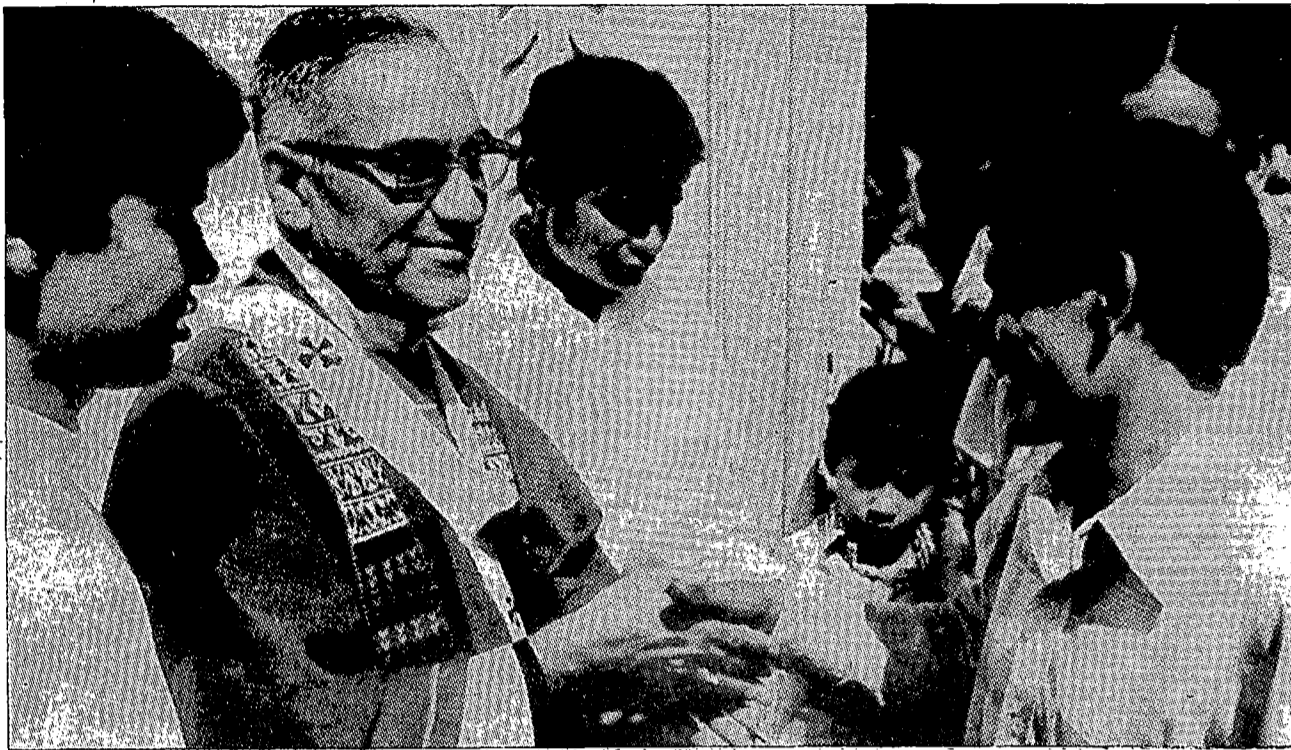
(16 de març de 1980)

«Gent molt acollidora em va fer sentir l'alegria d'una comunitat que de veritat viu amb la seva senzillesa la fe cristiana.»

(23 de desembre de 1979)

«Hi ha un criteri per saber si Déu està a prop de nosaltres o està lluny i és el què ens està donant la paraula de Déu avui: TOT AQUELL QUE ES PREOCUPA DEL FAMOLENC, DEL DESPULLAT, DEL POBRE, DEL DESAPAREGUT, DEL TORTURAT, DEL PRESONER, DE TOTA AQUESTA CARN QUE PATEIX, TÉ DÉU A PROP.»

(5 de febrer de 1978)

assassinat professional suposo que porta algun temps. Però de fet aquesta homilia va culminar el procés de dir la veritat i de denunciar atrocitats que, objectivament el va portar a la mort».

Óscar Romero: un enemic per al govern

Mons Romero significava per al govern dretà i antidemocràtic d'El Salvador, del president, Molina, i posteriorment de Carlos Humberto Romero, sense cap parentesc amb l'arquebisbe, un perill, perquè no sabien fins on era capaç d'arribar des que havia començat a comprometre's amb la sort del poble, amb el seu sofriment i la seva misèria. Romero havia sofert una profunda conversió, ja que quan va ser nomenat bisbe del Salvador era de tarannà fortament conservador.

Per aquesta raó, Óscar Romero va ser nomenat arquebisbe de San Salvador proposat per l'establishment, del poder polític i eclesial, ja que aquests no el consideraven perillós, perquè des dels diferents càrrecs que havia ocupat anteriorment mai no havia presentat problemes. Va ser sacerdot de la catedral, prelat, secretari general de la conferència episcopal d'El Salvador, i un any més tard, secretari executiu del Consell de la Conferència Episcopal d'Amèrica Central. També havia estat bisbe auxiliar de San Salvador i havia ocupat el càrrec de bisbe de la diòcesis de Santiago María. Però el govern de El Salvador no podia preveure la conversió radical que va experimentar la fe de Mons. Romero, que va propiciar la defensa dels pobres i oprimits.

L'esperit de Romero continua viu

Jon Sobrino afirma que Mons Romero s'ha convertit en una figura universal, tot i que evidentment, no és l'únic cristià, ni l'únic bisbe assassinat.

Però, per la seva vida i obra, per les circumstàncies històriques de la seva mort, s'ha convertit en una figura universal. «Cal remuntar-se fins a Thomas Becket, arquebisbe de Canterbury, al segle XII, per trobar un bisbe assassinat a l'altar. I tot i així, amb una diferència. Becket va ser assassinat per defensar els drets i les llibertats de l'Església. Mons. Romero, per defensar els pobres del regne de Déu.»

Mons. Romero va ser per a Jon Sobrino «una bona notícia de Déu als pobres d'aquest món» i des dels pobres va arribar a tots. «Dit d'una altra manera, encara més radical des d'un punt de vista teològic i citant les paraules del pare Ignacio Ellacuría a la missa que vam tenir a la UCA (Universitat Catòlica) pocs dies després de la seva mort i que se'm van quedar gravades: "Amb Mons. Romero, Déu va passar per El Salvador".» Dissortadament, el jesuïta basc Ignacio Ellacuría va morir el 1989

«Sant Romero d'Amèrica, pastor i màrtir nostre, ningú farà callar la teva última homilia»

assassinat a El Salvador. Ellacuría havia dit que «a Cuba dius el que penses i et fan presoner, a El Salvador, et troben mort».

Pere Casaldàliga va escriure un poema dedicat Mons. Romero, titulat *San Romero de Amèrica*, que recull el que senten milers de persones arreu del món: «Sant Romero d'Amèrica, pastor i màrtir nostre, ningú farà callar la teva última homilia.»

Marta Puyol

Mons. Romero va seguir l'Evangeli i va defensar els pobres.

Màrtirs innocents

Jon Sobrino recull en el seu llibre *Mons. Óscar A. Romero. Un obispo con su pueblo* que:

«Vull afegir que Mons. Romero no es el meu únic record d'aquests anys excepcionals a El Salvador: Recordo Rutilio Grande i molts altres sacerdots, religiosos, camperols, sindicalistes i estudiants que van ser també assassinats a causa de la justícia; la mort d'alguns d'ells entre tortures va ser més dolorosa que la de Mons. Romero. Recordar Óscar Romero és més aviat recordar molts d'altres, marteris vius: tants profetes i màrtirs, camperols i delegats de la paraula. És, sobretot, recordar milers de màrtirs innocents, indefensos i sense nom; és recordar tot un poble crucificat, els noms dels quals no es coneixen públicament, però que estan integrats per sempre en Mons. Romero. En vida, va ser «la veu dels sense veu». En mort, és «nom dels que han quedat sense nom». Déu vulgui que un dia es canonitzi «monsieur Romero i els màrtirs salvadorens, «monsieur Romero i els màrtirs llatinoamericans».

Setmana Santa a la CASA

D'ESPIRITUALITAT

DEL SANTUARI D'EL MIRACLE

LA CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari d'El Miracle, lloc ideal per a la reflexió, la pau i la pregària; per a gaudir de la bellesa i la solitud de la natura i per al retrobament amb Déu i amb un mateix, organitza:

Recés de Setmana Santa per a tothom

ABRIL del 9 al 12

Director: P. Cebrià Pifarré, monjo

* **Reflexions sobre el Misteri Pasqual.** Del Dijous Sant a la tarda, fins al matí de Pasqua.

* De tant en tant, és bo, necessari i enriquidor dedicar uns dies de recés a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima. Aquesta Setmana Santa pot ser especialment adient per fer-ho.

Per informació, inscripcions i reserves:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Telèfon: (973) 48 00 45
Fax: (973) 48 02 43
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Barcelona

«Als països pobres conservar la vida és una lluita diària»

■ Jon Sobrino parla de drets humans en el dia de la Facultat de Teologia

BARCELONA.— «A les escriptures, la figura del rei just i ideal té els ulls oberts, mira directament el poble i l'oprimit per defensar-lo. Óscar Romero, arquebisbe assassinat de San Salvador, deia que a la història no passa així. Romero citava un camperol que deia: «La llei és

com les serps. Només pica els que van descalços, els que són pobres».» D'aquesta manera, el jesuïta basc Jon Sobrino va començar la seva conferència titulada *Els drets humans i la teologia dels màrtirs* a la Facultat de Teologia de Catalunya.

L'aula on va tenir lloc la conferència estava plena a vessar, hi havia nombrosos estudiants asseguts a terra, que van demostrar que contràriament al que molts vaticinen la Teologia de l'Alliberament segueix vigent. L'acte es va incloure en la celebració del dia de la facultat i va ser presidit pel degà Joan Busquets.

Sobrino, professor de la Universidad Centroamericana de San Salvador, va referir-se a l'èxode del poble jueu i al seu clam per deixar l'esclavitud i conquerir la llibertat com un exemple cabdal en la defensa dels drets humans. Uns drets que per a aquest teòleg de l'alliberament han de promoure la vida i lluitar contra la mort. «Quan s'ha conquerit el dret a la vida cal tenir en compte que s'ha de poder viure i no tan sols sobreviure. Els esclaus d'Egipte van lluitar per viure. Malauradament, cada dia a arreu del món se segueix repetint la lluita de Moisès i del poble de Déu, perquè existeix l'opressió, la violència, la mort.» Jon Sobrino va apuntar que el dret vida pot semblar un fet natural i assegurat als països rics, però que no passa el mateix a la majoria de països pobres, on conservar la vida, a causa de la pobresa, la repressió i la violència, és una lluita diària.

No hi ha dret

Sobrino va destacar que els drets humans són un concepte relativament nou, ja que van començar a gestar-se en el segle XVI, gràcies a una suma important de reivindicacions. I va afegir que treballant i lluitant els drets de l'home no seran una afirmació teòrica, sinó que adquiriran força. «Tots els éssers humans hem nascut iguals, i som fills i filles de Déu i hem de ser respectats. Només quan es treballa i es lluita pels drets humans ens adonem de la profunditat que tenen i que cal defensar el dret a la vida davant d'actituds violentes, encara que això ens pugui conduir a la mort.»

Jon Sobrino va denunciar amb contundència que si hi ha violacions dels

Jon Sobrino.

drets humans és perquè dissortadament hi ha violadors, «si hi ha víctimes és perquè existeixen els botxins; davant dels botxins hem de mantenir-nos forts i cridar: «No hi ha dret», com va fer el poble d'Israel». El teòleg va afegir que a causa de la defensa de la justícia que es va donar a Israel el poble israelita no oblidava que s'havia abusat d'ell, que havia estat estranger i que no havia d'actuar així amb els forasters ni amb ningú. D'aquesta experiència, va sortir un credo i una confessió de fe. Per desgràcia, actualment es vol suprimir i amordassar els que alcen la veu per dir: «No hi ha dret».

El conferenciant va subratllar que cal seguir defensant aferissadament els drets humans per evitar les violacions sistemàtiques d'aquests. El professor va incidir en el fet que al llarg de la història —i encara en ple segle XX— hi ha moltes aberracions, com la que explica el frare dominic espanyol Anto-

nió Montesinos en un text que és fonamental per a la fe. L'escrit està datat en el tercer diumenge d'advent de 1511 i va dirigit al tractament inhumà que donaven els capatassos que manaven els índigenes a la Espanyola —actual República Dominicana. Montesinos interpela els capatassos i els acusa de la seva maldat: «Esteu en pecat mortal

viviu i moriu amb ell a causa de la crueltat i tirania que useu contra aquests innocents. Digueu-me amb quina justícia teniu en tan cruel i terrible servitud aquests indis? Amb quina autoritat heu fet guerres

detestables contra gent com els que teniu oprimits i fatigats sense donar-los menjar, sense curar-los les malalties que agafen per culpa vostra i per les que moren? Més ben dit, els mateu per treure i adquirir or cada dia.»

El ponent va llegir aquest fragment de Montesinos i va assegurar que és un text profund i avançat per la seva èpo-

ca. «No dubta a afirmar que els indis tenen una ànima racional i els capatassos estan obligats a estimar-los com a ells mateixos. Antonio Montesinos acusa els capatassos de no entendre res, de no sentir res, perquè estan adormits en un son letàrgic.»

Dades per no dormir

Jon Sobrino, que fa molts anys que viu a El Salvador, va citar el jesuïta basc assassinat en aquest país, Ignacio Ellacuría, quan deia que «cal tornar a teoritzar les coses des de la realitat de les víctimes». Amb aquesta afirmació Ellacuría denunciava que els informes fets a distància o manipulats, que amaguen la realitat d'un poble que viu oprimat, no haurien d'existir. Sobrino va manifestar: «Sento una gran impotència quan veig que avui en dia hi ha molts pobles crucificats que pateixen. Els que vivim a prop d'ells només ens fa falta obrir la finestra i usar el sentit de l'olfacte, que és el que ens parla millor de la pobresa. Quan comences a oler i t'entren ganes de marxar és que has topat amb la pobresa.»

El teòleg va comentar que hi ha dades espantoses —per no dormir— com que l'any 1970 hi havia una proporció mundial entre els rics i els pobres d'1 a 30, i als 90 la proporció ha augmentat escandalosament d'1 a 60. O bé, que 461 nens a Etiòpia consumeixen el mateix que un nen als Estats Units. Sobrino va subratllar que «els pobres són aquells que tenen quasi tots els poders del món en contra: exèrcits, governs, partits polítics, interessos econòmics... i esperem que no tinguin les universitats i l'Església».

Per concloure, Jon Sobrino va citar el bisbe Pere Casaldàliga quan diu: «Molts, arran de la decepció, es pregunten: Què queda del socialisme, què queda de la teologia de l'alliberament, de l'opció pels pobres? Espero que no acabem preguntant-nos què queda de l'Evangeli.»

Marta Puyol

«A escala mundial, per cada ric hi ha 60 pobres»

L'equilibri entre l'acció i la contemplació

■ L'adéu a Josep Maria Nuet i Martí, pintor mediterrani i de fe profunda

BARCELONA.— El dia 2 de març, vigília de Sant Medir, patró de la barriada de Gràcia, on va néixer i a la qual va estar vinculat, morí l'artista Josep Maria Nuet i Martí. Tenia vuitanta-quatre anys i encara es mantenia actiu espiritualment i artística. Havia nascut a Barcelona la nit de Reis de 1914. Nuet ha

estat un contemplatiu de realitats. Així com en les seves obres de temàtica profana hi ha una evolució ben evident cap a un expressivisme de pinzellades vigoroses, en la seva obra religiosa hi ha una línia constant: una tradició serena, mediterrània, quelcom noucentista i primitivista que, a mesura que passen els anys,

es va afinant cada vegada més. És com si davant la realitat del món, Josep Maria Nuet deixés fluir la seva personalitat desbordant i davant de Déu es recollís i pintés com un monjo, com un pintor d'icones. És l'equilibri entre l'acció i la contemplació en l'artista.

Va estudiar dibuix i pintura a l'Acadèmia Baixas de Barcelona. Va fer les seves primeres exposicions a les Galeries Afha i participà en l'Exposició Nacional de Belles Arts de Barcelona el 1942. Va exposar també a la Sala Gaspar i als Lluïsos de Gràcia. El 1947 exposà a les Galeries Pons Llobet. El 1952 participa en la I Exposició Representativa de pintors barcelonins a l'Amèrica Llatina. El 1955 presenta una exposició dedicada a la Mare de Déu a la Sala Grifé & Escoda. El 1970 exposa al Centre Excursionista *Els Blaus*. El 1972-73 a la galeria *Avantguarda d'Andorra* i el 1978 a *EADA* de Barcelona.

Ha participat en algunes exposicions col·lectives i en concursos, on ha assolit diversos premis. El 22 de juny del 1945 a Sant Vicenç de Sarrià va contraure matrimoni amb Mercè Badia i Margarit. Mn. Ricard Panina, en nom del Senyor, va rebre el seu consentiment. D'aquesta unió van néixer tres fills, Josep, Roser i Eulàlia.

Art religiós

Després de la gran flamarada de 1936 que havia destruït o malmès la majoria d'esglésies de Catalunya, Josep Maria Nuet en decora moltes amb escultures en fusta i en pedra, pintures al fresc, esgrafiats, vidrieres i disseny d'objectes complementaris. El 1952 enllestí la seva obra més coneguda i venerada a Barcelona: l'altar de la capella romànica de Santa Llúcia, a la catedral.

Té obres arreu de Catalunya: a la parròquia de Corró d'Amunt (Vallès Oriental), a la de Guissona (Segarra), en una capella a les Borges Blanques (les Garrigues), en una capella particular a Manresa (Bages), a la parròquia de Vallmanya de Pinós (Solsonès), a Sant Iscle de les Feixes (Vallès Occidental), a Granollers (Vallès Oriental), etc.

Les seves obres han traspassat l'àmbit català: va decorar la capella del Seminari Menor de Múrcia, va fer una petita obra d'art destinada al papa Pius XII (1957), va fer el reliquiari del beat Enric d'Ossó, destinat a Roma, i el de la beata Mercè Prat, en la festa de la seva

beatificació. També va fer el bàcul de fusta per al bisbe Joan Carrera.

El 1992 va tallar una imatge de la Mare de Déu de Montserrat en fusta per a l'illa de La Hispaniola (República Dominicana) en el cinc-cents aniversari de la primera missa celebrada al Nou Continent.

Col·laborador de *Catalunya Cristiana* des dels seus orígens, va dissenyar i il·lustrar el diploma que la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació lliura cada any als comunicadors cristians en la festivitat de Sant Francesc de Sales.

El 30 de setembre del 1995 s'inauguren tres sales d'exposició permanent de Josep Maria Nuet i Martí al monestir de Sant Jeroni de la Murtra (Badalona). Són paisatges, racons entranyables que formen part de la seva vida: Pedralbes, Sarrià, Vallvidrera, Gràcia, Montserrat i el mateix monestir de Sant Jeroni. Flors: roses, lliris, margarides, gladiols... Hi ha també peces tallades, com una creu amb Jesucrist i Maria, un Sagrat Cor, una Mare de Déu amb el nen dempeus, una Sagrada Família, un sagrari, un Sant Jordi... Hi trobareu, fins i tot, un autoretrat de l'artista amb data del 1941.

El 1996 va enllestir la seva última obra pública: el retaule del Santuari de Santa Eulàlia de Vilapicina. Dedicat a la Trinitat —la Sagrada Família del Cel—, i a Jesús, Maria i Josep, la Sagrada Família de la terra, flanquejats per les imatges de Santa Clara i Santa Eulàlia. Va ser beneït pel bisbe Pere Tena el 16 de març del 1997.

El novembre d'aquest mateix any, amb motiu de la Jornada Diocesana, va ser entronitzada la Mare de Déu de l'Alegria com a patrona de l'Esplai. És el llegat de Nuet a les joves generacions: molts infants, adolescents i joves el van poder conèixer a través d'aquesta obra emblemàtica.

Un ardit fejecista

Josep Maria Nuet ha estat un cristià de soca-rel. Era impossible que en una conversa amb ell no sortís, tard o d'hora, el tema de Déu, de la seva providència, de Maria, dels sants, especialment de sant Josep, el seu patró, al qual va tenir una devoció singular.

Ara, en les vigílies de la seva mort, deia al doctor Josep Maria Forcada, «quina sorpresa tindrè quan vegi la Mare de Déu i la trobi tan bella, m'adonaré que les pintures que he fet d'ella són

monòlit ofrenat pels fejecistes, costejat per ells i esculpit per Josep Maria Nuet. Des d'aquell dia el monòlit s'alça prop de l'entrada del recinte, entre el camí dels sants i el camí dels artistes i els poetes, en homenatge als joves cristians de Catalunya. Cisellat en un bloc de pedra de Sant Vicenç, sorgeix la figura de l'atleta, simbolitzant l'ideal de la vida militant del cristià. Nuet va poder plasmar-lo bé perquè ell també fou un atleta coratjós, membre de l'equip d'atletisme de la FJC que va guanyar el Campionat de Catalunya de neòfits o debutants el 1936, i ell mateix guanyador del Trofeu Holock's. El dia de la inauguració Felix Millet, en nom de tots els fejecistes, pronuncia el discurs d'ofrena a la comunitat benedictina, presidida pels abats Escarré i Brasó.

Precisament la seva darrera obra ha estat un dibuix del Crist Ressuscitat per a *Radar*, el butlletí de la Federació de Cristians de Catalunya.

A Roma l'any 1988 Josep Maria i Maria Mercè, la seva esposa, van assistir al pelegrinatge que, amb motiu del mil·lenari de Catalunya, organitzava *Catalunya Cristiana*. Allí, a la plaça de Sant Pere, els vaig trobar. Estaven molt contents. Estaven radiants. Vaig intuir que aquella jornada aplegava dos amors que els van caracteritzar tota la vida: l'amor a l'Església i l'amor a Catalunya. Han estat fidels a aquests amors, sense que això els llevés un esguard universal.

Quan el mes de gener passat, amb motiu del seu aniversari, el vaig anar a veure, em va dir amb vehemència: «Estic pensant de fer alguna cosa sobre sant Josep.» Avui, després de la seva plàcida mort m'adono que Josep Maria Nuet ha retut el millor homenatge a sant Josep, patró de la bona mort. El seu bell morir ha estat la seva darrera obra d'art.

Josep M. Nuet.

només una caricatura». En qualsevol cas, «beneïdes caricatures!» —va dir mossèn Agustí Viñas en l'homilia exequial— que han ajudat a pregar tantes persones.

Fou membre de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, on conegué el Dr. Pere Tarrés, amb qui l'uní una gran amistat. El Dr. Tarrés li deixà «l'home de la Providència». El 7 d'octubre del 1962 a Montserrat s'inaugura un

Tarragona

Poblet commemora els 900 anys de la fundació de l'orde del Císter

■ Joan M. Pujals va participar en la cloenda de la jornada

VIMBODÍ.— El monestir de Santa Maria de Poblet va ser l'escenari dels actes commemoratius dels 900 anys de la fundació de l'orde del Císter. Aquesta efemèride ha estat organitzada per la Federació Catalana d'Associacions i Clubs Unesco, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el mateix monestir de Poblet.

Els participants en els actes.

Els actes centrals de la celebració van tenir lloc el 28 de febrer passat amb un programa atapeït d'activitats, que va comptar amb la participació del conseller de Cultura de la Generalitat, Joan M. Pujals. El conseller, en el seu discurs de cloenda, va posar èmfasi en el paper que el Císter ha protagonitzat en la història de Catalunya i va afirmar que «contribuï amb escreix a l'enaltiment de la nostra

identitat nacional, fruit d'un afany reconstructor que aquí s'ha traduït en la recuperació del patrimoni arquitectònic i monàstic de Poblet».

A la celebració van ser presents també el director de l'Arxiu Nacional de Catalunya, Josep M. Sans; el prior de Poblet, Francesc M. Tulla; el director del Centre Unesco a Catalunya, Fèlix Martí,

i els alcaldes de l'Espluga de Francolí; i Vimbodí, Antoni Sánchez i Joan Forés. L'abat del monestir i superior general del Císter, Maur Esteve, no hi va poder assistir, però el monjo Xavier el va excusar i va transmetre un missatge mitjançant el qual Esteve destacava «la relació de l'orde amb la Catalunya medieval, no tan sols amb els caps d'Estat i els nobles,

sinó, sobretot, amb la societat civil pel seu caràcter evangelitzador i recristianitzador». Per la seva banda, el president del Centre Unesco de Catalunya, Enric Masllorens, va destacar «l'esforç de la societat civil catalana per impulsar aquest homenatge», tot recordant que s'ha obert un procés per completar el triangle cistercenc, amb les candidatures de Vallbona de les Monges i Santes Creus, com a patrimoni de la humanitat, distinció que Poblet ostenta des de l'any 1991. L'acte institucional dels ordes (el nostre cistercenc i el cistercenc reformat) tindrà lloc el 18 de març al mateix monestir de Cîteaux.

Joan Boronat

Enguany es commemoren els nou-cents anys de la fundació de Cîteaux, el primer monestir i l'inici de l'orde cistercenc a Europa. El bisbe Gualter, de Châlon-sur-Saône —actualment pertany a la diòcesi de Dijon—, va aprovar, amb l'anuència de l'arquebisbe Hug de Lió, la fundació del Císter com abadia independent de Molesme, sota el guiatge del primer Abat Robert. L'erecció canònica de l'abadia, el jurament d'obediència de l'abat Robert al bisbe Gualter i els vots d'estabilitat dels 21 monjos cistercencs vinguts de Molesme, van tenir lloc durant l'estiu. Amb unanimitat, van determinar guardar fidelment la regla de Sant Benet i viure pobres amb Crist pobre.

La constitució de l'orde va precisar de noves fases i temps per esdevenir com a tal. El segon abat, Alberic,

Influència cistercenc

va redactar *Les institucions dels monjos cistercencs que vingueren de Molesme* i va obtenir del Papa Pasqual II el *Privilegium Romanum*, que prenia el Císter sota la protecció de la Santa Seu, i va ser fidel defensor de la perseverança. El tercer abat, Esteve Harding, va consolidar i va fer créixer l'orde, deixant com a llegat la *Carta de Caritat*, escrita després d'establir les dotze primeres fundacions, i que organitzava l'orde com a congregació monàstica. Va ser el primer document que la Cúria Romana reproduïa íntegrament en la butlla d'aprovació, el 1119, en temps del papa Calixt III.

El moment de màxima influència cistercenc dins l'Església va ser el 1215, quan el IV Concili de Laterà, convocat pel Papa Innocenci III, va imposar a les cases independents de monjos i canonges les institucions cistercencques del Capítol General i de la visita regular. Amb una periodicitat de tres anys i en el marc de les províncies eclesiàstiques, cada Capítol demanaria «consell i ajuda» a dos abats cistercencs veïns, «llargament avessats» a aquesta mena d'assemblees. L'orde es va expandir fora d'Europa, i a pesar de les moltes vicissituds que li ha imposat la història, ha arribat amb vigor fins als nostres temps. Culturalment, la bella literatura de la primera generació cistercenc, com també la de temps posteriors, i les seves belles construccions medievals, han desvetllat l'admiració de tots els que s'han apropiat a contemplar-les.

Ajuda'ns a oferir **cada setmana**
el valor cristià de les notícies

Posa un anunci a *Catalunya Cristiana*

Informació i assessorament publicitari personalitzat. Truqueu al tel. (93) 490 59 88.

Preveres que es preparen per al Jubileu

■ Presentació del Directori sobre turisme en la XIX Trobada de Rectors

LAGLEVA.— La XIX Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears, impulsada per Salvador Batalla, director de la Pastoral del Turisme de Catalunya i les Illes, va servir per presentar el Directori de la Tarraconense sobre turisme, santuaris i pelegrinatges. L'Esperit Sant i la preparació del Jubileu van englobar les reflexions dels assistents a la trobada del 2 i el 3 de març.

La transmissió de la fe en els santuaris va ser la conferència que va oferir el primer dia el monjo de Montserrat Josep Enric Parellada, que va analitzar la situació religiosa actual, va donar pinzellades sobre els santuaris avui i es va referir a la tasca dels agents que treballen en aquests indrets d'acolliment. Parellada va cloure donant alguns suggeriments pràctics. El professor Antoni Oriol, de la Facultat de Teologia de Catalunya, es va referir a l'Esperit Sant i, finalment, el professor Antoni Pladevall va resumir la història i la espiritualitat del santuari

acollidor, La Gleva.

Ja dimarts, el prior carmelita de Lleida, Àngel Maria Briñas, va glossar la figura de Santa Teresa de l'Infant Jesús i en la taula rodona posterior va tractar el tema de l'acolliment als visitants, romeus o pelegrins. Salvador Batalla, ànima de la trobada, va donar algunes informacions relatives a la vida dels santuaris com ara el Directori de la Tarraconense sobre turisme, santuaris i pelegrinatges. Aquest s'ha presentat als bisbes perquè hi puguin fer esmenes i després tornarà a la ponència que el

És el dinovè any que se celebra la trobada de rectors de santuaris.

redacta. Entre les informacions que es van facilitar cal destacar la publicació en castellà de la guia *Casas de Oración*, la presència del secretariat a la Fira del

Turisme de Barcelona, el Congrés de Santiago de Compostel·la del mes de maig per preparar l'any 2000 i la convocatòria d'un congrés de mariologia a Saragossa el proper setembre.

El vicari general de Vic i el bisbe de Vic, Josep Maria Guix, van ser els encarregats de presidir les celebracions eucarístiques. El bisbe de Girona i president del Secretariat de Santuaris de Catalunya i Balears, Jaume Camprodon, no va poder assistir a la trobada perquè encara està convalescent de l'operació que se li va practicar recentment. Els participants, 48 en total, provenien de totes les diòcesis catalanes, i també de Mallorca i de Menorca. Salvador Batalla va qualificar aquestes jornades de «dies atapeïts de convivència sacerdotal en el marc incomparable de La Gleva».

C.C.

Miriam Díez i Bosch

Tarragona

Càritas dóna suport a les mares joves

REUS.— Càritas de Reus du a terme un projecte de suport a mares joves amb fills des que avaben de néixer fins als dos anys. La situació de precarietat d'aquestes mares i, sovint, l'abandó per part dels pares de les criatures i de les pròpies famílies fa que les noies demanin ajuda a Càritas. El projecte, bàsicament actiu, té com a lema «aprendre fent» i el seu objectiu és donar suport i vetllar pel desenvolupament integral dels infants. L'atenció a les necessitats quotidianes del nen (bany, alimentació, jocs...), xerrades de formació, espais de manualitats i de cuina, espais de relació grupal i

amb l'entorn són les activitats que conformen la iniciativa.

Però sovint sorgeixen problemes que precisen intervencions i acompanyaments específics segons les situacions personals. La vida d'aquestes mares és dura i això té repercussions negatives en la relació amb el seu fill. Càritas ha endegat el projecte amb una forta dosi d'il·lusió i d'entrega. Compta amb la col·laboració de l'assistent social, l'educadora i persones voluntàries, que, ara per ara, tenen cura de cinc mares i els seus nadons.

novahumanitas

Formació i desenvolupament personal
Sessions de formació humana dirigides per la
Sra. M. Àngels de los Ríos i Mn. Josep Font Gallart

CASAL BORJA

c/ Llasseres, 30 - Sant Cugat del Vallès

Dies del 13 al 17 d'abril

Iniciació al coneixement personal: les realitats constituents de la persona

SANTUARI DEL SANT CRIST DE BALAGUER

25600 Balaguer (Lleida) - Tel. (973) 44 53 35

Del 24 al 26 d'abril, Viure avui el meu baptisme

Informació: de dilluns a divendres de 9.00 a 14.00 i de 16.00 a 20.00h al telèfon (93) 217 30 18

Informació i inscripcions:

Dijous de 17.00 a 21.00h, c/ Canuda, 4, ent. 1a - Tel. (93) 317 17 90

Barcelona, 27 de març de 1998

CONFERÈNCIA-COLOQUI

**Perspectives de l'escola popular
cristiana davant de la Unió Europea**

Dr. Prof. Jesús López Medel

Acadèmic de la Real Acadèmia de Doctors i

president honorari de la FEDE

(Federació Europea de Centres d'Ensenyament)

Presideix l'acte monsenyor **Ricard Maria cardenal Carles**

Sala d'actes del Col·legi Teresianes

Inici de l'acte: 20.00h

C/ Ganduxer, 85

Durada: 2 hores

Pàrquing gratuït

Ponència en castellà

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Resposta confiada i amorosa al coneixement de Déu

La fe que proclamem —quan preguem o parlem o ens comportem des del sentit cristià de la vida— és la nostra resposta a la revelació/comunicació que Déu fa d'ell mateix. Que vegades que diem «crec», que ens anomenem creients! És a dir, confessem allò que Déu ens ha comunicat. Ara bé, ¿ens hem enamorat del Déu que se'ns ha donat a conèi-

xer? Perquè la fe que proclamem és la nostra resposta a la seva revelació —donar-se a conèixer—, que és una paraula d'amistat i de confiança envers nosaltres.

També en les relacions humanes s'esdevé aquesta resposta de confiança i d'amor a qui ens obre al seu coneixement i amistat. ¿Quina és la mesura d'amor de la nostra resposta a Déu, el «Senyor, amic de la vida», que ens ha ofert la possibilitat no sols de conèixer la seva vida, sinó de compartir-la?

Compartir la vida de Déu mitjançant el do de la seva gràcia, ens posa en la vicissitud de ser sants: «Sigueu sants, perquè jo, el vostre Déu, sóc sant.»

Això no pot ser mai una simple obligació, ja que, d'una banda, es tracta de la nostra realització més completa i, de l'altra, tampoc no fem per obligació estricta allò que esperen de nosaltres aquells que estimem, sinó per l'amor que els tenim.

A l'ideal que se'ns proposa, s'hi oposa la temptació, la qual només s'entén a partir de la condició de l'home: un ésser no-perfecte, cridat a una perfecció que el transcendeix. Si ens penséssim ser perfectes, o no cridats a més perfecció, no tindria cap sentit la temptació. ¿Que potser va per aquí la manca de sentit de pecat del nostre temps? ¿Ens pensem ser perfectes i autosuficients, o no convidats o capaços d'una perfecció més gran?

El desig de perfecció i d'unió amb Déu és fruit de

la gràcia. I parlo d'aquest doble desig, perquè sant Joan de la Creu no parla tant de perfecció com d'unió amb Déu. Aquest era el seu desig més profund. I aquest desig no té el fonament en nosaltres, sinó en Déu. És ell qui ens preestableix en l'existència; qui ens indica com hem de créixer en la vida cap a ell; qui ens dóna el mitjà —l'amor a ell— per consumir la vida en ell.

Per vèncer la temptació de no voler unir-se a Déu o d'aturar-se en aquest camí cal un amor incondicional a la veritat i al bé, en una confrontació pacient—humilitat—i perseverant—tenacitat d'un amor que és la resposta al que s'ha rebut de Déu— amb la realitat espiritual personal.

Es tracta de deixar que ell faci de nosaltres la persona que va somiar: la de «les bones obres que Déu ha predeterminat que faríem», com diu sant Pau.

Es tracta de cercar en tot el que és cognoscible i realitzable allò que és vertader i bo, i anar dominant així la vida, per passar-la del nostre domini inestable i matusser al senyoriu de Jesús, mitjançant la conversió: mort a allò que som, per tal d'arribar a allò que ell vol que siguem.

I és que no sols al final, sinó en qualsevol aspecte de la vida és veritat el que deia Jorge Manrique: «Consenteixo a morir / amb voluntat agradosa, / clara i neta, / que voler l'home viure / quan Déu vulgui que mori / és pura follia.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Som pecadors

Els cristians parlem sovint de la necessitat de convertir-nos a Déu. El temps de Quaresma és un temps propici per a la conversió i per preparar-nos millor per celebrar la Pasqua.

El profeta Jeremies reproduïx les paraules del Senyor: «És un doble mal que ha fet el meu poble: m'ha abandonat a mi, la font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua.»

La paradoxa és evident: la humanitat abandona Déu, el nega, malgrat que sigui Ell la font d'aigua

viva! L'home cerca contínuament alguna cosa que doni pau i goig al seu esperit assedegat. Tanmateix, la civilització del benestar porta buidor: les seves cisternes esquerdades no retenen l'aigua de la veritat.

Som pecadors. Ens esforcem per aconseguir el nostre fi, la nostra felicitat, autodivinitzant-nos a nosaltres mateixos. D'aquesta manera, com afirma el Concili Vaticà II, «trenquem tot el nostre ordenament envers nosaltres mateixos, envers els altres i envers totes les coses creades».

En l'oració del Pàrenostre demanem perdó a Déu pels nostres pecats, «així com nosaltres perdonem els nostres germans». Però, ¿què ho fa que sempre, i avui encara més, costa tant acostar-se al sagrament de la penitència per aconseguir la gràcia de Déu i reconciliar-nos amb Ell? Una primera constatació és evident: l'home de l'era del progrés ha perdut el sentit del pecat o bé, si més no, n'ha falsejat el contingut. En el fons de la consciència humana hi manca la fe en Déu misericordiós i just alhora.

Considero que es pot afegir aquella observació de Charles de Péguy, quan afirma que la pitjor cosa per a un home és «tenir una ànima feta del tot», és a dir,

un esperit absolutament segur d'ell mateix, de la seva honradesa i de la seva bonesa. D'aquesta manera l'orgull tanca la porta de la consciència a tota anàlisi que s'esforci per descobrir la veritat. El qui no té cap ferida no necessita ni metges ni remeis. «Com que no està ferit» —segueix dient Péguy— «no és vulnerable. Com que no li manca res, no se li pot donar allò que ho és tot.» I aquí ho és tot l'amor de Déu. Perquè Ell és el bon samarità que recull a la vora del camí, per guarir-lo, l'home malferit pel pecat.

La crida a la penitència i l'anunci del perdó dels pecats és un dels grans temes de la predicació de Jesús i dels apòstols. Jesús vingué a realitzar la missió d'anunciar a totes les nacions «la conversió a Déu pel perdó dels pecats». És Déu mateix qui, en Jesucrist, ha situat «el moment del perdó» en la vida dels homes. Joan, en la seva primera carta, feia als cristians del seu temps aquesta amorosa consideració: «Fillets meus, us escric això perquè no pequeu. Però, si algú pecava, tenim un intercessor a prop del Pare, Jesucrist, el Just.» La conversió i la penitència preparen per rebre el perdó dels pecats.

opinió

Zoom

Menuda, negra, bella, amb tota l'esplendor de la innocència, juga amb la nina blanca que li han regalat. Segur que no sent, ni mai no sentirà, enveja d'aquesta blancor, ni del color de la pell d'altres nenes que potser se la miren amb aires de superioritat, sense poder entendre que el més important no és el color exterior, sinó la llum que s'irradia desde dintre i que per a tothom té la mateixa lluïssor.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El cor d'un nadó sense cervell

A Itàlia els mitjans informatius s'han fet ressò d'un infant nascut sense cervell, ara fa uns quants mesos. El cor del petit Gabriel bategava, malgrat que li faltés tota la massa encefàlica. Els doctors de l'equip cardioquirúrgic de l'Hospital del Nen Jesús de Roma han realitzat amb èxit el trasplantament del seu cor que ha salvat la vida a Maurizo, un altre nen que en néixer patia malformacions greus del propi cor.

Els pares de Gabriel, quan s'assabentaren durant l'embaràs, esperat amb tanta il·lusió, que el nen naixeria sense cervell, decidiren, malgrat tot, no avortar per respecte al dret a la vida. Més tard, pensaren també amb la possibilitat de donar els òrgans de Gabriel a altres nens necessitats, suposant que no sobrevisqués.

L'endemà de prendre la decisió, Sandra, la mare, va escriure una carta al papa Joan Pau II demanant les seves

pregàries i el seu consol. La resposta no es feu esperar. Des del Vaticà va arribar una missiva plena d'afecte i de solidaritat, que la mateixa mare ara ha fet pública. El Sant Pare, commogut per aquest gest de generositat, animava la mare a «perserverar en l'acceptació del disseny de Déu» i assegurava un record en l'altar per la seva difícil situació.

Un cop nascut i privat de les facultats intel·lectuals durant els seus quinze dies de vida, Gabriel mai no va tenir la capacitat de donar senyals de reacció al gran afecte dels seus pares. Amb tot, aquesta vida innocent i fràgil ha servit per salvar una altra vida humana —també fràgil i innocent— d'un nadó que patia greus malformacions en el seu cor.

Ara, envoltats dels seus parents i amics, l'única cosa que demanen els pares és que no volen ser més objecte de les càmeres de televisió i volen recuperar la intimitat familiar en companyia d'una filleta que tenen de set anys. «I potser —afegeixen amb llàgrimes— somniar amb un altre petit Gabriel...»

La premsa que desaprovava que Sandra no avortés el fill que naixeria sense cervell ara calla, mentre que un altre sector de premsa felicita els esposos per la seva decisió, que ha servit per salvar una altra vida. Han pogut més els sentiments d'uns pares generosos i el cor sa del fill, que no pas el seu cervell malmès i les fredes consideracions de molts desaprensus.

Notes insignificants

Germà Adrià

La corona d'espines, imatge del dolor

A la capçalera del meu llit a l'Hospitalet, tinc un rostre de Crist pintat pel meu amic Joni. A partir del Sant Crist de Velázquez, Joni només ha pintat el cap del Senyor. I en destaca molt les espines... Espines llargues, que travessen el front del Senyor. I el rostre del Senyor apareix desfigurat per les espines.

Joni té la sida. Joni surt amb una jove també amb sida. Tots dos sobreviuen com poden. Si Joni pot pintar, treu alguns calerons dels seus quadres.

Quan em va portar el rostre de Crist coronat d'espines, li vaig dir: «I com és que fas sobresortir tant les espines?» «Perquè vostè les hi tregui, germà», va respondre. Joni m'ha convidat a treure les espines del rostre del Senyor. Com puc fer-ho?

Tots estem acostumats a veure la figura del Crist clavat a la Creu i les espines al front: Però hem pensat a treure-les-hi? Podem alleugerir el Senyor de les seves espines? Hi ha espines encara en el rostre de Crist ressuscitat i Senyor del Cel i de la Terra?

Treure les espines del rostre del Senyor... Una invitació de Joni, que també té la seva espina dins, molt profunda, amb la sida que el tortura. Abans d'agitar-me, li ho he preguntat algunes vegades al Senyor: «Com puc, Senyor, treure't les espines?» No em respon. Però hi ha alguna cosa a l'ambient que em diu que cada espina és un dolor humà o una injustícia humana o un pecat humà. Quan una persona pateix, pateix el Senyor. Quan un fill de Déu pateix, les espines del Senyor es claven més endins.

És una feina de tots. Evitar el patiment. Alleugerir el sofriment. Servir el germà que pateix amb la nostra delicadesa i senzillesa. Ajudar qui no té res per viure en dignitat. Evitar que cap germà hagi de passar una nit al carrer. Donar de menjar a qui té fam... (I tant i tant menjar que es llença.) Ser al costat de l'home sol, que ningú no escolta. Asseure's amb un malalt i donar-li la nostra tendresa. Aquestes i moltes més són espines clavades al front del Senyor.

Entre tots, hauríem d'arrencar totes les espines de Crist i que, així, al front del Senyor hi brillés només la corona de l'amor i la germanor i la glòria. Joni, intentaré que el front del Senyor quedi sense espines.

Punts de vista

A un missatger de l'odi

Ignoro si el títol de la «Carta per anar tirant» d'Oriol Bohigas (*Avui*, 8 de març d'enguany) la va posar ell o si és el periòdic qui l'ha escrit. D'entrada, doncs, parteixo de la base que l'autor és ell. Això ho dic perquè si no fos pel títol, «Contra els catòlics» (i per la quantitat d'odi als seguidors dels catolicisme que destil·len la major part de les línies de l'escrit) potser no m'hauria atrevit a fer aquesta rèplica, pensant que la carta només anava dirigida «a Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona» o, a tot estirar, a la «desorientada mitra barcelonina».

Però el títol i, com deia, la major part de l'article ho diu ben clar: el que el burgès senyor Bohigas ha volgut fer és atiar l'odi de la ciutadania contra els catòlics, contra aquesta mena de gent que segueixen fidels a una «cosa ben estranya i àdhuc potser inexplicable» i amb els quals, segons ell, no es pot ser tolerant.

I no cregueu que ell vagi contra unes determinades persones catòliques «cavernícoles», passades de moda o potser desorientades. No; ell considera que són «inútils o contraproductius els esforços de tolerància» amb els seguidors d'una «ideologia tan estranya i tan antisocial» i per això ha tornat a aquella idea que havia tingut quan es va apropiat d'allò que «la religió és l'opi del poble» (*sic*) i va «sentir una immensa admiració per aquells obrers i milicians que mostraven tanta intel·ligència històrica quan... cremaven les esglésies i els convents». Tot això ho torna a pensar perquè ha descobert que «no es pot ser tolerant amb

les actituds d'un grup organitzat com un exèrcit, amb armes disfressades amb falsos ideals contradictoris amb les autèntiques intencions, quan els objectius (dels catòlics, s'entén) són desballestar la societat de la llibertat, la igualtat i la fraternitat».

I ni l'actitud dels bisbes catalans, recolzats en un reduït grup d'eclesiàstics benemèrits «no li mereix confiança perquè les seves decisions (són) sempre dubtoses i equívokes».

I deixo de transcriure frases d'aquest panflet incendiari, ple d'odi i de mentides, perquè em sap greu embrutar la cinta de la meua màquina amb paraules tan grolleres i insultants que, si els catòlics catalans fóssim malvats com ell suposa, serien mereixedores d'anar a parar al jutjat de guàrdia. Evidentment, el senyor Bohigas deu saber moltes coses d'arquitectura —és la seva obligació— però de tolerància i de respecte als que no pensen com ell no en té ni idea. No havia llegit ningú que seriosament s'atrevis a dir que quan els «milicians —ni quan eufemísticament se'ls anomenava incontrolats— cremaven les esglésies i els convents», els retaules i les altres obres d'art, els documents dels arxius conservats meticulosament per l'Església catòlica, mostressin «intel·ligència històrica». És clar que si ell mateix ha dit en una altra ocasió que, si fos per ell, ensorraria el temple de la Sagrada Família, ja es veu el nivell d'intel·ligència de què deu parlar.

Tots els catòlics són així de menyspreables, senyor Bohigas? També els de Càritas, els que ajuden els drogoaddictes i els marginats del Raval, la mateixa

mare Teresa de Calcuta i els seus seguidors, els monjos de Montserrat, etc. O no són catòlics o també són contraris a la llibertat, la igualtat i la fraternitat?»

Ara no fa gaire s'ha publicat el «Martirologi» del bisbat de Tortosa que era el darrer que faltava a tots els bisbats catalans. Tots els milers de sacerdots, religiosos i laics catòlics i alguns bisbes que van assassinar els milicians, ho van fer perquè pertanyien a una «ideologia estranya i antisocial» o perquè els botxins havien estat intoxicats amb la idea que «la religió és l'opi del poble»?

Sort que les idees del ric burgès senyor Bohigas (publicades en un periòdic en català que em fa sentir vergonya aliena), defensor dels «milicians» que mataben i incendiaven, ja no trobaran ressò en els obrers d'avui que, sense deixar de ser defensors dels seus drets, ja saben que no va ser la religió la culpable dels milions de russos i de gent d'altres països que van «haver de ser» assassinats en defensa de «la llibertat, la igualtat i la fraternitat»... Només l'Església ha estat intolerant al llarg de la història?

En aquest moment, malgrat la ceguesa intolerant del senyor Bohigas, ja no puc acabar d'altra manera que com ho va fer aquell «desballestador de la societat» al qual els fariseus del seu temps «van haver de matar» per fer-lo callar. Crist a la creu ho va dir ben clar: «Pare, perdona'ls que no saben què fan.» I és curiós, però els seguidors d'aquella doctrina —amb molts defectes humans, que no volem negar— de moment fa dos mil anys que duren. Voleu dir que som —perquè jo també m'esfoço a ser catòlic— només «un grup de pressió amb tan males intencions»?

«Dés us faci bo», que diria l'àvia.

Lluís Badia i Torres

El problema COPE

No sóc pas el primer català, ni malauradament seré l'últim, que ha hagut de canviar d'emissora, enrabiada, per culpa d'una «tertúlia» vesperina de la COPE. La indignació unida a la impotència no és un combinat de sentiments recomanable, en una hora tardana on la conciliació del son pot ser posada en greu perill. Ni la perspectiva, no remota, d'haver d'ingressar a l'UCI per un accés de coratge i un cobriment de cor, tampoc no és atractiu. És raonable, doncs, que els catalans ens preguntem, com a mínim estranyats, per què un libèl radiofònic d'aquesta mena, es manté aixoplugat sota el mantell protector de la Conferència Episcopal Espanyola.

Però, aquest cop, la indignació ha arribat també a les files del PSOE i, de

retruc, a tots els partits polítics, llevat del PP. Les causes no cal repetir-les; el lector ja les sap prou. I els diputats socialistes, que no tenen la catxassa dels pobres catalanistes indefensos, han reaccionat com era lògic que reaccionessin. La desconsideració —per dir-ho en termes suaus— del periodista Antonio Herrero envers la diputada Rosa Conde, ha estat de primera magnitud. I la cosa no s'adoba així com així amb unes simples disculpes i un pueril «no ho faré mai més». És curiós —diguem-ho de passada— que Julio Anguita hagi criticat els socialistes per la seva queixa, acusant-los de ressuscitar «pàgines d'anticlericalisme» a Espanya. *Cosas veredes...*

Diguin el que diguin els membres de la Conferència Episcopal, que volen treure ferro a l'assumpte, el problema

de la COPE és seriós. Si l'espanyolisme dretà més reaccionari vol tenir la seva emissora, ningú no li discuteix el dret. Però, uns bisbes que, en teoria, són pastors de tots els espanyols, sigui quina sigui la tendència política, no s'hi poden involucrar sota cap concepte. Què passaria —ens podem preguntar— si Ràdio Estel fes el mateix amb l'independentisme més radical? No posarien el crit al cel els qui ara demanen «prendre's les coses amb tranquil·litat»? És clar que ho farien, i sortirien, a més, els fantasmes dels *nacionalismos exacerbados*. Però, si el mateix arquebisbe de Barcelona ha estat criticat pel secretari general de la Conferència, José Sánchez, per la seva reprovació de la línia de la COPE!

Repeteixo. El problema de la COPE

és seriós, i els bisbes espanyols s'equivoquen greument, al meu parer, amb la seva actitud condescendent. Per sort, els bisbes catalans se n'han desmarcat sempre, i això fa que continuï damunt del taulell el tema debatut d'una Conferència Episcopal Catalana. Perquè, cada cop és més clar que no es tracta de cap actitud deliberadament secessionista, sinó de la legítima voluntat de deixar les coses ben delimitades. Els bisbes catalans, per sort nostra, no combreguen amb aquesta incomprendible aquiescència envers la línia COPE que ostenten els bisbes espanyols; i encara que només fos per això i per res més, la creació d'una Conferència pròpia de les diòcesis catalanes, seria més que justificada. Moltes vegades, en les coses espirituals és on la qüestió de la sobirania esdevé més clara, diguin el diguin els detractors de les «montseratades».

Jordi Bassas i Ribalta

Cartes del lector

El metge catòlic i l'eutanàsia

Sra. Directora,

L'ésser humà, des de l'incident d'Adam, ha de morir mitjançant les anomenades causes segones naturals (malalties, catàstrofes naturals, accidents fortuïts). Aquestes s'han de combatre amb intel·ligència i tenacitat, perquè és feina de l'home dominar el món. No s'han de traspasar, però, límits com el de l'acarnissament terapèutic, que és quan Déu vol endur-se una persona a través de les causes segones naturals i l'home no el deixa, posant mitjans desproporcionats per mantenir aquella vida eterna.

Les altres causes de mort, les que provenen d'un acte de la voluntat humana que vol robar la vida a un innocent (assassinats, avortaments provocats, eutanàsies), són greument contràries a l'ordre còsmic de les coses i a la normal convivència social, perquè Déu no les ha disposades per la delicada operació de separació provisional del cos i de l'ànima.

La mort pitjor, amb tót, és la de l'ànima; la qual mai no es produeix sense la voluntat de qui va a morir. El repte que té el metge catòlic avui i sempre és el d'acomplir alhora els mandats de dominar el món, de no matar i de respectar Déu com a Senyor de la vida i de la mort.

Dr. J. M. SIMÓN

President de Metges Cristians de Catalunya
Barcelona

ma i esperit, o l'animal que només viu l'instint. La ciència, massa guiada per l'orgull i a vegades per la bogeria, ens porta a no tenir respecte per l'ordre misteriós i diví de la nostra reproducció. No és estrany que amb aquestes reflexions vingui a la memòria el que sant Joan Evangelista va dir sobre la bèstia: «I li fou donada una boca que deia paraules altives i blasfèmies...»

MONTSERRAT SANTACREU

Sant Llorenç de Morunys

La síndrome del diumenge

Sra. Directora,

Cada vegada són més els ciutadans que esperen l'arribada del diumenge per fugir de tantes presències enverinades i poder anar al camp o a la muntanya. Quan hi són, i veuen un ramat d'ovelles o de vaques que pasturen quietament, els veu nostàlgia d'aquella pau dels animals.

Avui molts enyoren el món animal i vegetal. Cada dia són més els que somien el mitjà de l'Edèn. Abandonada l'assistència al culte religiós, el diumenge acostuma a ser per a molts el dia més feixuc i avorrit de la setmana, com si no tinguessin altra identitat que la que els dona el treball.

Els sociòlegs i els psicòlegs veig que ja parlen de la síndrome del diumenge, com si fos una malaltia. Potser per això el dilluns hi ha més gent que s'espera a cal metge.

PERE CAMPÀS

Monestir de l'Estany

La gran joia litúrgica

Sra. Directora,

M'agradaria opinar sobre unes cartes publicades en aquesta secció amb el títol de «Misses alegres».

Abans que res, vull dir que tractant-se de la missa jo no diria *alegre*, que pot suggerir més o menys disbauxa. Quan els apòstols sortiren a manifestar-se després de rebre l'Esperit Sant els acusaren d'estar alegres. Així, les misses han de ser joioses; la joia quan és autèntica més aviat l'assaborim en el més recòndit del nostre cor. Generalment ho fem amb un profund recolliment i una perllongada reflexió.

Tota la nostra activitat durant la missa ha d'anar encaminada a adquirir aquesta joia. Per això cantem, preguem, la bastim segons el temps litúrgic en què ens trobem, procurant donar-nos tantes mos-

tres de caritat com puguem. A missa no hi anem per obligació social, sinó per rebre un sagrament, en què nosaltres només podem aportar-hi la disposició a rebre'l. En aquest sagrament és Jesús qui fa la feina, nosaltres només ens en beneficiem. És lògic, per tant, que hi posem tota la nostra atenció, per amor i per respecte. Si en comptes d'això el que procurem és passar-nos aquella hora tan divertida com puguem...

M. DOLORS TRISANT

Tarragona

La vida humana i la seva propietat

Sra. Directora,

Ens tenen immersos en la campanya proeutanàsia. Es nota amb molta força a TV3. Com en d'altres campanyes —proavortament, etc.— ja hem arribat a la fase clerical. Consisteix a entrevistar algun membre de l'Església que estigui a favor d'allò que en aquell moment s'intenta implantar:

Al programa *En directe*, M. Pau Huguet, el convidat va afirmar: «La vida és d'un mateix, per la qual cosa pot decidir quan hi vol posar fi.» Malgrat que el raonament és correcte, parteix d'una premissa falsa; per tant, la conclusió és equivocada.

Com que es va manifestar disposat a rectificar la seva opinió, sempre que li ho raonessin, ho intentaré: només qui dona la vida pot prendre-la; cap ésser humà pot donar-se la vida a si mateix; cap ésser humà pot donar la vida a un altre sense partir d'alguna cosa que ja existeix i que ell no ha fet, per tant, cap ésser humà és amo i senyor ni de la pròpia vida humana ni de l'aliena.

M. CARME FONT

Barcelona

Internet i sobreinformació

Sra. Directora,

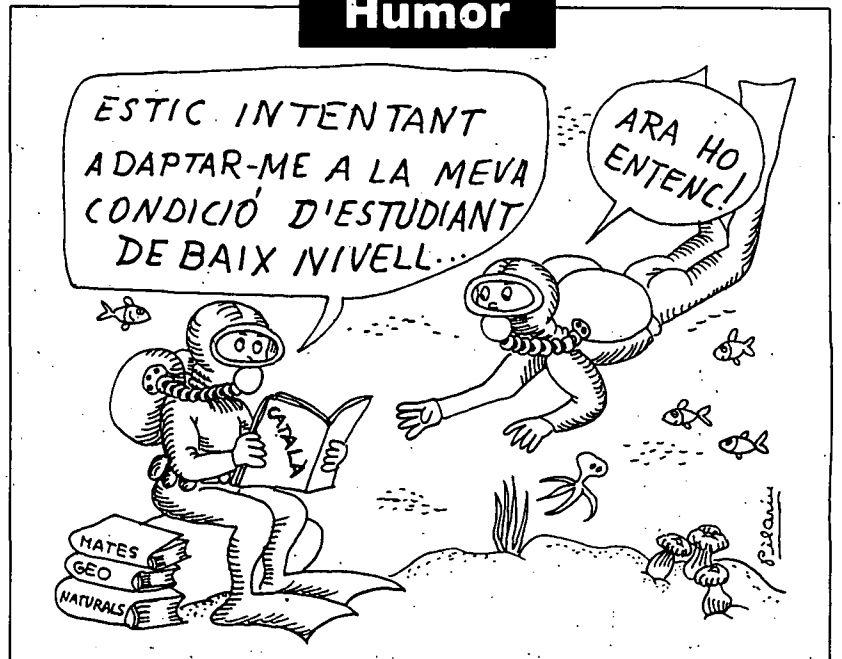
Un expert en temes d'electrònica ha dit que vivim en una societat sobreinformada, això fa que hi hagi insensibilitat pels temes socials. També afirma que l'alumnat ha canviat perquè està tan saturat d'informació que és impermeable a allò que se li explica. Asseguren, en una publicació de psicologia, que la tecnologia accelera el ritme de la vida fins a límits insuportables. L'ordinador, diuen, treballa més ràpid que la ment i provoca, així, pressa i competència. La ment, afirmen, és incapaç d'absorbir el creixent bombardeig d'informació que generen els mitjans electrònics.

Aquestes afirmacions no són exactes si es tracta de ments madures i disciplinades que valoren la vivència de l'esperit, però és que això no és tot. Sembla, segons la premsa, que és impossible establir un marc jurídic coherent, a nivell mundial, per sancionar els delictes que es cometien a través d'Internet. La moral que l'hauria de sustentar és diferent en cada país. Poden arribar fins als més joves missatges de tota mena (satanisme, pornografia, apologia del terror, corrupció de menors...). Com que no hi ha esperit, deixem que la tècnica ens ofegui. Si diem sí a l'esperit som menys animals.

Estimulant sense límits l'ús d'aquests tipus de mitjans, ¿s'està educant l'home compost de cos, àni-

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Humor

església en el món

Vaticà

El Sínode per a Àsia va prenent forma

■ El continent asiàtic, un repte per a l'Església

ROMA.— El Sínode per a Àsia se celebrarà a Roma del 19 d'abril al 14 de maig, en el marc de la preparació per al Jubileu del 2000. El document de treball, que s'està acabant d'elaborar,

tracta el problema de com millorar l'evangelització d'aquest continent on viuen més de tres mil milions de persones i on només el 3% són catòlics.

L'Església catòlica s'enfronta a una sèrie de prejudicis molt arrelats entre la població asiàtica. Encara que s'admira la capacitat organitzativa i administrativa de l'Església en camps com l'educació, la sanitat i l'assistència a les poblacions desfavorides, es percep com una presència estrangera. El seu caràcter occidental impregna sobretot la teologia, la cultura i l'arquitectura. No obstant això, hi ha alguns elements que atrauen de forma especial l'home i la dona asiàtica: la devoció a Maria, la pregària, el matrimoni i l'exemple de la Mare Teresa i de les Missioneres de la Caritat.

En el document que s'està preparant per al Sínode, els bisbes destaquen que encara que Àsia ha experimentat avenços importants, hi ha moltes regions immerses en la misèria. També, subratllen la situació d'injustícia que viu la població i que es veu agreujada per governs corruptes.

Un altre element que recull el document és la degradació dels valors i

de la família. Igualment mostra la línia de violència, hedonisme, individualisme i materialisme que regeix en els mitjans de comunicació.

Tots aquests elements constitueixen un repte per a l'Església. Un desa-

fiament al qual se sumen els efectes devastadors del turisme sexual, la prostitució, els emigrants víctimes de l'exploatació i la discriminació, les injustícies que pateixen les dones o la divisió de les castes. (Zenit)

La dona asiàtica pateix situacions de discriminació.

Estats Units

L'eutanàsia ja és legal a Oregon

NOVA YORK.— L'Estat d'Oregon ha aprovat, amb deu vots a favor i un en contra, la possibilitat de subministrar gratuïtament una dosi letal de medecines als malalts terminals. Per poder accedir a aquest servei, que pagarà l'Estat, cal que els dos metges certifiquin que el pacient és un malalt terminal a qui no li queden més de sis mesos de vida. A més a més, el malalt ha de presentar una petició escrita per obtenir la dosi.

La directora executiva de la comissió per a les activitats de Pro Vida de la Conferència Episcopal dels Estats Units, Gail Quinn, ha declarat que «és un greuge per als ciutadans, els impostos dels quals seran utilitzats per finançar el suïcidi assistit encara que no vulguin. Ens trobem davant d'un atemptat contra la vida». Segons Quinn, «l'objectiu dels que treballen en el camp de l'assistència mèdica hauria de ser el d'oferir tractaments i de garantir amor i compassió a qui no té la possibilitat de curar-se».

El portaveu dels bisbes d'Oregon, Bob Castagna, explica que «haurem de fer tot el possible per garantir-los assistència i compassió, però per això calen diners, temps i esforç. Pagar les medecines letals és més fàcil». (Zenit)

Cuba desperta la solidaritat dels Estats Units

NOVA YORK.— La recent visita del Papa a Cuba ha provocat una onada de solidaritat als Estats Units. El Servei d'Ajuda Catòlica a Cuba ha anunciat que enviarà a l'illa un lot de medecines per valor de sis milions de dòlars. A l'espera que el govern nord-americà doni permís per enviar tres avions amb medicaments des de Miami a l'Havana, el carregament està emmagatzemat a Nova York i Miami. Mons. Theodore McCarrick, arquebisbe de Newark, ha afirmat que «ja és hora que els Estats Units demostrin si l'esperança suscitada per la visita papal pot provocar una veritable millora en les relacions entre tots dos països». (Zenit)

Argentina

Mor el cardenal Antoni o Quarracino

BUENOS AIRES.— L'arquebisbe de Buenos Aires, el cardenal Antonio Quarracino, va morir el 28 de febrer passat als 75 anys. Va néixer al sud d'Itàlia, però des dels quatre anys es va criar a l'Argentina. El 1945 va ser ordenat prevere i el 1962 Joan XXIII el va nomenar bisbe de Nueve de Julio (Buenos Aires). El 1968 va ser traslladat a la diòcesi d'Avellaneda i el 1985 va passar a la de La Plata. Va presidir el Consejo Episcopal Latinoamericano (CELAM) des de 1982 a 1987. El 1991 va ser nomenat cardenal. També va formar part de

la Congregació per als Bisbes i del Pontifici Consell per a la promoció de la Unitat dels Cristians, entre altres organismes.

També s'ha mort el cardenal francès Jean Balland, arquebisbe de Lió, un dels purpurats nomenat per Joan Pau II el 21 de febrer passat. El 1961 va ser ordenat sacerdot i va ser consagrat arquebisbe de Dijon vint-i-un anys després. El 1996 Joan Pau II el va nomenar arquebisbe de Lió. Amb la seva mort, el col·legi cardenalici queda reduït a 163 purpurats. (Zenit)

Un nou impuls per a la unitat dels cristians

■ Un document dirigit a potenciar la formació ecumènica

ROMA.— El Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians ha presentat un volum titulat *La dimensió ecumènica en la formació de qui es dedica al ministeri pastoral*. Aquest document proposa uns mitjans de formació: escoltar i estudiar la paraula de Déu, la predicació, la catequesi, la litúrgia i la vida espiritual. Segons el text, «cap d'aquests mitjans estaria complet si no contribueix a formar un esperit ecumènic».

El document recomana que «l'ensenyament religiós a totes les escoles i a tots els nivells tinguin una dimensió ecumènica. Ha d'educar el cor i l'esperit dels joves perquè assumeixin actituds humanes i religioses capaces de facilitar la recerca de la unitat dels cristians».

Per fer realitat una actitud ecumènica, es demana a les facultats de teologia, seminaris, noviciats de les congregacions, instituts pastorals, teològics i catequètics que imparteixin un curs d'introducció a l'ecumenisme obligatori i que es complementi amb «una experiència

ecumènica concreta».

El cardenal Edward Iris Cassidy, president del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians, afirma que «l'activitat ecumènica és un dels manaments de Crist. No es tracta de concessions que l'Església ha de fer, sinó crear un moviment on tothom estigui sincerament entestat en la recerca de la veritat i de les seves implicacions». Per al cardenal Iris, «cal trobar la manera de treballar sense ofendre les altres realitats religioses i acceptar un debat clar, just i sincer». (*Zenit*)

El Papa defensa els drets de la dona

ROMA.— Amb motiu de la celebració del dia de la dona el 8 de març, Joan Pau II va reclamar respecte, ja que «a molts llocs la dona encara és menyspreada, humiliada i relegada». El Sant Pare va recordar que «en l'actualitat encara se li neguen els drets fonamentals a molts països: té prohibit estudiar, exercir una professió i, fins i tot, manifestar el seu propi pensament». El Pontífex va exigir el reconeixement de la igualtat de la dona i va afirmar que la discriminació també està present en la societat consumista: «Quantes dones són valorades més pel seu aspecte que per les seves qualitats personals, la competència professional, les obres d'intel·ligència, la riquesa de la seva sensibilitat i per la dignitat mateixa del seu ésser?» (*Zenit*)

PERÚ

Els religiosos agustins denuncien la realitat de l'Amèrica Llatina

SANTA ROSA.— Els religiosos agustins s'han reunit en el V Simposi per a una Relectura del Pensament de Sant Agustí. En aquesta reunió han analitzat l'«escandalosa realitat política i econòmica de l'Amèrica Llatina», on han constatat l'abisme que separa una munió de pobres d'una minoria extremadament rica. Igualment, també perceben «la pèrdua dels principis ètics i del sentit de la vida, de la veritat; el menyspreu a la llibertat; campanyes massives d'esterilització; corrupció, xantatge i amenaça».

En la declaració final subratllen que

«els pobres de les benaurances han constituït per a nosaltres un termòmetre a la nostra fe, una interpel·lació a la nostra manera de viure el compromís evangèlic i una crida a contemplar activament els valors de l'univers que ens envolta». Tot i aquest panorama, els religiosos subratllen que hi ha elements per a l'esperança perquè «els valors dels pobles de Llatinoamèrica continuen vibrant: es manté l'afecte humà, la solidaritat, el respecte al proïsme, la capacitat religiosa i el gaudi de la festa».

C.C.

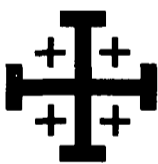

Nigèria, un poble que vol la democràcia.

Joan Pau II visita Nigèria per segona vegada

ROMA.— El dissabte dia 21 el Papa iniciarà una visita de tres dies a Nigèria, amb motiu de la beatificació del sacerdot Cyprian Michael Iwene Tansi. El 1982 el Papa ja va anar a Nigèria, un país on el 50% de la població és musulmana, el 40% cristiana i el 10% practica religions tradicionals. Els sacerdots diocesans sumen uns tres mil i hi ha moltes vocacions als seus dotze seminaris majors. Els conflictes interreligiosos són freqüents i últimament s'han perpetrat atacs contra sacerdots i parròquies.

Nigèria espera celebrar eleccions generals a l'octubre, com a culminació del procés de transició anunciat pel seu actual president, el general Sani Abacha, que va arribar al poder el 1993 després d'un cop d'Estat. Des de la seva independència, fa 37 anys, el país ha vist com els processos de democratització han acabat, moltes vegades, en un cop d'Estat. (*Zenit*)

TERRA SANTA

AMB ELS FRANCISCANS

Pelegrinatge al país de Jesús'98

Visitant: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac de Tiberíades, Natzalet, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol regular - Hotels de primera categoria - Pensió completa

Dates:

DEL 4 A L'11 DE MAIG
DEL 15 AL 22 DE JUNY
DEL 20 AL 27 DE JULIOL

DEL 9 AL 16 D'AGOST
DEL 21 AL 28 DE SETEMBRE

Altres pelegrinatges:

RUTA FRANCISCANA (ITÀLIA): DEL 24 AL 31 DE MAIG
RUTA «FRAY JUNÍPERO» (CALIFÒRNIA): AGOST
JORDÀNIA / SÍRIA: DEL 4 AL 12 DE SETEMBRE
RUTA DE SANT PAU (TURQUIA): DEL 13 AL 22 D'OCTUBRE

Inscripcions i informes:

Delegacions de Terra Santa
c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. (93) 209 20 90 / 209 23 88

Espanya

Els missioners alliberats ja desitgen tornar a Sierra Leone

■ Es considera fonamental la mediació de la infanta Cristina durant el segrest

MADRID.— Els tres espanyols segrestats el 14 de febrer passat a Sierra Leone van arribar a Madrid el 8 de març. Tot just baixar de l'avió, el navarrès José Luis Garayoa, missioner de l'orde dels agustins recol·lectes; el mallorquí Fernando Aguiló, de l'orde de Sant Joan de Déu, i el farmacèutic cooperant valencià Antonio Mateu van manifestar la voluntat de tornar al país africà una vegada s'hagin recuperat del captiveri.

Segons va explicar Garayoa en roda de premsa, ell i els seus dos companys van ser utilitzats com a «escuts humans» durant el segrest, que va durar catorze dies, organitzat pels guerrillers del Front Revolucionari Unit, aliat als colpistes que han pres el poder de Sierra Leone, un dels països més pobres de l'Àfrica. D'altra banda, Jesús Etayo, provincial de l'orde de Sant Joan de Déu, va manifestar que el mòbil del segrest va ser, sens dubte, utilitzar els missioners i el farmacèutic «com a ostatges, per negociar».

Els tres espanyols van reconèixer que van córrer un greu perill durant el segrest, ja que «a canvi de la nostra

vida—va dir Fernando Aguiló—s'exigia la retirada de l'Exèrcit nigerià i l'alliberament del seu líder, entre d'altres coses». Domingo Alcalá, superior del'orde de Sant Joan de Déu a Mallorca—de la qual forma part Aguiló—, es va mostrar «convençudíssim» que els seus companys tornaran a l'Àfrica, encara que no va poder precisar quin és l'estat actual de l'hospital de Lunsar, que els religiosos reconstruïen.

Domingo Alcalá va elogiar la mediació de la Casa Reial espanyola, en concret de la infanta Cristina, per a l'alliberament dels missioners. Va destacar, així, «l'amistat personal» entre el mallorquí Fernando Aguiló i la infanta. Una relació que es remunta a 1994, quan «la duquesa de Palma de Mallorca va ser a Sierra Leone treballant com a cooperant».

Durant la roda de premsa després

de l'arribada a Madrid, els missioners i el farmacèutic cooperant van evitar parlar malament dels segrestadors a pesar de les atrocitats que els van veure cometre amb altres presoners, als quals mutilaven i fins i tot van arribar a menjar-se'n els cadàvers. A més, també van aprofitar l'ocasió per criticar el poc interès que té la comunitat internacional per països com Sierra Leone.

C.C.

Els missioners espanyols durant la roda de premsa.

Una sentència declara indefinida la vinculació laboral del professor de religió

MADRID.— Una sentència del Jutjat del Social número 25 de Madrid, amb data 2 de març de 1998, declara: «La vinculació laboral de tots els actors [obté] caràcter d'indefinida i, en conseqüència, el dret a meritari triennis i complement de productivitat.» La sentència responia així a una demanda que va promoure la Federació Estatal de Professors d'Ensenyament Religiosos (FEPER) en defensa dels drets professionals de l'ensenyant d'educació secundària com a treballador. D'aques-

ta manera, una jutgessa de Madrid reconeixia als professors de religió el dret a generar antiguitat en el treball.

Per al president de FEPER, Luis Guridi, «amb aquesta sentència es dona una justa resposta a les reivindicacions laborals que du a terme la FEPER en favor de la dignificació personal i professional de l'ensenyant de religió». Guridi es pregunta, així mateix, «per què el Partit Popular no actua amb coratge i justícia en defensa d'aquest col·lectiu de treballadors, i, en canvi,

manté positivament una situació d'instabilitat, precarietat i marginalitat permanent en l'educació secundària i l'economia submergida en la primària».

De forma semblant s'ha manifestat el president de l'Associació de Professors de Religió de Catalunya, Bernat Villaronga, quan va destacar la importància de la sentència. A més, va constatar que «el sistema de religió a Catalunya ha estat un fracàs». I va sentenciar que «la Generalitat, si bé va prometre voluntat política per solu-

cionar el tema, no ha fet res».

Com a conseqüència d'aquesta política —va manifestar Villaronga—, «Catalunya és la comunitat autònoma on ha baixat més la sol·licitud de l'assignatura de religió a l'ESO». Per posar-hi remei, Villaronga va convidar l'Església catalana que «emparant-se en la doctrina social de les encíclics, solucioni el problema dels mestres de religió i del professorat de secundària».

Carme Munté

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

MARÇ

22. Diumenge

IV de Quaresma. Morat. Lectures: Josuè 5:9a.10-12 / Salm 33 / 2 Corintis 5:17-21 / Lluc 15:1-3, 11-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deogràcies i Benvingut, bs.; Octavià arc. mr.; Santes Calínica i Basilisa, mrs.; Lea, vda.

23. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 65:17-21 / Salm 29 / Joan 14:43-54. (Es pot commemorar: Sant Toribi de Mogrovejo.)

BARCELONA: es pot commemorar: Sant Josep Oriol, prevere. TORTOSA: Aniversari òbit bisbe Manuel Moll.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Victorià, procònsul, mr.; Frumenci, mercad. mr.; Domici, mr.; Santa Aquila, mr.

24. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 47:1-9.12 / Salm 45 / Joan 5:1-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó, nen; Agapit i Llatí, bs.; Epigmeni, prev. mr.; Timolau, Dionís i Ròmul, mrs. Beat Dídac J. de Càdiç, cap.; Santa Caterina de Suècia, vg.

25. Dimecres

L'Anunciació del Senyor (S) Blanc. Lectures: Isaïes 7:10-14; 8:10 / Salm 39 / Hebreus 10:4-10 / Lluc 1:26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pelagi, b.; Esmenald, ab.; Qurí, mr.; Humbert, ab.; Santa Dula, mr.

Festa Major: a Borgonyà, Prats de Rei i Tortosa.

26. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Èxode 32:7-14 / Salm 105 / Joan 5:31-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, b. de Saragossa; Càstul i Teodosi, mrs.; Ludger, b.; Santa Màxima, mr.

27. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Saviesa 2:1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7:1-2.10.25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rupert, b.; Filet, mr.; Alexandre, sold. mr.; Anfiloqui, capità, mr.; Joan, ermità; Santa Lídia, mr.

28. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 11:18-20 / Salm 7 / Joan 7:40-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Malcus, Castor, Doroteu i Rogat, mrs.; Santa Maria A. de Jesús Paredes.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de
Quaresma

Cicle C

Lectura primera Is 5:9a, 10-12

El poble de Déu, després d'entrar a la terra promesa, celebra la Pasqua

Lectura del llibre del profeta Isaïes

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgalá, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Salm responsorial 33:2-3, 4-5, 6-7 (R.: 9a)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor,
exalcem plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em guiés:
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. R.

Lectura segona 2C 5:17-21

Déu ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: Reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

Vers abans de l'evangeli Lc 15:18

*Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare, he pecat contra el cel i contra tu.*

Evangelí Lc 15:1-3, 11-32

*Aquest germà teu que ja donàvem per mort,
ha tornat viu*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat contra el cel i contra tu; ja no em mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no em mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tomat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets en mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

Pregar per les vocacions al ministeri

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Com cada any, a l'entorn de la solemnitat de sant Josep i al bell mig de la Quaresma hom parla amb més intensitat de les vocacions al ministeri sacerdotal: recessos, pregàries, col·lectes, visites al seminari, promoció de campanyes vocacionals, etc. Confesso que durant molt de temps vaig interrogar-me sobre la conveniència de relacionar la figura de sant Josep amb les vocacions al ministeri, i sobretot la «distracció» que aquest tema podia suposar per a l'itinerari quaresmal. I confesso també que, cada vegada més, trobo la coherència entre totes aquestes coses; i penso que és bo fer participar d'aquesta experiència.

Una situació desesperada?

Quan es parla de les vocacions al ministeri, sobretot en les nostres diòcesis, se'n parla amb facilitat des d'una perspectiva de situació crítica: pocs seminaristes, edat dels preveres més aviat alta, previsions de futur amb pocs sacerdots, etc. Al costat d'això, la constatació de la dificultat d'introduir el tema de la

vocació al ministeri com una forma de vida, i no pas com un fet transitori. Un ambient que no fa gens fàcil les decisions personals fora del corrent. Una situació desesperada, doncs?

Enfront d'aquesta situació hi ha dues actituds que es manifesten: una actitud d'angoixa pel futur: què passarà a l'Església si no hi ha preveres? I una altra actitud de canvi de perspectiva: no és gaire problema que no hi hagi preveres... Aquestes dues actituds no cobreixen totes les reaccions existents, però hi són. Em sembla que són dues actituds no correctes i per tant a no fomentar. La primera, perquè l'angoixa és paralitzant. Cal buscar altres actituds. És aleshores quan sant Josep i l'itinerari quaresmal sorgeixen com a respostes vàlides.

«No tinguis por!»

La figura de sant Josep ha estat tractada per la devoció popular com el sant del «dolor» i del «goig». L'evangeli hi dona peu: enfront de situacions difícils, Déu li surt a l'encontre obrint-li el camí. Hi ha una frase que es repeteix en els evangelis

de la infància: «No tinguis por!» Sobretot en el context de la maternitat de la Verge Maria, la seva esposa, sant Josep és confirmat en la seva percepció que es troba davant d'una realitat que el depassa, però que malgrat tot li toca assumir activament: sí, Maria ha concebut per obra de l'Esperit Sant, però Josep no ha de tenir por d'entrar en aquest misteri, amb totes les conseqüències: vida de fe intensa, condicionaments de vida, persecucions i sobresalts, etc. És així com Josep serà fidel custodi dels inicis de la nostra salvació.

Tot això dóna una resposta important als joves que poden sentir-se envaïts de dubtes davant la percepció de la crida de Déu a entrar en el ministeri sacerdotal. També aquesta és una realitat de l'Esperit Sant, i també aquesta comporta unes conseqüències humanament no gaire falagüeres. El mateix, d'altra banda, convé que percebi tota l'Església quan afronta el tema de les vocacions.

Un temps de conversió

La Quaresma sabem que és un temps

de renovació de vida cristiana, de revisió de la nostra actitud més fonda en relació amb Déu, en l'Església, en la comunitat humana... ¿No hauria de ser un temps de conversió en relació amb el ministeri, per part de tots els que d'una o altra manera estem interessats, i som tots? Comencem pels mateixos ministres de l'Església: bisbes, preveres, diaques. El nostre ministeri demana una conversió constant vers Jesucrist, del qual som, per l'ordenació, les «personificacions» per als fidels. Seguim per les comunitats cristianes en totes les seves manifestacions i carismes: quina valoració del ministeri, quin respecte i quin amor envers els pastors de l'Església, quina col·laboració lleial i activa en les diverses tasques que pertanyen a cadascú, quina vida familiar, capaç de portar i transmetre la fe a les noves generacions, quina participació a l'Eucaristia i a les pregàries... I més amplem, per tots i cadascú: quin tremp d'esperit per a decisions que impliquen la vida sencera i quina disponibilitat per posar-se al servei dels altres a causa del Senyor?

La Bíblia a l'abast

Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix

(2Co 5:17-21)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Una creació nova

Ni Déu ni Crist són uns restauradors. Déu és creador. La seva obra no pretén retornar a posicions passades ni fer que allò que havia estat esgavellat, torni al seu ordre i esplendor d'abans. L'obra de Jesucrist també és creadora, i els cristians també són cridats, no a mirar endarrere, sinó a anar endavant amb una consciència ben clara d'allò que Crist ha obrat en ells. «Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou» (v. 17). Aquí es troba l'arrel de la veritable tradició, que és marxa cap al futur, tot venint del passat i superant-lo. El cristià, com tots els homes, ve del passat. I el passat és pecat, que és també el que es troba a l'arrel de la seva història. El cristià, però, tot i venir del passat pecador de la humanitat, no en ve carregat amb la feixugor de la desesperació. El pecat ha estat destruït per Crist, que ha alliberat la humanitat del pes mort del pecat i, fent-la alçar de la seva paràlisi, la fa caminar per la senda de la llibertat i l'esperança. El cristià és, doncs, una creació nova, ciutadà d'un món

nou. Vet aquí l'obra de Déu, que en Jesucrist ha re-creat la humanitat. «Tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist» (v. 18a).

La reconciliació és el nervi vital de la nova creació de Déu. Ell ha reconciliat la humanitat amb ell mateix. De nou tornem a trobar-nos en el cor mateix de la comunitat. Si el pecat separa, la reconciliació uneix. I uneix dos extrems aparentment irreconciliables: creador i criatura, Déu i l'home. La fossa, que el pecat havia obert al terror de la història humana, el mateix pecat l'ha omplert amb l'home-mort, el seu fruit més amarg. La força de Déu, però, n'ha fet sortir l'home, tot deixant-hi la mort i el pecat. La resurrecció de Crist és la reconciliació de l'home-mort —l'home vell— amb l'Autor de la vida, i és d'aquí precisament que en surt l'home nou: «Aquells qui viuen en Crist» (v. 17a). És l'autèntic progrés humà la línia de conducta que ha de seguir i pregonar el cristià enmig del món. Fins a Jesús, tots els sepulcres eren ocupats pels morts: l'home pecador baixava a la fossa i no hi havia força que l'en tragués. Va ser precis canviar la naturalesa humana amb la grà-

cia sobrenatural per tal de fer que l'imperi de la mort fos vençut. És el que va fer Jesús. «Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat» (v. 21a). Així Jesús va baixar fins al fons de l'experiència humana i la mort va apoderar-se de la seva humanitat. Home entre els homes, ara esdevenia mort entre els morts. La seva mort, però, semblant a la dels pecadors, no portava el verí del pecat. Era una mort fecunda, no estèril. Gràvida de la vida nova de Déu. La resurrecció és l'infantament de la creació nova. «Perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu» (v. 21b). L'obra de la reconciliació era acompanyada. Per gràcia —per amor graciós— de Déu, que és l'únic capaç d'estimar del tot, sense barrejar d'egoisme, sense necessitat de cap retorn. «Tot això és obra de Déu» (v. 18a), que no es limita a rectificar l'obra demolidora dels homes en un intent de retornar-los a allò que va ser fet als orígens. L'obra de Déu mira endavant, fa avançar la humanitat cap a la seva perfecta transformació. Li dóna una forma nova.

Aquesta forma nova és el que el cristià ha recollit en el bany-sepultura-resurrec-

ció del baptisme. L'ha aollida per la fe i sobretot per la caritat. A l'acció amorosa de Déu, que ens reconcilia amb ell mateix i no ens retreu més les culpes —perquè ja no hi són: Crist les ha destruïdes a la creu—, el cristià hi respon amb l'acceptació del perdó i amb el servei missioner d'aquesta bondat reconciliadora de Déu. Així el cristià celebra la reconciliació d'una manera significativa, sobretot en el sagrament del perdó. I al mateix temps anuncia el missatge amb tota la seva vida. «A nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre» (vv. 19a-20). L'Església és el lloc de servei de la reconciliació de Déu amb la humanitat. «Ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació» (v. 18b). El servei —el ministeri— de fer progressar el món, que era vell i ja ha estat superat, cap a la transformació en el món nou de l'esperit i les benaurances. El servei de la implantació, ja ara i aquí, del Regne de Déu, que és Regne de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau.

Alegria per als bons

Joan Guiteras i Vilanova

He de confessar que els llibres sapiencials de l'Antic Testament m'atrauen d'una manera especial. Els lleixo amb veritable plaer i les seves màximes em fan reflexionar moltes estones. Tinc tant la sensació d'aprendre-hi coses noves com la de trobar-n'hi d'altres que algunes vegades he pensat i que no he sabut ni dir ni escriure.

Avui he obert el Qohélet o Eclesiastès. Un dels llibres més breus de la Bíblia. Conté 12 capítols i 222 versets. Tanmateix és un llibre amb èxit, perquè ha estat un dels escrits bíblics més comentats en els nostres temps. Són molts els estudiosos que han volgut esbrinar el contingut d'una obra inspirada que, a primera vista, té un determinat to enigmàtic. Fins i tot, de primer antuvi, sembla com si el seu contingut fos un enfocament falsejat de la vida. Es poden seguir les seves màximes al peu de la lletra? L'estudi, però, que ha fet gastar molta tinta i en farà gastar encara, perquè resten coses dignes d'aclariments. No obstant això, sí que hi ha els elements suficients per copsar el fonamental. Els especialistes resoldran, en el seu moment, les qüestions més tècniques.

Qohélet és un llibre estrictament sapiencial. Ver-

sa sobre l'ensenyament de la saviesa. La saviesa és una qualitat intel·lectual i moral destinada a mostrar quina és la conducta correcta de l'home. Qohélet exposa la doctrina sobre Déu, l'home, la saviesa i la vanitat. Aquests quatre eixos donen coherència al llibre inspirat.

He dit suara que hi he trobat un verset digne d'atenció i que fa així: «Déu dóna als homes que li plauen saviesa, coneixement i alegria, però, als qui van desencaminats, els dóna feina de recollir i emmagatzemar: I això sí que és en va i afany inútil» (Ecle 2:26). Els comentaristes diuen que la frase no es pot prendre al peu de la lletra. Això no obstant, hom hi pressent quelcom de realitat. No pas en un to pessimista, sinó en el sentit de la plenitud que porta l'opció per a Déu. Text, doncs, que troba eco en les benaurances inicials del Sermó de la muntanya.

Els homes de Déu estan dotats de saviesa, coneixement i alegria. Això ho posseeixen, fins i tot, enmig dels sofriments que, en un moment o altre de la vida, se'ls fan presents. Assaborir, experimentar, gaudir de Déu, de la seva presència, de la rectitud de la seva llei, de la coherència en l'obrar. La saviesa —el seny espiritual— i el coneixement —l'experiència vital— tenen el seu zènit en l'alegria, que és el cim de la vida de l'Esperit.

La contraposició amb el desencaminat no és pas «desencaminada». Als desencaminats Déu els condemna a l'afany de recollir i emmagatzemar. Un afany que, sovint, esdevé insaciable i que deixa insatisfet. Recollir i emmagatzemar, emmagatzemar i recollir una vegada i una altra. Quina fatiga! Recollir i emmagatzemar. Quin neguit! L'hagiògraf titlla aquest afany de va i inútil. És la forja de moltes preocupacions, d'atencions constants que impacienten, de por de perdre la riquesa... Afanys desmesurats que no aporten a la plenitud de l'home i que poden malmetre la seva vocació sobrenatural.

L'autor bíblic, sens dubte, vol fer pensar i, per això mateix, ofereix una visió contrastada. Perquè de la reflexió en surti una síntesi que inclini tota persona a la saviesa —al seny espiritual— i a l'ús correcte dels béns. A la llum de l'Evangeli, sabem que Jesús ens vol estalviar també preocupacions i que ens demana apostar totalment pel tresor del Regne. Pel tresor que els lladres no poden robar i que és com la poncella d'una flor que esclatarà en plena felicitat, quan es doni el nostre pas a la plenitud del Regne.

retrats bíblics intencionats

L'aromàtica canyella

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Comentàvem, no fa gaires dies amb la germana Núria Torres que el nostre setmanari no parlava gaire del monestir de Vallbona. Conec la germana Núria des de fa molts anys, alguns anys abans d'entrar al cenobi. A casa meua es va projectar el primer disc que va enregistrar, quan era una «Cantaurora mística», nom que li dono, però que ella mai no s'hauria atribuït. L'antiga amistat pot ser motiu que rebí una carta demanant-me que resi per un familiar mort o que parlem alegrement de la joventut que aprofita el monestir per passar-hi uns dies de reflexió. O bé que, sense saber el perquè, em digui que un senyor un dia els va portar un cinnamom, l'arbre de la Verge, perquè el plantessin. Això de «l'arbre de la Verge» deu ser per allò de *sicut cinnamomum* de l'antífona, afegeix. Li dic que vull veure l'arbre, però resulta que és impossible. Un monestir que s'ha

obert a l'acollida, que treballa una excel·lent ceràmica amb motius religiosos, que canta bé, que una part de l'*ora et labora* és informàtic, ha anat a plantar l'esmentat arbre en un racó del jardí, lluny de qualsevol mirada, i en terreny de clausura. A qui se li acut! L'únic que pot oferir-me és una vara i una mica d'escorça, que em porta apressadament abans de les vespres.

A casa examino els fragments. De cap manera pot tractar-se el cinnamom bíblic. Per complicar més les coses comprovo que els anglesos diuen cinnamom a la nostra simpàtica canyella. I ja em teniu consultant enciclopèdies i llibres de botànica. Les tres plantes que encapçalen aquest article apareixen en la Bíblia en deu ocasions. Quatre les dues primeres i dues l'última. Pel que veig es tracta de vegetals de la família de les «laureàcies», la tercera no és clar que pertanyi al grup. En l'antiguitat eren preuats perfums que

venien d'Orient a l'om dels animals conduïts per beduïns comerciants, a l'estil dels que s'endugueren Josep a Egipte o dels que dirigia la famosa Reina de Saba, quan va visitar Salomó. Són aromes que s'afegien a l'oli de la unción sacerdotal, segons una forma que es detalla en els versicles 23 i 24 del capítol 30 de l'Èxode.

És curiós constatar com aquestes substàncies, que en l'antiguitat eren components de la més alta cosmètica femenina (a Jerusalem, al Museu Arqueològic, he comprat un perfum que diuen que segueix aquestes fórmules) posteriorment siguin objecte d'utilització comercial per suposar que tenen poders afrodisíacs i actualment siguin un agradable component de la nostra millor rebosteria.

De res de tot això he parlat amb la germana Núria. Ella deu continuar il·luminant estampes amb els seus pinzells i amb les altres monges alegrant Déu amb els oficis litúrgics, mentre el su-

posat arbre bíblic obre les seves gemmes entre dos pins i tal vegada prepari flors —qui sap!— però en la clausura.

Cada vegada que us ofereixin *natilles* o crema catalana, respireu profundament la seva aroma i penseu que Salomó, en olorar-lo en les robes de la seva il·lustre visitant, tindria les mateixes sensacions com quan ara aspirem la més preuada essència sortida del millor laboratori de perfumeria de París, o de Barcelona (que segons es diu res no hem d'envejar en aquest terreny).

La fragància d'aquestes substàncies és una imatge de l'atractiu de l'estimada del Càntic dels Càntics (cap. 4 vers. 14), imatge ella de l'Israel de Déu, figurà també de l'Església, esposa de Crist. Déu meu, quin munt de coses es poden pensar respirant una mica de canyella! I amb quina senzillesa, ignorant tot això, hom pot menjar-se un pastís! Misteris de la naturalesa humana.

Amics de Déu

Sant Patrici, bisbe, 17 de març

És l'apòstol d'Irlanda. Va néixer a finals del segle iv. Als setze anys fou capturat per uns pirates i fet esclau. Durant uns quants anys va pasturar les ovelles del seu amo. En la soledat del seu

ofici es va dedicar a la pregària i, per això, va anar progressant en els camins de la santedat. Va aconseguir escapar-se del seu amo i, durant trenta anys va viure entre monjos, i va conèixer la Bíblia i la teologia.

Es va fer monjo i fou ordenat sacerdot. En morir el bisbe designat per evangelitzar Irlanda, al qual Patrici havia d'acompanyar, el papa sant Celestí el va fer consagrar bisbe i li va encarregar que fos ell qui portés l'Evangeli a aquella llunyana illa.

Hi va arribar amb més de seixanta anys i la seva missió no fou gens fàcil. Al començament no li fèien cas i el van arribar a amenaçar de mort; de manera especial es va haver d'enfrontar amb els sacerdots druides que mantenien el paganisme. Amb molta constància, oració i penitència, sant Patrici va aconseguir que la fe cristiana arrelés i creixés a Irlanda.

Els fruits que va aconseguir van ser copiosos, gairebé increïbles. A la seva mort, havia ordenat 350 bisbes i més de dos mil sacerdots. A Irlanda, el futur de l'Església quedava obert a l'esperança. I és que l'obediència, la humilitat, la pregària i el zel fan meravelles i aconseguen les millors benediccions de Déu.

Pels camins de la Bíblia

Inscripcions en honor de Simó

Quan els jueus van conèixer tots els fets de Simó van dir: «Com podríem expressar el nostre agraïment a Simó i als seus fills? Tant ell com els seus germans i la casa del seu pare han resistit fermes, han fet la guerra als enemics d'Israel i ens han assegurat la llibertat!»

Aleshores van gravar una inscripció en tauletes de bronze i la van fixar en esteles a la muntanya de Sió.

El rei Demetri el va nomenar gran sacerdot, li donà el títol d'amic del rei i el

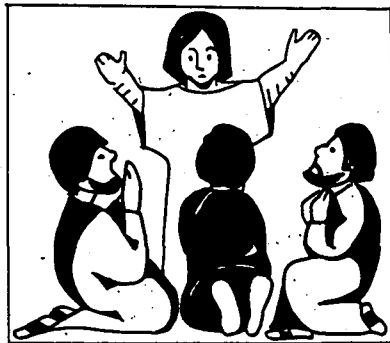
va omplir de grans honors. El motiu d'això fou que sabé com els jueus eren tinguts pels romans com amics, aliats i germans. I també que els jueus i els sacerdots havien considerat just que Simó fos el seu cap i gran sacerdot per sempre, fins que sortís un profeta digne de fe.

Simó va acceptar ser gran sacerdot, general i etnarca, és a dir, el màxim governant de la nació jueva.

Els jueus, a més de les inscripcions en les esteles de la muntanya, van decidir gravar la inscripció en tauletes de bronze i col·locar-les al recinte del temple, en un lloc ben visible.

Fem Catequesi

El Parenostre

El Parenostre és l'oració cristiana per excel·lència: Jesucrist mateix ens l'ha ensenyada i per això constitueix un senyal d'identitat dels creients. Forma part de la nostra educació cristiana i de la tradició de l'Església. És també una pregària universal, perquè tothom està cridat a conèixer i estimar Déu com a Pare. Així com el Credo és la professió

de fe dels cristians, el Parenostre és la professió de la nostra esperança.

Mateu 6, 7-15 i Lluç 11, 1-4 són els Evangelis que ens expliquen com Jesús va ensenyar el Parenostre. Mateu ens conta com Jesús va dir que havíem de pregar, i Lluç ens relata com Jesús va respondre a una petició dels deixebles, que li demanaven que els ensenyés una pregària característica del seu grup.

El Parenostre s'anomena també «Pregària dominical», perquè ens l'ha ensenyada del Senyor. En llatí—idioma que durant molts anys l'Església ha fet servir en la litúrgia—, Senyor es diu «Dominus». Consta de dues parts diferenciades: la primera destaca l'adoració a Déu i la segona les peticions davant les principals necessitats humanes. En total, el Parenostre conté una invocació a Déu i set peticions.

Litúrgia

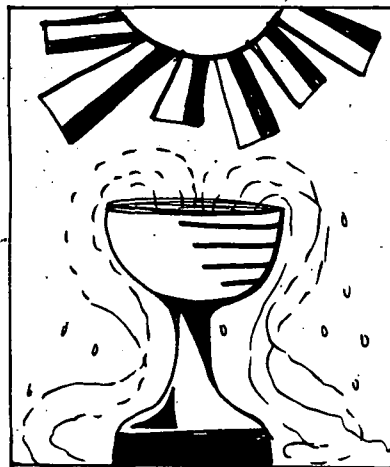
Què vol dir la paraula «baptisme»

El primer sagrament s'anomena «baptisme» per raó del ritu central pel qual es fa realitat. Aquesta paraula en grec significa «immergir», «submergir»; la «immersió» en l'aigua simbolitza la sepultura del catecúmen en la mort del Crist de la qual surt per la resurrecció amb Ell com a «nova criatura». La manera com es bateja —més habitual entre nosaltres— infonent només aigua al cap en lloc de banyar tota la persona, no deixa veure aquesta significació i, per això, és menys adequada.

Aquest sagrament s'anomena també «el bany de la regeneració i del renovellament en l'Esperit Sant» perquè significa i realitza aquell naixement de l'aigua i de l'Esperit sense el qual «ningú no pot entrar al Regne del cel» com digué Jesús a Nicodem.

Així mateix, aquest bany s'anomena «il·luminació» perquè els qui reben aquest ensenyament catequètic tenen l'esperit il·luminat, ja que tenen dintre seu el Senyor, que és la llum autèntica que il·lumina tot home; per això, el batejat esdevé fill de la llum, i llum ell mateix amb la seva vida.

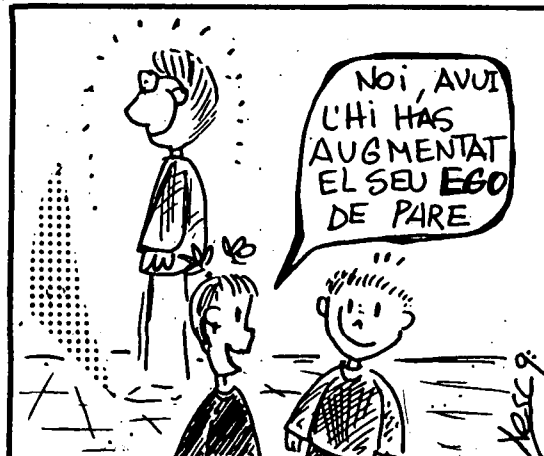
Quan es bateja un infant, cal que a mesura que es fa gran se li expliquin totes aquestes riqueses que té dintre seu, a fi que pugui viure d'acord amb la seva dignitat de fill de Déu.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

«Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! 18 Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. 19 Ja no m'ajudis, que diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers.» 20 I se'n va al seu pare.

«Encara era el seu pare el veié i es corcugué a tirar-se-li al coll i li digué: 21 Pare, he pecat contra tu. Ja no m'ajudis, quin fill teu. 22 Però el pare li digué: 23 «De pres...

Mig miler d'entitats de voluntariat rebran un programa pioner d'informatització

■ La iniciativa de l'Incavol facilitarà la feina de les associacions

BARCELONA.— Mig miler d'entitats de voluntariat de tot Catalunya participaran en els pròxims mesos d'un pla pioner d'informatització promogut per l'Institut Català del Voluntariat (Incavol) —del Departament de Benestar Social— i la Fundació Catalana de l'Esplai. El pla, amb patrocini privat, inclou tant l'adquisició d'equips i programes informàtics com l'accés a la xarxa Internet.

Les associacions a les quals es dirigeix aquesta iniciativa pionera són, preferentment, les que duen a terme actuacions en sectors socials i econòmics desfavorits. Per tant, seguint aquesta norma, seran fàcilment escollides les entitats dedicades a temes com la integració social, la infància, la joventut, les dones, la gent gran, la immigració, la cooperació per al desenvolupament, la defensa dels drets dels ciutadans, la promoció cultural i l'educació ambiental, entre d'altres.

Aquesta iniciativa, que pretén facilitar una moderna xarxa informàtica a 500 associacions catalanes sense afany de lucre, rebrà el patrocini de diverses empreses privades. Un suport que es materialitza amb l'estalvi de fins al 60% en la compra dels diversos equips i programes informàtics, ja que es faciliten a preu de cost. En concret, aquestes empreses són: Microsoft, Dell, Epson, "la Caixa", MRW i TNT.

Una nova eina de treball

L'objectiu del pla, segons Maite Masià, coordinadora de l'Incavol, «és aconseguir que les diverses entitats catalanes disposin d'un òptim sistema informatitzat, perquè, quan comencen, les condicions informàtiques de la majoria són força precàries». Aquesta

iniciativa —recorda Masià— va sorgir de l'Incavol, que, «aprofitant el fort teixit associatiu català, va creure necessari disposar d'un bon equip informàtic per facilitar i millorar la feina de les diverses associacions de voluntariat catalanes».

El pla d'informatització inclou dues fases. La primera és l'adquisició de l'ordinador, la impressora i diversos programes de gestió: de comptabilitat, correspondència, documents i biblioteca, etc. A més, cal destacar-ne també la importància de poder disposar d'un servei tècnic d'assistència sense data de caducitat.

Accés a Internet

La segona fase, una vegada feta la compra, inclou la connexió a la xarxa Internet per Infovia amb bústies de correu electrònic i espai per a pàgines web. Finalment, el pla es completarà

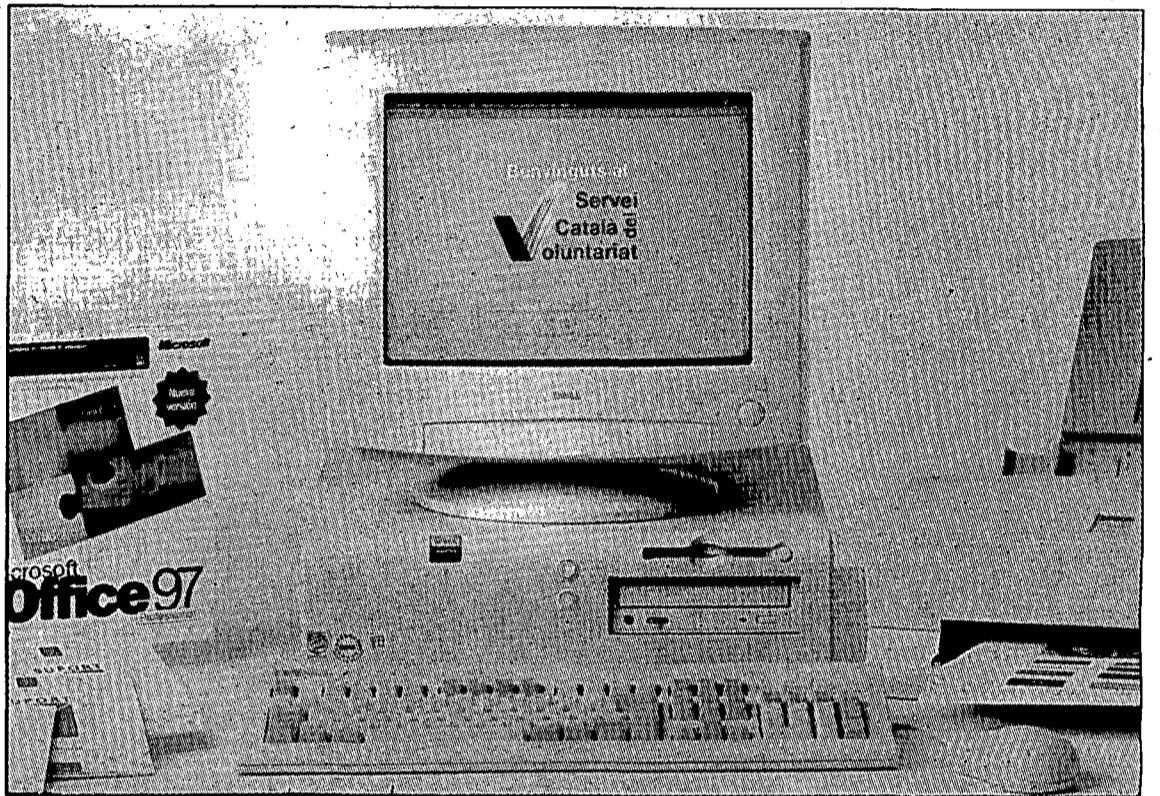
amb la formació en informàtica d'una persona escollida per cada associació: cursos de deu hores sobre Windows 95, Word, Excel, Internet i Servei Català del Voluntariat.

Fins al 6 d'abril d'enguany les empreses candidates podran enviar les sol·licituds per correu o fax a la Fundació Catalana de l'Esplai. La decisió no es farà esperar. El 8 d'abril es resoldrà l'adjudicació dels 500 equips que es lliuraran a domicili durant tot el mes. «L'encarregada de decidir-ne les adjudicacions serà una comissió de valoració formada per representants de la Generalitat de Catalunya, la Fundació Catalana de l'Esplai i representants del sector associatiu», conclou Maite Masià.

L'adquisició del paquet informàtic comportarà un estalvi de fins al 60% del cost real. Així, mentre que el preu de venda al públic és de 447.700 pessetes, les associacions el podran adquirir

per 181.700 pessetes (total amb IVA 210.772). D'aquesta manera, l'operació suposa un estalvi de fins a 266.000 pessetes, gràcies als patrocinadors i a les aportacions de l'Incavol i la Fundació Catalana de l'Esplai. A més, cal constatar també la facilitat en el pagament de l'equip. S'ha establert un sistema de finançament en quatre anys amb quotes mensuals de cinc mil pessetes.

C.C.

Les associacions es beneficiaran de les últimes tecnologies.

FUNDACIÓ CATALANA
DE L'ESPLAI
C/ DE DOLORS ALMEDA, 1-3
08940 CORNELLÀ DE
LLOBREGAT
FAX 93/ 474 43 56

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incavol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat/cultura

Ben Bella denuncia la responsabilitat dels militars en les massacres de civils

■ L'expresident d'Algèria rebutja la intervenció estrangera en el conflicte

BARCELONA.— Ahmed Ben Bella, que fou el primer president d'Algèria elegit democràticament el 1962, va denunciar la responsabilitat de l'Exèrcit i dels seus serveis secrets en

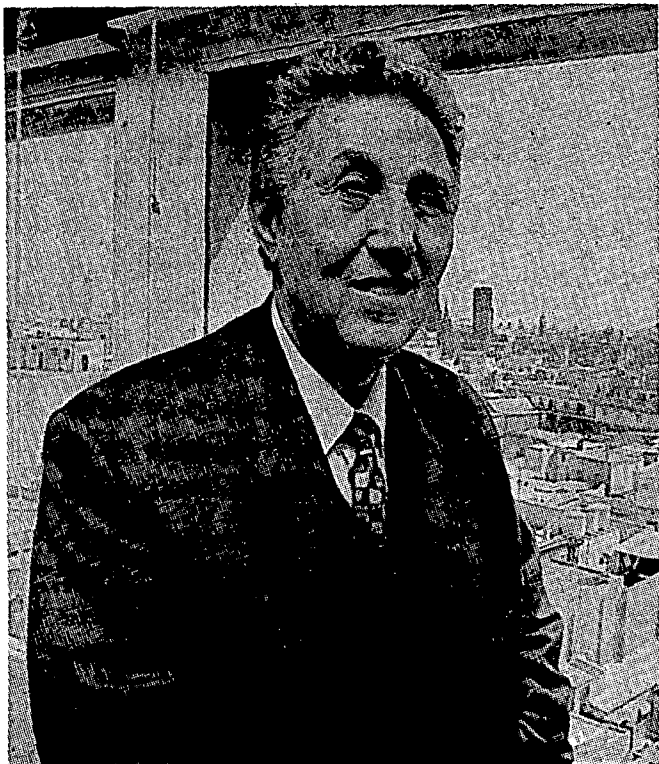
les massacres indiscriminades contra la població civil, i les va comparar a les perpetrades pels Grups Islàmics Armats (GIA). En una conferència de premsa a la seu de Justícia i

Pau, el 9 de març passat, Ben Bella va acusar el règim militar algerià, que controla el govern de l'actual president, el general Liamin Zerual, de crear el seu propi grup terrorista.

Des del 1992, qua es van anul·lar les eleccions que donaven la victòria al partit Front Islàmic de Salvació (FIS), s'ha portat a terme una guerra civil molt cruenta que, fins al moment i segons Amnistia Internacional, ha provocat una tragèdia de cent mil morts, entre els quals hi ha molta gent gran, nens i dones. Ahmed Ben Bella, compromès per la pau d'Algèria, participa aquests dies a Barcelona i a Vic en diversos actes a favor de la democratització del seu país, promoguts per diverses ONG.

L'expresident d'Algèria també rebutja la ingerència estrangera en el conflicte, tant de l'ONU com de la Unió Europea, i advoca per un procés de negociació i de diàleg entre totes les parts en conflicte. A excepció, és evident, del terrorista GIA, amb el qual no hi ha lloc per a la discussió, perquè «l'única cosa que desitgen és la constitució d'una república islàmica on els altres partits quedin relegats».

Ben Bella valora d'una manera positiva la pressió que exerceixen les ONG i les organitzacions a favor dels drets humans com Amnistia Internacional. En canvi, la seva desconfiança envers els Estats té una raó molt senzilla: els tractats de gas i de petroli que mantenen amb el govern de Zerual els

Ahmed Ben Bella, després de la conferència de premsa.

converteixen en parts interessades en l'extrem en el conflicte; aquest és el cas de l'Estat espanyol.

Un sistema controlat per l'Exèrcit

Ahmed Ben Bella compara la situació d'Algèria amb la de països com Argentina o Xile: l'acció del Parla-

ment està completament controlada per l'Exèrcit; «60 generals es reuneixen cada tres mesos i decideixen tot el que s'ha de fer», subratlla Ben Bella. Aquest és un règim militar tacat de sang, com denuncia l'antic president algerià, ja que promou que un grup militar «amb l'aparença dels membres del GIA assassini indiscriminadament la població. Entre els islamistes i els militars han originat un veritable mercat del crim».

El 1994 es van fer avenços importants en la negociació entre els partits polítics algerians. A Roma, sota l'ègida de la comunitat catòlica de Sant Egidi, es van reunir per proposar al Govern una solució política i pacífica a la crisi algeriana. Aquest compromís és precisament el que motiva l'acció de Ben Bella, el qual insisteix en la necessitat que, de mica en mica, l'Exèrcit delegui a la població civil

la direcció el seu país.

«Sens dubte, el FIS —defensa Ben Bella— ha de participar en aquest procés democràtic, perquè s'ha de tenir en compte que representa una gran part de la població algeriana.» A més, destaca el dirigent del Front d'Alliberament Nacional (FLN), precisament a Roma va tenir lloc un fet excepcional: per primera vegada un partit islàmic va signar un acord amb un partit marxista, dirigit per una dona; es tracta de la Unió General de Treballadors, encapçalat per Louise Hanoun.

Amb 82 anys, Ahmed Ben Bella manifesta que no té cap intenció de tornar al poder. I que, per tant, la seva actuació només persegueix un objectiu: promoure el procés que condueixi Algèria a ser un Estat de dret, en el qual es respectin els drets humans. Així, l'expresident algerià va reconèixer que acceptaria una victòria electoral del FIS, sempre que fos el resultat d'unes eleccions democràticament legítimes. Finalment, sense arribar a la desesperança, Ben Bella va concloure que aquesta transició a la democràcia no es pot fer de cop i volta, sinó que és un procés llarg i costós que exigeix la bona voluntat de tothom.

Carme Munté Margalef

FILATÈLIA

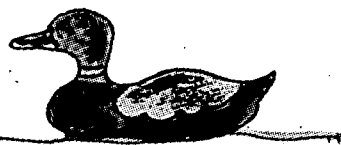
per Enric Graupera

Ludwig Kossuth, polític

El 1947 Hongria va dedicar una sèrie de segells a personatges nacionals. La seva numeració Yvert és la 858/867.

Kossuth, polític i escriptor hongarès va néixer a Monok el 27 d'abril de 1802 i va morir a Torí el 20 de març de 1894. Descendent d'una família noble, però pobre, que durant dos segles va lluitar a favor de la independència, va estudiar dret i va exercir com a advocat des del 1826. El 1841 va crear el Pesti Hirlap (radical). El 1847 fou elegit diputat i el nou govern li va oferir la cartera d'Hisenda. Nomenat president del Comitè de Defensa Nacional, poc després va ser deportat a l'Àsia Menor.

HARMONIA

Icones - Policromats - Ceràmica - Macramé - Art floral -
Joies a la cera perduda - Restauració de mobles -
Porcellana russa - Estampació

Tels. 490 03 23 - 352 33 50

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (Línia verda)

I l'Oscar és per a...

Mig buit o mig ple?

Cal positivitzar les coses. Per començar, una ampolla —per exemple d'un Chianti negre olorós i profund— és mig plena en comptes de mig buida. Ara bé, el macarrònic dogma se'n va en orris en funció de qui hagi tingut el plaer d'assaborir el vi.

Encara no sabem qui tindrà el plaer

que els americans no tenen sensibilitat mediterrània, però si algú creu que de mediterrani només tenim la dieta.

També són parents pobres l'equip de *The Full Monty*, una cinta realitzada pel britànic Peter Cattaneo amb el mòdic pressupost de 400 milions. Àcida, crítica i divertida, *The Full Monty* és una

També tenim una pel·lícula sense actor. Leonardo DiCaprio, el *prota* de *Titanic*, fa una interpretació que ha estat elogiada unànimement però en canvi no té cap nominació. Sort n'hi ha que el xicot no para de treballar.

Entre les candidatures de parla no anglesa no va aparèixer la producció france-

Amor enmig d'un naufragi.

Qüestió de supervivència...

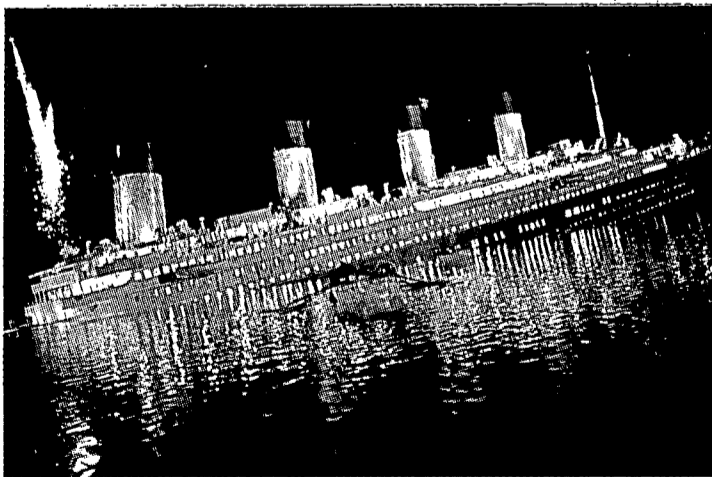
Una rossa fent cinema negre.

de tenir una petita gran estatueta daurada anomenada Oscar als dits la nit del dilluns 23 de març. *Titanic*, del director i guionista James Cameron, ben segur que se n'endurà alguna. La cinta protagonitzada per Leonardo DiCaprio i Kate Winslet té catorze nominacions. I té també una música —d'un altre James, el compositor James Horner— que ja ha donat la volta al planeta i ha fet que més d'un s'hagi hagut de servir dels típics i tòpics *kleenex*. *Sniff, sniff...* Una macroproducció milionària —realitzada amb un pressupost de 30.000 milions de pessetes— que econòmicament no ha suposat cap naufragi.

Anem a positivitzar encara més les coses i arraconem tants somnis plens de zeros. L'Acadèmia de Hollywood aquest any ha apostat pels parents pobres. I aquí hi entrem nosaltres. *Secretos del corazón*, de Montxo Armendáriz, és, a banda de ser una perla cinematogràfica, el film escollit per representar l'Estat espanyol en la cerimònica i llarguissimaa nit dels Oscars. Si no guanyem, sempre tenim el recurs de dir

comèdia social que s'ha convertit en un veritable fenomen *social* a la Gran Bretanya. Al ritme d'una música trepidant, la història es desenvolupa a la manera dels clàssics.

Tots els jocs tenen alguna trampa... Com és que *Titanic* no ha rebut la menció al millor guió original? Que no saben que sense guió no hi ha pel·lícula i que

Ai, ai, ai... que s'enfonsa.

sense pel·lícula no hi ha res de res?

Tenim un director sense pel·lícula. Com es menja? Anem a pams, Atom Egoyan, responsable de la direcció del film canadenc *El dulce porvenir*, està nominat com un dels millors directors. Però la seva *pel·li*, no.

sa *Western*, una curiosa i divertida *road movie* protagonitzada per un no menys curiós i divertit català: Sergi López.

L.A. Confidential, de Curtis Hanton, està ben encaminada, amb nou nominacions i elogis que li plouen per totes bandes. Kim Basinger té la nominació com a millor actriu secundària; si guanya demostrarà al món sencer que (també) és una bona actriu.

Per dotzena vegada un guió de Woody Allen (*Desmontando a Harry*) és nominat als Oscars. I és la vint-i-vuitena vegada (!) que el músic John Williams opta al premi, aquest cop per la banda sonora de l'última producció d'Steven Spielberg (*Amistad*). D'altra banda, és sorprenent que una pel·lícula sòlida, poètica i tècnicament perfecta com *Tormenta de hielo* (Ang Lee) no hagi rebut cap nominació. La sort ja ha estat tirada.

El veredict? *Secreto...* Se sabrà al llarg de la gala que a Los Angeles amenitzaran els ulls angelicals de Madonna. Si voleu fer nonetes, no patiu: l'endemà tothom en parlarà.

Meritxell Cucurella Jorba

Nominacions Oscar 1997

MILLOR PEL·LÍCULA

Mejor... imposible
The Full Monty
El indomable Will Hunting
L.A. Confidential
Titanic

MILLOR DIRECTOR

James Cameron, per *Titanic*
Peter Cattaneo, per *The Full Monty*
Atom Egoyan, per *El dulce porvenir*
Curtis Hanson, per *L.A. Confidential*
Gus Van Sant, per *El indomable Will Hunting*

MILLOR ACTOR

Matt Damon, per *El indomable Will Hunting*
Robert Duvall, per *The Apostle*
Peter Fonda, per *Ulee's Gold*
Dustin Hoffman, per *La cortina de humo*
Jack Nicholson, per *Mejor... imposible*

MILLOR ACTRIU

Helena Bonham Carter, per *Las alas de la paloma*
Julie Christie, per *Afterglow*
Judi Dench, per *Su majestad, la señora Brown*
Helen Hunt, per *Mejor... imposible*
Kate Winslet, per *Titanic*

MILLOR ACTOR SECUNDARI

Robert Forster, per *Jackie Brown*
Anthony Hopkins, per *Amistad*
Greg Kinnear, per *Mejor... imposible*
Burt Reynolds, per *Boogie nights*
Robin Williams, per *El indomable Will Hunting*

MILLOR ACTRIU SECUNDÀRIA

Kim Basinger, per *L.A. Confidential*
Joan Cusack, per *In & Out*
Minnie Driver, per *El indomable Will Hunting*
Julianne Moore, per *Boogie nights*
Gloria Stuart, per *Titanic*

MILLOR GUIÓ ORIGINAL

Mark Andrus i James L. Brooks per *Mejor... imposible*
Paul Thomas Anderson, per *Boogie nights*
Woody Allen, per *Desmontando a Harry*
Simon Beaufoy, per *The Full Monty*
Matt Damon i Ben Affeck, per *El indomable Will Hunting*

MILLOR GUIÓ ADAPTAT

Paul Attanasio, per *Donnie Brasco*
Curtis Hanson i Brian Koppelman, per *L.A. Confidential*
Atom Egoyan, per *El dulce porvenir*
Hilary Henkin i David Mamet, per *La cortina de humo*
Hossein Amini, per *Las alas de la paloma*

OSCAR 97

Un septuagenari amb canes daurades

enguany complirà els primers setanta anys de la seva rutilant existència. Atractiu, de nacionalitat nord-americana, amb una alçada de 34 centímetres i un pes de tres quilos, el cel·luloide és la seva afeció més notòria. El seu nom: Oscar. No cal dir que estem parlant del guardó més famós i controvertit del món del cinema.

Un home nu que posa amb una espasa llargaruda —estratègicament col·locada— sobre la bobina d'una pel·lícula és el disseny d'aquesta mítica estatueta de bronze, recoberta d'or de catorze quilats. Tot i que el seu cost real és escàs, des del punt de vista comercial l'obtenció d'un Oscar pot representar a l'afortunat/ada una sòlida estabilitat laboral i un augment considerable dels seus honoraris. Per la seva banda, si un film rep aquesta recompensa pot assolir uns guanys desorbitants.

L'Acadèmia d'Arts i Ciències Cinematogràfiques de Hollywood concedeix anualment els seus premis als que, teòricament, considera millors professionals de la indústria. En la pràctica, obtenen les estatuetses daurades els que reben més vots. Juntament a encerts innegables, la història dels Oscars està atapeïda d'errors i injustícies. La miopia dels (conservadors) membres de l'Acadèmia és llegendària. No seria cap bajanada proposar que d'ara endavant l'estatueta en qüestió portés unes ulleres graduades com a acció expiatòria.

Ningú no pot criticar la decisió d'atorgar l'Oscar a la millor pel·lícula a *Sucedió una noche* (1934), *Casablanca* (1943), *Eva al desnudo* (1950), *El apartamento* (1960), *El padrino* (1972), *Annie Hall* (1977) o *Sin perdón* (1992). En canvi, obres mestres de la talla de *La fiera de mi niña* (1938), *Ser o no ser* (1942) o *Sed de mal* (1958) ni tan sols van rebre la nominació reina.

Si difícil és decidir quina és la millor pel·lícula, molt més complicat és determinar la millor actuació d'un actor o una actriu. Molts intèrprets pensen que la competició entre col·legues per aconseguir un premi és absurda, ja que totes les actuacions són molt diferents. El trofeu podria tenir sentit si tots fessin el mateix paper, però la realitat és ben distinta.

No podem considerar els Oscars com una orientació infal·libre pel que fa a la qualitat cinematogràfica, sinó com una mena de ruleta, on l'espectacle del cinema esdevé un joc de masses. Un any més, a començaments de l'estació primaveral, Hollywood s'engalanarà per saludar el venerable oncle Oscar.

Miquel Àngel Codina

Una estatueta anomenada Oscar.

«Belle Époque»: moltes dones i... pocs homes.

Pel·lícules espanyoles que han arribat a Hollywood

- La venganza* (1959), de J.A. Bardem
- Plácido* (1961), de L.G. Berlanga
- Los tarantos* (1963), de F. Rovira Beleta
- El amor brujo* (1967), de F. Rovira Beleta
- Tristana* (1970), de Luis Buñuel
- Mi querida señorita* (1971), de J. de Armiñán
- Ese oscuro objeto de deseo* (1977), de Luis Buñuel
- Mamá cumplé 100 años* (1979), de Carlos Saura
- El nido* (1980), de Jaime de Armiñán
- Volver a empezar* (1982), de J.L. Garci
- Carmen* (1983), de Carlos Saura
- Sesión continua* (1984), de J.L. Garci
- Asignatura aprobada* (1987), de J.L. Garci
- Mujeres al borde de un ataque de nervios* (1988), de P. Almodóvar
- Belle Époque* (1993), de Fernando Trueba
- i... *Secretos del corazón* (1996), de M. Armendáriz

Nota: Luis Buñuel va guanyar l'Oscar a la millor cinta de parla no anglesa amb *El discreto encanto de la burguesia* (1970), representant França.

Travessar l'Atlàntic

A mitjans de febrer es decideixen les candidatures per als premis de Hollywood. El 23 de març es decidirà el veredict final. *Secretos del corazón*, del director navarrès Montxo Armendáriz, va ser elegida per competir per l'estatueta a la millor pel·lícula de parla no anglesa. Tant el director com la resta de l'equip artístic no podien dissimular l'alegria el dia que van saber que *Secretos del corazón* travessaria l'Atlàntic i arribaria fins a Hollywood.

Amb tot, la cinta espanyola haurà de jugar amb quatre «rivals». *Jenseits der Stille* («Més enllà del silenci»),

«Secretos del corazón», dolça com la mel.

(Segueix a la pàg. 30)

OSCAR 97

(Ve de la pàg. 29)

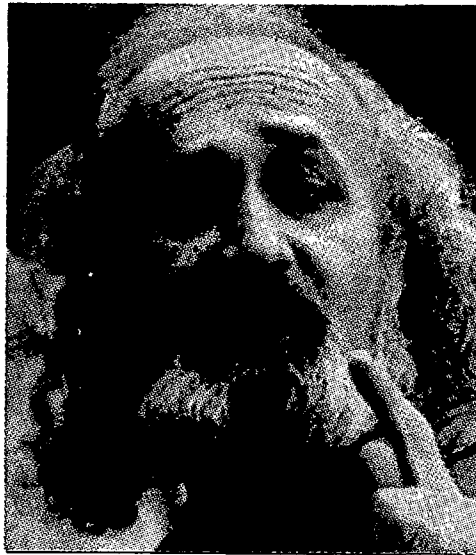
de l'alemanya Carolina Link, que té la música com a element protagonista. D'Holanda ens arriba *Karakter*, de Mike Van Diem, un film ambientat als anys trenta i que parla de les diferències socials de l'època. També opta al guardó la russa *El ladrón*, del director Pavel Chukhrai, que té per protagonista un nen orfe que trobarà el pare que mai no va tenir. I, finalment, amb una temàtica diametralment oposada a aquestes quatre pel·lícules i procedent del Nou Continent, es presenta la brasilera *Cuatro días de septiembre*, de Bruno Barreto, que està basada en un fet real esdevingut el 1969.

Esperem que els negríssims ulls d'Andoni Erburu —el nen protagonista de *Secretos del corazón*— conquistin el cor d'Amèrica i que l'Estat espanyol pugui fer gala de tenir tres estatuetses. L'any 1983 José Luis Garci va guanyar l'Oscar amb *Volver a empezar* i uns quants anys més tard, el 1994, Fernando Trueba el tornava a guanyar amb *Belle Époque*. De moment, són dues estatuetses, per bé que han estat moltes les pel·lícules espanyoles nominades a l'Oscar que han hagut de tornar a casa sense cap guardó. (M.C.J.)

Un navarrès a la cort del rei Oscar

Montxo Armendáriz es presenta per primera vegada davant la cort del rei Oscar amb la seva última pel·lícula, *Secretos del corazón*, després d'haver conquerit el públic espanyol a través dels ulls d'un nen. Armendáriz, de 49 anys, es presenta davant la sumptuosa cort del rei més estimat pels cineastes amb humilitat: defensa que més que l'estatueta el que li interessa és promocionar el cinema espanyol.

Natural d'Olleta, Navarra, el 1955 es va traslladar amb la seva família a Pamplona. I va ser precisament llavors quan es va apassionar pel cinema, un desig en què invertia tota la seva paga setmanal: tres pessetes i mitja. Encara que per prescripció paterna va haver d'estudiar electrònica, la seva veritable vocació no va quedar ni de lluny abandonada. Als trenta anys, va formar amb uns amics un grup de teatre i un cineclub. Va ser amb la inversió de tots els components d'aquesta mena de cooperativa cinèfila que Montxo Armendáriz va poder fer el seu primer curtmetratge, que va guanyar

Armendáriz? Sí... sóc jo.

diversos premis i que, per tant, els va permetre recuperar la inversió.

Secretos del corazón mostra la iniciació d'un nen al món adult, l'encontre inesperat amb la vida, la mort, l'amor i l'amistat. El guió de *Secretos del corazón* ja estava escrit el 1990, i si llavors no va treure la llum va ser perquè, segons confessa Armendáriz, aquella no era una bona època per al cinema espanyol. Així que, quan Imanol Uribe i Andrés Santana li van proposar fer una pel·

lícula junts, va ser el moment ideal de recuperar el text de la foscor d'algun calaix oblidat.

Lector de llibres com el *Quixot*, *L'art d'estimar*, d'Erich Fromm, i l'obra completa de Freud o Jung, el compromís polític d'Armendáriz per la defensa de les llibertats el va portar a militar al Moviment Comunista d'Euskadi. Ara, com a record de l'època, conserva una ja canosa barba i un aspecte de hippy reciclat, i reconeix que a partir del cinema, la seva especialitat vital, sempre ha pretès contribuir a fer la vida una mica millor. (C.M.M.)

Stanley Donen: la màgia del musical

En la pròxima edició de lliurament de les mítiques estatuetses daurades, el director i coreògraf nord-americà Stanley Donen (Colúmbia, 1924) rebrà un Oscar honorífic per la seva magnífica trajectòria artística. Va ser un dels millors especialistes del cinema musical dels anys cinquanta de Hollywood, un gènere que va revitalitzar —juntament amb el ballarí Gene Kelly— en dotar-lo d'un dinamisme i d'una espontaneïtat inusuals fins aleshores. Va aconseguir una harmonia perfecta quan va integrar els balls i les cançons dins de la trama argumental, sense ocasionar alts i baixos que poguessin entrebancar el ritme de la pel·lícula.

Donen i Kelly van ser els responsables de tres joies que, produïdes per la Metro-Goldwyn-Mayer, van revolucionar l'espectacle musical al cinema: *Un día en Nueva York* (1949), *Cantando bajo la lluvia* (1952) i *Siempre hace buen tiempo* (1955). Esclat de ritme, vitalitat encomanadissa i alegria de viure són els seus trets característics.

Cal destacar, sobretot, el segon d'aquests films, considerat unànimement una obra mestra. Narra com l'arribada del cinema sonor va afectar la vida dels actors. El seu número més famós és *Singin' in the rain*, precisament el que dona títol a la pel·lícula. En ell, Gene Kelly va subli-

mar el seu art sota una pluja torrencial. Sens dubte, és la seqüència més estimada de la història de la comèdia musical.

Dins de la seva filmografia, hem de remarcar també obres com *Royal wedding* (1950), film irregular que compta amb una escena excel·lent on un Fred Astaire enamorat balla per les parets i el sostre del seu dormitori; *Siete novias para siete hermanos* (1954), musical antològic on destaca el memorable ball-desafiament que té lloc al graner; *Una cara con ángel* (1956), deliciós conte de fades ambientat a París; *Indiscreta* (1958), agradable comèdia al servei de dues grans estrelles com Ingrid Bergman i Cary Grant; *Charada* (1963), una genial comèdia de suspens en què l'espectador es veu atrapat en un constant dilema entre el que és real i el que és fictici, i *Dos en la carretera* (1967), un dels millors anàlisis que ha fet el cinema sobre la relació de parella, en general, i del matrimoni, en particular. La seva última realització va ser *Lío en Río* (1983), una comèdia cínica i divertida. Stanley Donen, un director que no tan sols va fer riure, cantar, ballar i somiar els personatges de les seves pel·lícules, sinó també a tots nosaltres.

Miquel Àngel Codina

Cantar, ballar i... quatre gotes.

Arquitectures cromàtiques abstractes

■ El genuí segell artístic d'Albert Ràfols-Casamada

El pintor i poeta Albert Ràfols-Casamada (Barcelona, 1923) ens presenta dues interessants exposicions. En una exhibeix la seva producció pictòrica més recent i en l'altra, una retrospectiva de la seva obra sobre paper. Totes dues mostres estaran obertes al públic fins a mitjans d'abril.

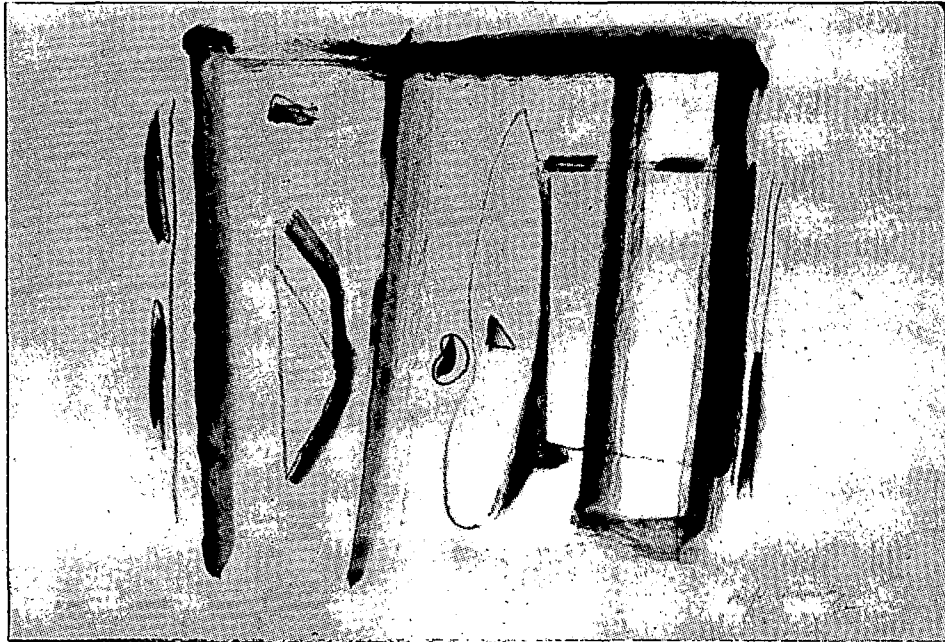
En contemplar els seus quadres, hom té la sensació d'estar davant d'una pintura que podríem anomenar «arquitectònica» pels plans i les línies que hi dibuixa. Però aquests plans no tenen com a finalitat crear volums, ni les línies es fan servir per delimitar objectes, sinó que uns i altres hi resten suspesos. El pintor Antoni Llena constata que «l'aire és la presència invisible que fa consistents els quadres de Ràfols». L'artista, lluny de modes i d'estils, utilitza la pintura acrílica per plasmar ambients, grafismes i temes indefinits, caracteritzats per una aparent serenor.

Un dels matisos de l'obra actual de

Ràfols-Casamada és la incorporació d'elements de verticalitat i d'una gran intensitat cromàtica dins de la seva recerca habitual de jugar amb l'espai i la profunditat. Una abstracció poètica, amorfa en la seva configuració. Aquesta recreació pictòrica la trobem a *Fulla verda*, *Gris gran*, *El cometa*, *Porta blava* o *Jocs d'estiu* (totes de 1997).

La mostra *Mirada sobre el paper* exhibeix una selecció de 55 treballs realitzats, amb el paper com a suport, des de 1972 fins avui. L'artista posa una nota poètica en definir què és per a ell dibuixar: «És deixar constància de l'instant: la força i l'alè de la creació.» També explica que «el dibuix és una llebre corrent damunt la neu. Va a algun lloc, però mira tot a l'entorn». Notables són *Paisatge negre* (1976), la *Sèrie interiors* (1991), amb vuit dibuixos fets a carbonet, i els quatre quadres d'*Estructures marines* (1997).

Miquel Àngel Codina

«Estiu».

Albert Ràfols-Casamada
Galeria Joan Prats
Rambla Catalunya, 54
08007 Barcelona

Mirada sobre el paper
Artgràfic
C/ Balmes, 54
08007 Barcelona

El batec aquarel·lístic d'Amadeu Casals

Sense cap mena d'explicació coherent, la tècnica de l'aquarel·la ha estat considerada tot sovint la «ventafocs» dins del món de la pintura. Gairebé mai no s'ha valorat que aquest estil pictòric és, per les seves propietats intrínseques, dels pocs que no permeten l'esmena de la pinzellada sense malmetre la composició. Aquesta qualificació d'apparent treball menor es desdibuixa

si durant aquests dies visitem l'extraordinària exposició-homenatge que es dedica al veterà pintor Amadeu Casals. La mostra es podrà visitar fins al 28 de març.

L'artista és un pintor figuratiu que s'acosta a la realitat d'una manera molt més emotiva que no pas il·lustrativa. Les seves obres, que palesen un important domini tècnic de la pintura a l'aigua, transmeten visualment l'esperit de

l'escola expressionista. Les obsessions de Casals són fonamentalment l'àmplia i viva gama cromàtica, la mobilitat del traç, la lluminositat i la interpretació personal i diferenciada del que és tangible. El seu llenguatge plàstic, tal com escriu Francesc Galí en el catàleg, «manifesta rebeldia a certs preceptes que desobeeix en benefici de la creativitat que persegueix».

En aquesta mostra, on es presenten seixanta aquarel·les, són dos els grans temes que sedueixen Amadeu Casals. D'una banda, les marines—destaquem, entre d'altres, *Cala dels Pescadors* (Masnou), la trilogia de *Barques a Port Lligat*, *Platja de Llançà* i *Mar Menuda* (Tossa). De l'altra, els espais oberts urbans amb gent—cal ressaltar *Terrassa del Melitón* (Masnou), *Toldo vermell* i *Bulevard*. El batec de la natura i de l'ésser humà conflueixen en molts dels

quadres de Casals. *Tipus de Cadaqués* n'és un bon exemple. També hem de fer esment de magnífiques composicions—*Sifó i copa verda*, *Gerro i mirall* o *Copa i ampolla*—que tenen com a motiu primordial objectes quotidians.

Però Casals també experimenta amb l'aquarel·la. Fruit d'aquesta recerca pictòrica hi ha tres quadres cubistes—*Bodegó 1*, *Bodegó 2* i *Copes*—que fascinen l'espectador amb l'ús magistral de l'estructuració geomètrica de l'espai i del volum a través de la línia i el color. Un pinzell, el d'Amadeu Casals, que expressa i acarona la realitat.

M.A.C.

Amadeu Casals. Homenatge
Sala Cultural de Caja de Madrid
Plaça Catalunya, 9
08002 Barcelona

«Terrassa del Melitón (Masnou)».

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80
Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Cada setmana, et portem
LA BONA NOTÍCIA
a casa teva

Et podem portar **DE FRANC** a **TERRA SANTA** o a **ROMA**

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
o a ROMA per
a dues persones

Amb «CATALUNYA
CRISTIANA»
ÉS MOLT FÀCIL
GUANYAR

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A **NOVES SUBSCRIPCIONS**

- 1 Emplena la butlleta de subscripció amb totes les teves dades.
- 2 Tria la forma de pagament que et vagi més bé.
- 3 Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la per correu al més aviat possible.

4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el **certificat de participació** per al sorteig de **dos viatges a Terra Santa o a Roma** per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 de març de 1998. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de maig de 1998.

Nom
Adreça.....
Població.....D.P.....
Província.....Tel

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 11.180 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el farà mitjançant

domiciliació bancària xec nominatiu que adjunto per valor de 11.180 ptes.
(en aquest cas empleu l'ordre de domiciliació)

Sol·licito fer el pagament a través de:

- 1 sol rebut de 11.180 ptes.
- 2 rebuts mensuals consecutius de 5.590 ptes.
- 4 rebuts mensuals consecutius de 2.795 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa.....Agència.....
Adreça.....

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu **compte corrent/llibreta**

Entitat Oficina DC Compte

Data.....
Signatura del titular del compte/llibreta:

Les religions del món (28)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

Els ritus i els temples de la civilització egípcia

Els egipcis sempre van creure en l'altra vida. A les tombes més antigues s'han trobat aliments i estris. La concepció del més enllà va conèixer un desenvolupament progressiu al llarg dels anys. Es pensava que el rei difunt acompanyava el déu Re —conegut popularment com Ra— durant el seu recorregut quotidià a través del cel. Posteriorment, se'l va identificar amb Osiris. A poc a poc aquest privilegi exclusiu del monarca es va estendre a totes les classes de la societat egípcia. El gran escriptor grec Plutarc (~50~120 dC) va relatar la història del bon rei Osiris, que fou assassinat pel seu germà Seth, que n'estava gelós. Amb l'ajuda d'Isis, la seva esposa, i altres déus, Osiris es va convertir en el cap suprem del regne dels morts. És un símbol de la vida que es prolonga més enllà de la mort.

Hi ha textos egipcis que ofereixen diferents versions d'aquesta història. Segons aquests, el viatge a l'altre món estava ple de terribles malefics i d'obstacles. L'èxit del viatge consistia en la possessió d'uns papirs que contenien una sèrie de embruixaments que permetien al difunt sortir victoriós de les dificultats i del setge dels dimonis. Es tractava d'*El llibre dels morts*. Es col·locaven còpies d'aquests escrits a la tomba o es gravaven a l'interior del sarcòfag i, fins i tot, a les parets del sepulcre.

Els egipcis creien que quan la persona moria el seu esperit anava a l'encontre de l'altre món. No obstant això, consideraven que l'esperit continuava necessitant el cos; per això momificaven els cadàvers. Al servei funerari es feia la cerimònia de l'«obertura de la boca», on la boca i altres obertures del cos eren objecte d'un tractament màgic perquè el difunt pogués menjar, beure, escoltar, etc., en el més enllà.

Els déus de l'antic Egipte

Ammó es considerava el rei dels déus i la divinitat tutelar dels faraons. Després va ser identificat amb Re. Anubis era el déu dels morts i el guardià de les tombes i dels cementiris. Aton s'identificava amb el sol. Durant un breu període de temps fou la divinitat principal i, fins i tot, l'únic déu. Horus era el déu del Baix Egipte i el déu del cel. Isis, la reina dels déus, se la venerava com la

Temple funerari de Ramsès II, a Abu Simbel.

deessa dels cereals i la fecunditat. Khnum, creador dels homes i de les aigües, era l'antic déu de la vall alta del Nil. Thoth, el déu lluna, era la divinitat de la saviesa. Se li atribuïa la invenció de l'escriptura.

Osiris, el déu de la vegetació, se'l coneixia amb el nom de Re. Va arribar a ser la divinitat suprema d'Egipte i també del regne dels morts. Sebek era el déu de l'aigua, va ser considerat a vegades com la personificació del mal i de la mort. Ptah era el déu dels morts. Seth era la divinitat de la tempesta. Violent i molt dolent, va assassinar Osiris. Re (Ra) era el déu sol, el rei dels déus, el pare dels humans i el protector dels reis. El gran déu de l'antic Egipte.

Els temples egipcis

Fonamentalment la funció dels temples era fer rituals al seu interior per obtenir la protecció dels déus. Hi havia dos tipus de temples: el de culte, dedicat a una divinitat particular, i el funerari, destinat a la memòria d'un rei difunt tractat com si fos un déu. Tots aquests temples tenien uns pòrtics i unes sales molt grans. El pla d'aquestes construccions era similar al de les cases dels nobles. Encara que els temples fossin ampliat, reformats o reconstruïts, el pla general sempre es respectava, fins i tot, als temples excavats a les roques dels penyasegats de Núbia —com els de Ramsès II, a Abu Simbel. Entre les excepcions, destacaríem la de Komombo, on dues divinitats del mateix rang ocupaven el mateix temple i, per això,

hi havia una nau doble i santuaris bessons.

Calia protegir el temple enfront del món exterior per preservar la seva pureza ritual. En la cerimònia de la seva fundació, s'omplia una rasa d'arena pura en la qual es dipositaven amulets com a protecció contra qualsevol desastre terrestre. Un mur molt gran protegia tota l'extensió del terreny del temple i aquest s'aixecava en l'interior d'un altre mur, i així constituïa un espai de defensa suplementari. El santuari, per la seva banda, moltes vegades constituïa un edifici autònom amb el seu propi sostre a l'interior del temple, la qual cosa encara contribuïa més a aïllar-lo de l'exterior.

Rituals sagrats

A l'interior de l'edifici principal

algunes sales tenien una funció determinada. Hi havia una biblioteca que albergava els rotlles de papir en els quals hi havia els textos rituals, una sagristia per als ornaments litúrgics i unes sales on es guardaven els calzes, els encensers i altres objectes culturals. A més del déu principal, el santuari podia allotjar altres divinitats.

Als murs dels temples s'esculpien relleus que representaven escenes pròpies del culte. Les paraules que s'havien de pronunciar durant la celebració de les cerimònies també estaven escrites sobre els murs. A mesura que els fidels s'apropaven al santuari els enviaïa una sensació de misteri profund, ja que l'estança estava completament a les fosques. Podem imaginar fàcilment com jugava sobre les figuracions i els jeroglífics pintats als murs la llum tremolosa de les torxes. Entre els cants i el fum de l'encens, aquestes imatges suscitaven, a la vegada, temor i admiració en els fidels.

A l'interior del temple hi havia capelles on s'oficiaven els naixements i els casaments divins. En aquests llocs sagrats també hi havia les cambres dels sacerdots, les àrees destinades a la matança dels animals i a la preparació d'ofrenes i un pou d'on s'extreïa l'aigua sagrada. Les pedres imponents dels temples han desafiat el transcurs dels segles, igual que les piràmides i les tombes excavades a les roques. Durant un temps van perdre el seu destí original i van servir de refugi a monjos cristians i, fins i tot, a diferents comunitats.

**CASA
GAY**

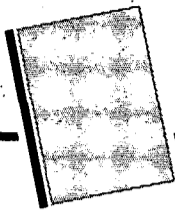
MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT

CONGRESSOS I REUNIONS

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

El llibre de la setmana

Sobre la família

France Quéré ha escrit un llibre aparentment senzill, i sobre un tema del qual tots en tenim experiència. Naixem i creixem en una família, i tota la vida transcorre molt unida a les coordenades de la vida familiar. Però el més important d'aquestes pàgines que acaba d'editar en castellà l'editorial Mensajero traduïdes de l'edició francesa, que van aparèixer amb el títol de *L'amour, le couple*, és la sensatesa i l'esperança que contenen.

Són tantes les dificultats que amenacen la institució familiar, que tots correm el perill de situar-nos sempre en una posició defensiva quan parlem de la família. Ens adonem

que tot apunta a considerar-la com una cosa sotmesa a la fragilitat i a la frivolitat, incapaç de mantenir-se sòlidament unida, dirigida a la dissolució per l'atractiu de la novetat i la incapacitat de la perseverança en l'amor.

L'anàlisi de l'autora, esposa, mare de família, teòloga protestant, escriptora, membre del comitè nacional francès d'ètica, no aspira a ser exhaustiu. Ni tan sols vol ser original, però sí que és perspicaç, encertat i amb una gran dosi de sentit comú i de fe en la institu-

ció familiar. Per tant, a més, sempre està obert a l'esperança.

Veu la família —són les seves paraules— com una realitat complexa en la qual estan imbricades una forma d'organització social, un fet natural i un misteri.

En la constitució de la família hi ha un món de relacions, que forma una xarxa molt real en la societat, i en ella es donen una sèrie d'esdeveniments

biològics, comuns amb les altres espècies vives—naixement, creixement, unió sexual, procreació i mort— i evoluciona seguint un ritme imparable que fa que uns arribin, uns altres se'n

vagin i d'altres s'ajuntin entre si. I el misteri és el fet que es dona en el si de la família, no tan sols el creixement biològic, sinó també la transmissió d'una cosmovisió, i d'uns valors que no han estat forjats espontàniament per la naturalesa i que la superen, com pot ser l'honor, l'amor i la solidaritat.

I els canvis de ritme de la societat impliquen la família, que és a dins com un brou de cultiu. L'evolució i el progrés de les idees i de les tècniques entren a formar part dels factors condi-

cionants i a vegades constitutius de l'ens familiar.

France Quéré va estudiar l'impacte dels fets naturals en el si de la família. Les lleis de la naturalesa semblaven implacables, i ningú no creia poder resistir-se a les regles invariables de la vida. No obstant això, el món modern i els avenços han fet canviar moltes coses: l'aparició de les maneres de defensar-se de les epidèmies, la prolongació de la vida amb l'allunyament de la mort cap a fronteres llunyanes, la genètica i els seus avenços... no són interrogants hipotètics, sinó autèntiques realitats que es poden manipular i aplicar al naixement i al creixement de la família.

I socialment, ens sentim envoltats de plantejaments que dinamiten els

conceptes tradicionals, amb l'aparició de noves hipòtesis de vida familiar, i molts exemples de maneres de conviure, sotmeses a una temporalitat frustrant, que influeix en els ambients i pulveritza qualitats que abans eren intocables.

Però precisament perquè aquesta realitat familiar està immersa en el misteri, i repeteix el fet creador i multiplicador de la seva primera aparició a la terra de mans del seu Creador, per això cal recuperar tot el que té d'autèntic i d'il·luminador en la seva dimensió més actual.

El llibre excel·lent de France Quéré ajuda a intentar-ho.

Cristóbal Sàrrias

France QUÉRÉ,
La pareja, el amor,
la familia.
Mensajero. Bilbao 1997,
126 pàg.

La sardana y la danza

25 aniversari de la Trobada de Colles Veteranes

Enguany se celebra el vint-i-cinc aniversari de la primera Trobada de Colles Sardanistes Veteranes, activitat que va sorgir a iniciativa de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona quan aleshores celebrava les seves noces d'or. Ara, en el marc del 75 aniversari d'aquesta entitat, es convoca novament aquesta trobada, que si fa 25 anys era una activitat singular avui ha esdevingut una manifestació habitual en el calendari sardanista. Tindrà lloc el proper 29 de març, al matí, al Miniestadi del Futbol Club Barcelona amb una gran festa de grups de dansaires veteranes que exhibiran la seva extraordinària inquietud sardanista tot ballant al compàs de les melodies que interpretaran els joves instrumentistes de la cobla Ciutat de Cornellà.

Retrobament de Veterans a les Terres de Lleida

El Grup Sardanista del C.E. Huracans de Lleida i l'Ajuntament de Guissona han preparat, per al darrer cap de setmana del mes de març, la 23 edició de les Festes de Retrobament de Sardanistes Veterans a les Terres de Lleida. Els actes s'iniciaran el dissabte dia 28 al capvespre, amb el pregó de les festes que pronunciarà Joan Pau Alduy, batlle de Perpinyà. El dia 29 el programa preveu la inauguració d'un monument a la sardana i l'estrena de la composició escrita especialment per a aquesta festa, titulada *Retrobament a Guissona*, original d'Antoni Albors i Asins. Els interessats a participar en el dinar de germanor poden fer les vostres reserves als telèfons: (973) 55 00 55 i (973) 26 83 15 fins al 26 de març. El contrapunt musical d'aquesta festa el posaran els joves instrumentistes de la cobla Juvenil de Bellpuig.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:
MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

LLOGUERS • ALQUILERES

GESTIO
immolliaria (93) 451 50 00

189 - 08011 BARCELONA

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

Llibres

Els «mea culpa» de Joan Pau II

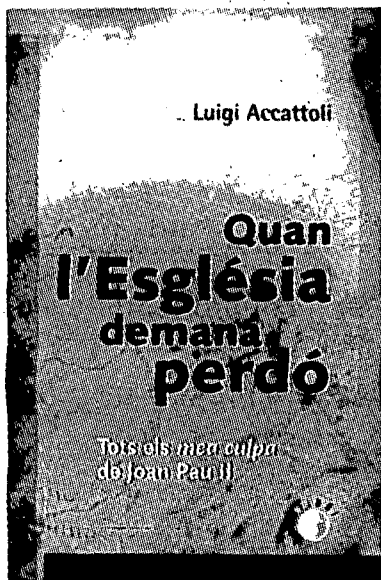
Aquest volum recull els textos en els quals el papa Karol Wojtyła reflexiona sobre les «pàgines obscures» de la història de l'Església i admet les «desviacions» dels cristians pel que fa a l'Evangelí. El tema del perdó sorgeix aviat en la paraula del Papa i, a poc a poc, pren cos fins a estructurar-se en la proposta d'una època sobre un examen de final de mil·lenni, amb el qual tota la comunitat catòlica és cridada a la revisió de la seva pròpia història. La confessió de pecat obre el camí a la reconciliació i corregeix la imatge de l'Església en la cultura d'avui. Gràcies als seus continus replantejaments, Joan Pau II se'ns mostra com el més inquiet dels creients i, potser, de la nostra època.

Luigi Accattoli reproduïx i comenta els noranta textos —des de les croades fins al tràfic de negres— en els quals Joan Pau II ha corregit un judici, ha reconegut una responsabilitat i ha demanat perdó. «Constitueixen els textos més interessants —escriu Accattoli en el prefaci— del seu pontificat, les paraules

més obertes al futur. I, certament, també les més personals, perquè ningú no pot posar en boca del Papa un penediment per les croades o per les guerres de religió. Ningú no pot enfrontar un papa amb un altre papa.» Gràcies a la seva importància històrica i ètica i al seu excepcional caràcter comunicatiu, resulta un extraordinari i irresistible missatge de pau per al proper mil·lenni.

C.C.

Luigi Accattoli, *Quan l'Església demana perdó. Tots els «mea culpa» de Joan Pau II*. Edicions Pleniluni. Col·lecció L'Ordit, Barcelona 1997, 223 pàg.

Pau de Tars, l'apòstol de la gent

Amb la vivacitat d'un reportatge dinàmic i, al mateix temps, amb la serietat d'una investigació històrica minuciosa, Paul Dreyfus ens ofereix un relat emocionant des del qual l'«apòstol de la gent» ens interpel·la amb la seva personalitat forta i amable. El resultat és una visió propera i captivadora d'una vida que millor dit s'hauria d'anomenar epopeia, ja que si les peripècies que narra no tinguessin una base documental sòlida, podrien semblar una invenció de fantasia destinada a una novel·la d'aventures. «Es tracta d'una crònica —escriu l'autor en la introducció—, escrita dos mil anys després, seguint les passes de sant Pau. Cada capítol és, d'alguna manera un «article». En total sumen cent trenta-nou.»

Pau de Tars se'ns revela com un personatge que ocupa un lloc privilegiat en la història del món occidental. Sense ell, la civilització cristiana hauria pres un altre rumb i no tindria els trets amb els quals romandrà viva fins a la fi dels temps.

«Durant cinc anys, entre 1984 i 1989, vaig recórrer milers de quilòmetres per la conca mediterrània», afirma Dreyfus. I afegeix: «Vaig emprendre tots els itineraris que ell va fer. Totes les ciutats per on va passar, jo m'hi vaig aturar. Vaig contemplar tots els llocs que ell va veure amb la persuasió que no havien canviat i que les ciutats, encara que estiguessin en runes, tenien algun secret que confiar-me.» D'aquesta manera, Paul Dreyfus va recórrer Turquia, Síria, Israel, Xipre, Creta, Grècia, Malta, Sicília o la península itàlica per contribuir a «conèixer i comprendre millor el nostre germà Pau».

C.C.

Paul Dreyfus, *Pablo de Tarso. Ciudadano del imperio*. Ediciones Palabra, Col·lecció Ayer y Hoy de la Historia, Madrid 1996, 487 pàg.

Pablo de Tarso
CIUDADANO DEL IMPERIO

Paul Dreyfus

Les dues ales de la humanitat

«Avui més que mai, la causa de la dona és la causa de tota la humanitat», va manifestar B. Boutros Gali, exsecretari general de les Nacions Unides. Vivim en una societat en la qual tot el que és femení ha estat infravalorat i oprimat, «tant en els homes com en les dones, tot i que d'una manera diferent», escriu Maria José Arana. Ella proposa en aquest llibre rescatar la feminitat, la qual cosa comporta «un nou paradigma, un model diferent, representa un pas d'unes relacions jeràrquiques i piramidals a unes altres més igualitàries».

La humanitat té dues ales: una és la dona i l'altra l'home. Fins que totes dues no estiguin igualment desenvolupades, no es podrà emprendre el vol correcte, just i equilibrat. «Les dones —escriu l'autora— no són ni millors ni pitjor que els homes, són diferents, i des d'aquí han d'aportar uns i altres l'enriquiment per al món i la humanitat. La manca d'aquesta aportació produeix un desnivell perillós.»

C.C.

María José Arana, *Rescatar la feminitat per reanimar la terra. Cristianisme i Justícia*, Barcelona 1997, 32 pàg.

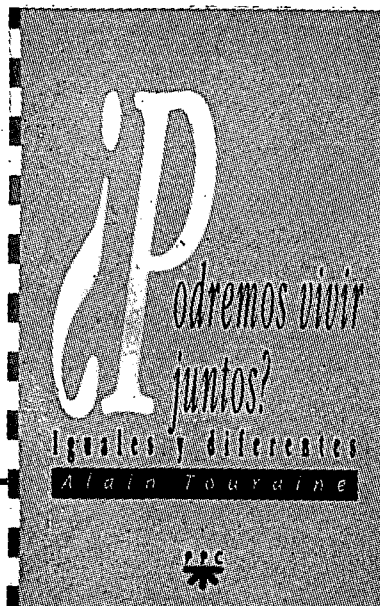

Nuevas formas de vida colectiva i personal

La mundialització de l'economia ens llança als supermercats de la informació i del consum, però no ens ajuda a entendre'ns. Quan busquem refugi en la nostra pròpia identitat o en una comunitat homogènia passa inevitablement que tendim a rebutjar l'individu la diferència del qual esdevé de seguida una amenaça. En el passat se li va trobar una resposta a tot això: viure junts com a ciutadans de la mateixa ciutat o del mateix país i respectar la vida privada de cadascú. Avui es preveu una nova solució: superar els nostres particularismes i reconèixer a cadascú el dret i la capacitat de combinar la seva identitat cultural i la seva participació en l'univers tècnic. Només així podrem viure junts, iguals i diferents. Segons Alain Touraine, aquest llibre tracta més d'idees que de fets. «En aquests inicis d'un segle que s'ha inaugurat en el moment en què ha caigut el mur de Berlín, ¿som capaços de comprendre el món on ja hem entrat?», es pregunta l'autor.

C.C.

Alain Touraine, *¿Podremos vivir juntos? Iguales y diferentes*. Editorial PPC, Madrid 1997, 45 pàg.

Teatre

Meritxell Cucurella Jorba

► La història del zoo, al MALIC

In-co-mu-ni-ca-ció. Aquest és el tema de *La història del zoo*, de l'autor nord-americà Edward Albee, que estarà en cartellera al Teatre Malic (tel. 310 70 35) fins al 5 d'abril. La posada en escena és de Pere Sagristà i està protagonitzada per Joan Manuel Órfila (Polac) i Ton Gras. De dimecres a dissabte, 22.00 hores; diumenge, 19.00 hores. *Albee ens parla d'humans engabiats en l'angoixant món de la incomunicació.*

► Cançons d'Alabama, al VERSUS

De Gerard Vázquez i amb cançons de Bertolt Brecht, Kurt Weill i Hanns Eisler, està dirigida i ideada per Robert Torres. Fins al 26 d'abril es podrà veure *Cançons d'Alabama* al Versus Teatre (tel. 232 31 84). De dijous a dissabte, 21.00 hores; diumenge, 19.00 hores. Continuen les representacions de *La mujer judía*, també de Brecht. Dimarts i dimecres, 21.00 hores; diumenge, 21.30 hores. *Totaixò al Versus Teatre, una sala alternativa que aposta per la doble programació.*

► La senyoreta Júlia, al NOU TANTARANTANA

August Strindberg puja a escena de la mà del director Antonio Simón. *La senyoreta Júlia* es presenta al Nou Tantarantana Teatre (tel. 441 70 22) fins al 26 d'abril. El muntatge està interpretat per Àngels Bassas, Francesc Garrido i Fina Rius. Dimecres, divendres i dissabte, 22.00 hores; dijous, 18.00 hores; diumenge, 19.00 hores. *Strindberg ens proposa un joc d'atraccions i repulsions d'allò més suggestiu.*

► Privado, a la BECKETT

Lluïsa Cunillé torna a estrenar. A la Sala Beckett (tel. 284 53 12) es podrà veure fins al 12 d'abril *Privado*, amb direcció escènica de Xavier Albertí. Cunillé va llegir el text en la darrera edició del Sitges Teatre Internacional. Ara l'obra ja té cos i està interpretada per Ernesto Collado, Lina Lambert i Manuel Carlos Lillo. De dimarts a dijous, 21.00 hores; divendres i dissabte, 22.00 hores; diumenge, 19.00 hores. *Un bon equip artístic per poder contemplar la vida des de la finestra d'un hotel.*

► Hi havia una vegada... la pau, al VERSUS

Continuen les representacions al Versus Teatre (tel. 232 31 84) d'aquest muntatge de titelles que parla de la pau i de la guerra i que està creat pel Teatre Moriqueta. Bòsnia i Barcelona són un simbòlic teló de fons de l'obra *Hi havia una vegada... la pau*. Diumenge, 12.30 hores. *Un espectacle sobre la (in)tolerància adreçat als més petits de la casa.*

Lectures dramatitzades al Romea

Un cop acabades les representacions de *Paraules encadenades*, de Jordi Galcerán, el Teatre Romea ens proposa un cicle de lectures dramatitzades per als vespres del 16, 17, 18 i 19 de març. Es llegirà *Unaire absent*, de Mercè Sàrrias, dirigida per Ferran Madico; *La dona incompleta*, creada i dirigida per David Plaia; *Trinitat*, de Francesc Pereira, que dirigirà Antonio Simón; i, finalment, *Platja negra*, del polifacètic Jordi Coca, estarà dirigida per Ramon Simó.

Totes aquestes obres han sorgit de la cinquena convocatòria de borses d'ajut a la creació de textos teatrals en llengua catalana que convoca cada dos anys el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya per incentivar els autors i autores de casa nostra.

Tallers de dansa a l'Adrià Gual

L'Escola Superior de Dansa i Coreografia (ESDC) de l'Institut del Teatre presenta al Teatre Adrià Gual del 12 al 29 de març els tallers de dansa. El cicle està coordinat per la cap de l'ESDC, Barbara Kasprovicz, i Maribel Selma ha tingut cura del vestuari dels ballarins i ballarines.

El departament de dansa contemporània, el responsable del qual és Gilberto Ruiz-Lang, va presentar les seves creacions el cap de setmana passat; del 19 al 22 de març és el torn del departament de dansa clàssica i de la *troupe* de Josep M. Escudero; per acabar, el departament de dansa espanyola, encapçalat per Montserrat Lloret, actuarà del 26 al 29 de març.

Cursos de l'Aula d'Escenografia

Del 23 al 29 de març l'Aula d'Escenografia proposa dos cursos adreçats a estudiants i professionals d'aquesta branca de les arts escèniques. L'Aula té la intenció d'ampliar coneixements sobre el disseny de l'espai teatral. Per a més informació podeu adreçar-vos a la secretaria de l'Institut del Teatre (tel. 268 20 78).

Els dies 23, 24 i 25 de març la professora Alison Chitty impartirà un curs que porta per títol *Personatges i arquetips, vestuari o roba* i que s'estructurarà en unes sessions de treball pràctic; les classes seran en anglès amb interpretació consecutiva al català i al castellà. I els dies 26, 27 i 28 de març el professor Josef Svoboda parlarà de la seva innovadora obra escenogràfica, en aquest cas les classes seran en txec amb interpretació consecutiva al català i al castellà.

RÀDIO

De dilluns a divendres:

- de 8 a 8.30 *El Primer Cafè*
- de 8.30 a 21.00 *Radiofórmula musical*:
Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana.
Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:

- de 5 a 8 *Radiofórmula musical*
- de 2 a 5 *Comentari de l'Evangeli, Espurna d'Alba, Música instrumental*

Dilluns

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
- 21.30-22.00 *Música. (programa d'economia en preparació)*
- 22.00-23.00 *Nit d'estels*
- 23.00-24.00 *Galàxia esport*
- 24.00-1.00 *Estima la vida - La font del gat*
- 1.00-1.30 *So de cine*
- 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimarts

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
- 21.30-22.00 *Crèixer amb els anys*
- 22.00-23.00 *Nit d'estels*
- 23.00-24.00 *Viure el dia dia*
- 24.00-1.00 *Versió original - Com un tros de vida*
- 1.00-1.30 *Dos quarts de nit*
- 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimecres

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
- 21.30-22.00 *L'enigma*
- 22.00-23.00 *Nit d'estels*
- 23.00-24.00 *L'excusa*
- 24.00-1.00 *Bojos per la ciència - Panorama cultural*
- 1.00-1.30 *Mentides de bolero*
- 1.30-2.00 *Diccionari de cinema*

Dijous

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
- 21.30-22.00 *Els veïns de l'escala*
- 22.00-23.00 *Nit d'estels*
- 23.00-24.00 *En família*
- 24.00-1.00 *Àgora*
- 1.00-2.00 *Estels de colors*

Divendres

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
- 21.30-22.00 *Un país a la motxilla*
- 22.00-23.00 *Nit d'estels*
- 23.00-24.00 *Temps d'acció*
- 24.00-1.00 *Amb llum pròpia*
- 1.00-2.00 *Obladi oblada*

Dissabte

- 7.00 *A cort obert*
- 8.00-8.30 *On tu em diguis*
- 8.30-21.00 *Radiofórmula musical*
- 21.00-21.30 *Des de Nashville*
- 21.30-22.00 *La veu del campanar*
- 22.00-23.00 *La porta del temps*
- 23.00-24.00 *Panorama de cinema*
- 24.00-2.00 *Fila 7 - Les novetats a cau d'orella*

Diumenge

- 7.00 *Raons per viure*
- 8.00-8.30 *On tu em diguis*
- 8.30-9.00 *Cova de clàssics*
- 9.00-10.00 *Tot sardana*
- 18.45 *Eucaristia*
- 21.00-21.30 *Els noms de la música*
- 22.00-23.00 *Contraatac*
- 23.00-24.00 *La vigília*
- 24.00-1.00 *Temps de paraula - Tornar a creure*
- 1.00-2.00 *A cel obert*

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge a les 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Gula dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h.

Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) a Mn. Lluís Rudé i Arimany, llicenciat en Teologia i Història eclesiàstica per la Universitat Gregoriana de Roma. Ha estat, des de fa 25 anys, delegat nacional de missions espanyoles a petició dels bisbes suïssos; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural-religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO DÈSVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubió).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies i el significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus**

(Cadaqués) (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R. Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i *el Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVAS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten diverses emissores locals.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*. L'emeten diverses emissores locals.

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. L'emeten diverses emissores locals.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten diverses emissores locals.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'Evangeli del diumenge, etc.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire. Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

Barcelona

• «SANTA TERESA DE L'INFANT JESÚS».— El 23 de març, a les 17.00, conferència a càrrec de Roser Bofill, directora de *Foc Nou* i *El Ciervo*. Via Augusta, 205 - Barcelona, tel. 93/ 200 11 33. Entrada lliure.

• PARRÒQUIA DEL COR DE MARIA.— Conferències quaresmals sobre l'Esperit Sant. El 24 de març, *L'Esperit Sant en la vida de les persones*, a càrrec de Pere Codina. A les 16.00, al Cor de Maria, c/ Pare Claret, 45 (cantonada c/ Nàpols); a les 21.00, a Sant Tomàs d'Aquino, passatge Alió, 8. Entrada lliure.

• PARRÒQUIA DE SANT PERE DE GAVÀ.— El 26 de març, a les 16.30, trobada a Gavà de Vida Creixent, un moviment cristià de gent gran. Mn. Jaume Boguñà parlarà sobre el tema *La família cristiana, comunitat creient i evangelitzadora*. Tot seguit, Eucaristia.

• PARRÒQUIA DEL SANT CRIST.— El 27 de març, a les 18.30,

Via Crucis i després, celebració de l'Eucaristia. Parròquia del Sant Crist, c/ Natzaret, 5 - Barcelona.

• ORATORI DE LA BONAIGUA.— Aula de teologia: conferències sota el tema «El Espiritu Santo, alma de la Iglesia». El 28 de març, de 12.00 a 13.00, *Los dones del Espiritu Santo*, pel Dr. Francisco Más. C/ Jiménez Iglesias, 1 - Barcelona, tel. 93/ 204 95 51. Entrada lliure.

• PARRÒQUIA DE SANT JULIÀ DE MONTSENY.— El 28 de març, a les 18.00, celebració penitencial amb confessor extraordinari.

• SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.— El 28 de març, a les 20.00, missa en cant gregorià a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. Els diumenges següents, a les 19.00, vespres solemnes cantades. Entrada lliure.

• ASSEMBLEA DE LA LLIGA DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA.— D'acord amb els estatuts, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria i els

Amics de la Vall de Núria han convocat els socis a l'assemblea general que se celebrarà el 28 de març, a l'auditori de la parròquia de Nostra Senyora de Núria, c/ Bon Pastor, 9 - Barcelona, tel. 93/ 200 01 67.

• LA PASSIÓ INFANTIL.— El 28 de març, a les 20.30, representació de la Passió pels nens i nenes de La Passió Infantil de Mataró. Església del Col·legi de Santa Anna de Mataró. Entrada lliure. Per a més informació: tel. 93/ 790 38 84.

• GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.— El 28 de març, de 10.00 a 18.00, recés-convivència, dirigit per Mn. Eugeni Portusach, per a tots els joves que hi vulguin assistir. Tindrà lloc a la Casa Bellesguard, c/ Bellesguard, s/n. Per a més informació: c/ Gran de Gràcia, 237, pral. - Barcelona, tel. 93/ 218 10 05 (de dilluns a divendres, de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 19.00).

• MISSIONERES DE BETÀNIA.— El 29 de març, de 10.00 a 18.00, recés femení. El tema serà *L'Esperit Sant i la*

Verge ens ajuden a preparar el Jubileu de l'any 2000, sota la direcció del P. Rafael Casanovas, sdb. Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat, tel. 93/ 375 11 02.

• RECÉS PER A RELIGIOSES.— El 29 de març, de 10.00 a 17.00, el cardenal Ricard M. Carles dirigit un recés per a religioses a la Casa d'Exercicis de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona.

• MONESTIR DE CLARISSES DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.— Celebració de la Setmana Santa. El 5 d'abril, a les 11.15, benedicció dels rams, processó per la plaça del monestir i missa conventual. El 9 d'abril, de 18.00 a 19.00, seran atesos els qui desitgin celebrar el sagrament de la penitència amb confessió individual. A les 19.30, missa del Sant Sopar del Senyor i reserva de l'Eucaristia. L'església restarà oberta fins a les 22.00 per a l'adoració del Santíssim. El 10 d'abril, a les 8.30, laudes; a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 13.00, sexta; a les 16.00, nona; a les 18.00, solemne celebració de la mort del Senyor. L'11 d'abril, a les 8.30, laudes; a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 19.00, vespres. El 12 d'abril, a les 22.30 solemne celebració de la Vetlla de Pasqua; a les 13.00, missa de Pasqua; a les 19.00, vespres conclusives del Triduum Pasqual.

• FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL.— La Federació Catalana de Voluntariat So-

La Bíblia del Nen

(“Déu parla als seus fills”)

DONATIU: 250 ptes.

Els donatius entregats a AEN són deduïbles en la declaració de la renda, CIF Q 2800175 H

FEU FELIÇOS 10 NENS PER 2.500 PESSETES!

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
c/ Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
C/c: 1260-2110027312 Banco Central Hispano.
Via Augusta, 6 - Barcelona

TELEVISIÓ**La 2****Diumenge 22**

08.45 *Tiempo de creer*
09.30 *Pueblo de Dios*
10.00 *Últimas preguntas*
10.25 *Testimonio*

10.30 *Santa Missa*: amb la participació de l'Schola Gregoriana Pinensis de la parròquia del Pi, de Barcelona (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Jordi Sacasas (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.15 *Santuaris de Catalunya*

Dilluns 23

17.15 *Pueblo de Dios*

C 33**Dissabte 21**

09.20 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Nous capellans, futur esperançador?» Un diàleg amb Pere Oliva, responsable interdiocesà de vocacions i Xavier Navarro, seminarista del bisbat de Lleida. Amb un reportatge fet pels alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya. També oferirem espais d'actualitat, amb Paco Can-

del; l'agenda; l'espai obert de Jaume Reixach; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria amb Montserrat Esteve.)

Dissabte 28

09.20 *Signes dels Temps*: proposa «L'Aplec de l'Esperit». Els grups de joves que treballen perquè aquesta realitat de la trobada jove sigui possible. Presentarem també el grup Xirat i el seu enregistrament «Deixa'l fer», de Xavier Parras, especial per a aquesta trobada.

També oferirem espais de música; el comentari cinematogràfic, amb Llorenç Oliver; la història, amb Antoni Pladevall; l'agenda; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria amb Montserrat Esteve.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió: el diumenge, a les 12.00h, pel Canal TVC Internacional (Astra); i el diumenge, a la 1.45h, pel Canal 33.

TV de Mataró (Canal 64)**Divendres 20**

20.30 *Creure avui*: «La ruta del neoclàssic». Un reportatge

sobre les construccions neoclàssiques i la seva relació amb el fet religiós. Noticiari, agenda i el temps de reflexió (Dirigit per Ramon Safont-Tria.)

Dilluns 23

13.30 *Creure avui* (repetició del programa emès divendres).

Tarraco Visió (Televisió de Tarragona)**Cada dijous**

21.40 *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres

13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Traspoder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

Des del carrer

«És just ajudar els que no tenen Seguretat Social»

Manuel Anoro és metge i dona part del seu temps lliure a un centre d'atenció primària del Servei Solidari i Missioner (SSIM) ubicat a l'església de Pompeia. Aquest servei, gestionat per caputxins, està destinat a tots aquells que no tenen recursos per beneficiar-se de la Seguretat Social.

—Per què fa aquesta tasca?

—M'agrada poder ajudar una gent que està desprotegida perquè té l'accés barrat a la sanitat. És una qüestió de justícia.

—El centre d'atenció és una alternativa a la seguretat social?

—El dispensari l'entendem com una necessitat puntual, com un pedaç, ja que no pretenem perpetuar la situació d'unes persones que estan al nostre país il·legalment. Tenim clar que la lluita s'ha de canalitzar cap a la legalització, cap a la integració d'aquesta gent a través d'una feina amb contracte que els permeti accedir a la seguretat social.

—Com es financen els medicaments?

—En aquesta ajuda temporal, també facilitem a les persones sense recursos els medicaments del nostre magatzem o bé el SSIM els compra si no els tenim.

—Quina és la seva filosofia?

—És molt simple, atensem els problemes mèdics molt senzills que són els que podem assumir. No podem fer proves complementàries com ara les anàlisis o les radiografies. Tampoc tenim un servei per a problemes determinats que ha de tractar un especialista.

—Què fan amb aquests casos?

—Els enviem a l'ambulatori de Salut i Família, que depèn de l'Ajuntament de Barcelona, de l'Institut Català de la Salut, i del Ministeri de Sanitat.

—El tracte amb el pacient és més personalitzat?

—Sí, tenim l'avantatge de poder parlar més estona amb el pacient i és molt positiu perquè la majoria són gent que viu en una situació molt precària i tenen pocs recursos i per a ells és molt important aquest intercanvi amb el metge.

—Parlar és una bona teràpia?

—Fantàstica, perquè aquestes persones necessiten trobar un punt de suport, en un país estranger on es troben immensament sols. Sovint, molts usuaris tenen molt mal de cap perquè estan molt preocupats per la seva situació.

—És realment efectiu?

—Amb cinc minuts de visita treus el dolor donant un medicament, però no l'angoixa. Nosaltres podem dedicar més estona a cada malalt i és una sort perquè escoltar en l'exercici de la medicina és una arma fonamental d'estímul i resposta.

Marta Puyol

Impromptu

Oriol Camps

No val la pena!

Criticar, insultar, infundiar contra els catòlics és un joc que fa centenars d'anys que dura, i segurament es mantindrà fins a la fi dels temps, quan ja s'hauran exhaurit tota mena d'arguments i el cristianisme continuarà mantenint-se ferm, com si tanta argumentació en contra només li hagués fet pessigolles.

Això és, potser, mirar molt tranquil·lament aquesta abundor d'atacs, més o menys oberts, que aquests dies pateix el catolicisme aquí i arreu. No diré pas que els homes de l'Església, els més representatius, ho facin tot bé. També l'erren. I això és propi de tots els homes i dones d'aquest món.

Per això no ens hem d'esperverar quan qualsevol agosarat periodista, novel·lista, assagista, filòsof, metge o arquitecte, creient-se vaca sagrada, llança el seu atac indiscriminadament contra els catòlics, pretenent ni més ni menys que som els causants de tots els mals que pateix la humanitat i fent gala d'una total desinformació.

Davant d'aquests fets, el millor és acudir al nostre refraner popular. I entre molts adagis tenim aquell que diu que «brams d'ase no arriben al cel», ben aplicat en aquest cas.

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Produir models de vida evangèlics

Els catòlics italians continuen parlant d'un *projecte cultural* de l'Església del seu país. La idea va sortir de la gran trobada de Palermo, el 1995.

Continuen parlant-ne —ho ha fet recentment el jesuïta Gianpaolo Salvini a *La Civiltà Cattolica* (núm. 3543)— però no sembla que arribin, per ara, a concrecions operatives. Els resulta més fàcil dir què no volen, que no pas què volen. Asseguren, per exemple, que no es proposen de recuperar en el terreny cultural l'hegemonia que van perdre en el camp polític amb la desfeta de la democràcia cristiana. Tampoc no pretenen unificar la vida cultural i mediàtica catòlica i posar-la a mans de la conferència episcopal. Són negacions, tanmateix, que ens donen la pista dels perills que veuen en el *projecte* els seus propis promotors.

«El projecte cultural, segons Ruini —que li ha dedicat un llibre *Per un progetto culturale orientato in senso cristiano*, una dinàmica de recerca, de proposta i de comunicació; és un procés encaminat a fer emergir el contingut cultural de l'evangelització, també com a aportació qualificada dels catòlics a la vida del país.» Respon, de fet, a la preocupació que ja expressava Pau VI quan deia: «La ruptura entre fe i cultura és el drama de la nostra època.» Per això un altre dels seus impulsors, Lambiassi, ha pogut dir que «el discurs del projecte cultural s'entrelliga amb el de la nova evangelització i n'és un dels punts centrals». Fruit d'aquella ruptura, el clima cultural dels nostres dies afavoreix uns valors que no són els de l'Evangeli. Molts d'ells —els drets humans, la promoció de la dona, l'ecologia— són de rel cristiana, però els qui els propaguen, els representen davant l'opinió pública i els tenyeixen amb el seu color pertanyen a altres corrents de pensament. De vegades els exageren i absolutitzen, com s'esdevé amb el culte a la llibertat individual. Altres pretesos valors, presentats com a fites del progrés, són una contradicció clara dels punts de vista cristians: el divorci, l'avortament, l'eutanàsia... Tot això té lloc a la mateixa societat, a l'única societat de tots. A Palermo s'insistia que els cristians no són una realitat a part... I és en aquest context que han d'evangelitzar. No tan sols proclamant la veritat, sinó, com diu també Saldarini —i aquesta és una de les claus del *projecte*— «produint criteris, valors, models evangèlics de vida prou convincents per a atreure cap a Déu els homes i les dones d'aquest món».

Tres objectius centren en aquest moment la recerca del projecte cultural: la formació de la consciència cristiana en un context pluralista; el diàleg de la fe amb la ciència, amb la mentalitat màgico-supersticiosa, amb la bioètica i la biotecnologia...; l'articulació de la identitat nacional, la identitat local i la identitat cristiana.

Mentre desitgem encert als responsables del projecte cultural, no podem deixar de sentir-nos atrets per la seva recerca que respon, substancialment, als reptes d'una situació que, és també la nostra.